

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Vysoka umrtnost.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Vysoka...

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 13.10.1937

Modification Date: 13.10.1937

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Vysoká úmrtnost

James Chase

Prolog

Dále jsem řekl: "Nemohl bys vidět ba ani rybu v celém tom moři, aniž by sis nejprve pomyslel, že by tam mohla být." Já bych se ale nemohl zbavit přesvědčení, že jsem viděl černý hřbet velké ryby, protože, jako někdo, kdo byl často nucen myslet, vím, že jsem nemohl vidět věc, dokud jsem o ní nejprve nepřemýšlel.

Norman Maclean,

A River Run Through It

Dveře jednotky intenzivní péče byly neprodyšně uzavřeny. Nebylo možno jimi pohnout. Nebyla na nich držadla, za která by se dalo zatáhnout, ani žádné kliky, kterými by se dalo otočit. Byla v nich ale malá okénka, kterými mohla zahlédnout zmatek uvnitř. Uzavřená skleněná krychle na konci jednotky byla místem horečné aktivity. Vypadalo to, jako by obrovské lidské a technologické zdroje této velké nemocnice byly shromážděny v tomto bodě života a smrti. V jejím zmatku ji ale nenapadlo, že nešťastným středem celé této pozornosti může být její manžel.

Jmenovala se Havliceková, jako ten basketbalista. Nic to pro ni neznamenal, když poprvé přijela do této urně. Sotva věděla, co je basketbal. Ale každý chtěl hned vědět, jestli jsou příbuzní. Ze začátku vždy říkala, že ne. Neměla zde v Americe žádné příbuzné, samozřejmě kromě manžela a dcery. Nicméně si ji pamatovali kvůli tomu jménu, které již znali. Po nějaké době, když se jí na to ptali, jí přišlo snadnější nezacházet do příliš velkých detailů. Chtěla se zasmát a trochu pokrčila rameny, když si tak sama pro sebe přemýšlela. Jak měla vědět, jestli jsou nebo nejsou příbuzní? Bylo to neobvyklé jméno. Možná byla vzdálená příbuzná. Není ale potřeba zdůrazňovat tuto vzdálenost.

Potom sní jednali jinak. Schoppich, řezník, byl najednou uctívý. Často ji obsloužil přednostně. Nebo jí nechal lepší kousek masa. A Simmons, muž, který rozvážel topný olej, chtěl pokaždé vědět, co si myslí o šancích Celtics v dalším utkání. Důsledkem bylo, že občas neodmítnul malou sázku, zvláště když mohl zvýšit své šance ziskem poněkud důvěrných informací. Ale paní Havliceková nechtěla být vtažena do takové hry. Vynadala mu, že hazard je hřích. To by měl přece dobře vědět. Simmons se ale zeptal, proč mají tedy jednou týdně Bingo u St. Anthonyho, když je to takový hřích. Chtěla říct, že je to něco úplně jiného. Že to jde na dobročinnost. A kromě toho moc dobře věděla, že to nebyl otec Murphy, kdo přijímal Simmonsovy basketbalové sázky. Chtěla prásknout dveřmi, ale příští měsíc by byl Simmons zpátky a rád by zase něco věděl o Celtics.

Její manžel to celé nejdříve neschvaloval, ale po letech se jeho postoj poněkud zmínil. Přece jenom nemohl dokázat, že nejsou příbuzní. V pozdějších letech, když psali jeho jméno jako John místo Jan, se nezatěžoval tím, aby je opravil. Jednoduše to vypadalo více americky. Nakonec se rozhodl psát to také tak.

Paní Havlicekovou probudil velmi brzo ráno telefon z nemocnice. Sestra řekla, že se jejímu manželovi přitížilo. Přesunuli ho na intenzivní péči. Prý něco se srdcem.

Paní Havliceková ale protestovala proti tomu, že by měl něco se srdcem. To rozum jejího manžela byl problém, ne jeho srdce. Snad byla nějaká chyba v identifikaci.

Sestra řekla, že pacient se jmenuje John Havlicek. Paní Havliceková se zeptala, jestli je to ten basketbalista. Sestra si byla naprosto jistá, že ten muž žádný basketbalista není. Pro jistotu jí ale řekla, že nemusí mít žádný strach, že jde pouze o malou nepravidelnost srdečního rytmu. Jsou prý jenom opatrní.

Paní Havliceková se rozhodla, že nebude volat dceři a jejímu manželovi. Oba pracují tak tvrdě a potřebují si odpočinout. Ostatně, navštívili přece Jana včera v noci. Vypadalo to, že je nepoznal. Nebyli si jisti, jestli vůbec věděl, že jsou v pokoji. Už nemohl mluvit. Doktoři nedávali velké naděje.

Protože nezavolala dceři, musela jet paní Havliceková do nemocnice autobusem. Dva přestupy v chladném a temném zimním ránu. Začalo trochu sněžit. Sníh vypadal tak šedivě v prvních světlech rozbřesku. Nízké mraky hrozily co chvíli spadnout dolů a ponořit město zpět do temnoty, ze které se zoufale snažilo dostat. Připomnělo jí to její dřívější domov, ten, který opustila s manželem a dcerou před mnoha lety. Ta šed' tam ale přišla s průmyslovou revolucí a nechtěla

zmizet s vycházejícím sluncem. Těhle šedi se mohli zbavit jediné útekem ze země.

Když se před ní konečně zase objevila věž starobylé nemocnice z červených cihel, jako pokaždé to v ní vyvolalo stejný pocit strachu. Úplně stejně se cítila před rokem, když stála v Paříži před katedrálou Notre Dame. Bylo to silné vědomí existence něčeho mnohem většího, než byla ona sama.

Anna Havlicecková nikdy neměla smysl pro Boha, který by komunikoval přímo s ní. Někdy cítila Jeho přítomnost, ale nikdy vlastně neslyšela Jeho hlas. Hovořila s kněžími; kněží hovořili s Bohem. Přijala rady od kněží, kterým zcela samozřejmě důvěřovala jako vyslancům Boha.

Anna se cítila být daleko od Boha, její odstup od moderní medicíny byl ale mnohem, mnohem větší. Alespoň jednou týdně šla na mši. U doktora nebyla od té doby, co se jí narodila dcera. Její manžel tam určitě nebyl častěji, než bylo zapotřebí. Takže teď, když doktoři mluvili, to bylo, jako kdyby pronášeli slovo boží. Kdo byla ale ona, aby se jich ptala? Ostatně, všichni říkali, že jsou to nejlepší doktoři ve městě. Možná nejlepší na světě.

Ozval se slabý zvuk a byl cítit závan vzduchu. Najednou se před ní otevřely dveře do JIP a vyvalil se kolem ní proud lidí. Technici, doktoři, sestry. Všichni vypadali velmi mladě a jako kdyby úplně zapomněli na tu drobnou bělovlasou ženu, která jim stála v cestě. V jejich hovoru nebyla ani zmínka o boji, který měli právě za sebou.

Hned jak Anna vpadla do toho vzduchoprázdna, zmocnila se jí náhle těžko definovatelná předtucha. Všechny její smysly byly bez výjimky upřeny na opuštěnou skleněnou krychli na vzdáleném konci JIP.

"Promiňte," ozval se odněkud hlas.

"Promiňte!" ozval se hlas znovu. "Můžu vám nějak pomoci?" A najednou stála před Annou velmi vážná žena v bílé uniformě. "Havlicecková," to bylo všechno, co Anna řekla, vlastně spíše zašeptala.

"Snažila jsem se vám dovolat, paní Havlicecková. Musela jste být na cestě do nemocnice."

"Musela jsem jet autobusem," omlouvala se Anna. "Dvakrát jsem přestupovala."

"Váš manžel šel do V-fib, paní Havlicecková. Nemohli jsme nic dělat."

Anna upřeně hleděla na tu vážnou mladou ženu. Kde byla ta V-fib, do které odešel její manžel? "Smím ho vidět?" zeptala se.

"Domluvíme se s jeho ošetřující sestrou." Otočila se a zmizela v poslední kóji na konci JIP. Když se znovu objevila, šla těsně za ní nějaká další velmi vážná mladá žena.

"Ahoj, já jsem Jennifer," řekla tato sestra. "Proč mi nedáte alespoň pár minut, abych dala věci do pořádku?"

"Och, promiňte," řekla Anna. "Posledních několik týdnů jsem po něm doma uklízela. Nemohl už vůbec nic dělat."

Jennifer najednou změnila výraz. Zklamaně se podívala na druhou sestru. "Paní Havlicecková, asi byste se měla posadit."

Anna přikývla.

"Paní Havlicecková, váš manžel před několika minutami zemřel. Je mi to líto. Myslela jsem, že to víte." Anně se podlomila kolena. Myslela si, že snad omdlí.

"Bylo to kvůli srdci, paní Havlicecková. Upadl do ventrikulární fibrilace. Nemohli jsme ho zachránit."

Anna se ještě jednou snažila porozumět té dívce. "Ale on neměl nic se srdcem," namítla. "Jeho problémem byl jeho rozum."

JEDNA

"Už tě někdy napadlo," ptal se hlas z temnoty nahoře, "kolik peněz už bylo vyhozeno, kolik tisíc hodin drahocenné péče sester a času lékařů už bylo promrháno v marné snaze odvrátit tuto ženu od postupného sebezničení?"

Každý sval v těle Maca McCalla byl najednou napjatý. Reagovali ostatní stejně na tato slova, nebo to byl jenom Macův osobní pohled na věc, který způsobil, že byl příliš citlivý?

Přednáška pokračovala bez přerušení.

"Žijeme v době přesně vymezených zdrojů. Proto není možné ospravedlnit utracení jediné další penny za tuto pacientku. Mnohem méně schvaluji desítky tisíc dolarů z veřejných fondů, které by byly nezbytné k financování další řady nesmyslných srdečních operací!"

Mac nemusel ani otáčet hlavu, aby identifikoval řečníka. Poznal ten hlas až moc dobře. Ale někdo nezasvěcený, který by slyšel tato dogmatická slova proudící z temných hořejších pater mdle osvětleného amfiteátru, by mohl klidně předpokládat, že řečník, Austin Delacroix, je významný starší profesor, a ne student čtvrtého ročníku medicíny stejně jako Mac.

Pozornost všech teď byla upřena na George Williamse, studenta, který prezentoval tento případ. Stál na pódiu bez podpory učitele, který by mu poradil, nebo poznámek, kterými by si oživil paměť.

"Závěr je zcela jasný," řekl George. "Jestliže nebude operována, zemře."

"Všichni zemřeme," zareagoval Delacroix. "Otázka je jediné kdy a kolik to bude stát."

Po těchto slovech upadl celý amfiteátr do napjatého ticha. Macova mysl chvíli někde bloudila, rozptýlená auru dějin, která vyplňovala tuto místnost. Nebylo vůbec těžké si představit dobu před několika stoletími, kdy v tomto skutečném divadle byla jiná skupina studentů, ne přímo na semináři etiky, ale třeba při ukázkách z anatomie.

Dřevěné řady sedadel byly sestaveny tak, že místnost byla spíše vysoká než dlouhá. Toto uspořádání bylo před stovkami let užitečné, protože sedící posluchači měli velkou výhodu při demonstraci pitvy a při různých ukázkách z anatomie. Ale nyní museli mít studenti, předkládající nějaký případ, silný dojem, že jsou pozorováni těmi, kteří kladou otázky. Mdlé osvětlení přispívalo k pocitu inkvizice.

Student, který nemá tak velké sebevědomí nebo tak bystrý úsudek jako George Williams, by se docela dobře mohl cítit zastrašen. Mac připustil, že není na škodu, když je George šest stop a deset palců vysoký. Řekl mu, že se stane nejvyšším pediatrem na světě.

Určitě to byla aura dějin, která přivedla profesora Arthura Sterlinga Lawa k výběru tohoto starého amfiteátru jako místa konání semináře etiky dvakrát do měsíce. Profesor Law často poukazoval na "pohyblivé písky" lékařské etiky. Srovnával například pitvy, které byly v minulosti těžkým zločinem, se současnými trendy směřujícími k legalizaci euthanasie.

Být vybrán do profesorova semináře je velkým vyznamenáním. Každý rok jsou zařazeni tři mladší a tři starší studenti medicíny. Být vybrán jako student třetího ročníku, a pak se účastnit semináře dva roky, je největším oceněním, jakého může student dosáhnout.

Mac vždy říkal, že kdybyste se ho zeptali první den jeho studia, kteří tři nováčci budou vybráni do semináře z jeho ročníku, odpověděl by bez zaváhání: Turner Frost, Peter VanSlyke a Austin Delacroix. Každý si jich musel všimnout hned první den. Byli bohatí, krásní, skvělí, pocházeli z "nejlepších" rodin, chodili do nejlepších škol. Neměli zkrátka chybu, natož špatné doporučení.

Každý, kdo si toho tria nevšiml první den, je nemohl druhý den přehlédnout. Jeden mladší pracovník fakulty biochemie se beznadějně utopil v molekulární genetice. Ti tři mu pomohli snad ještě více ponižujícím způsobem, než by to udělali mladí profesori. Docent jim řekl, že jako budoucí lékaři by mohli být trochu více empatičtí. Peter VanSlyke mu odpověděl, že by mohl být trochu lépe připravený.

Dnes měli ti tři na mušce George Williamse. Jeho minulost se od té jejich snad ani nemohla více lišit. Afroameričan George bojoval s bídou a všemi ostatními strastmi velkoměstského ghetta, aby se dostal tam, kde je teď. Měl také sedmiletého syna, kterého vychoval prakticky sám.

"Takže, doktore Williamsi." Byl to hlas klidného profesora Lawa, který scházel dolů z výšin, aby přerušil ticho. Během semináře Oslovoval studenty jako "doktory". Na lékařských školách to bylo běžné. "Abych tedy shrnul případ, který jste předestřel. Pacientkou je pětadvacetiletá žena, která si nitrožilně aplikuje kokain a heroin. Před rokem ji přijali do nemocnice s infekcí ve dvou srdečních chlopních. Byl to přímý důsledek užívání drog. Vzhledem k několikátýdenní léčbě antibiotiky byla nutná operace srdce, při které byly nahrazeny její srdeční chlopně. Nakonec byla zbavena infekce a v době rekonvalescence slíbila, že nebude v budoucnu nitrožilně užívat drogy. Bohužel nebyla schopná tento slib splnit.

Nyní je pacientka opět v nemocnici. Tentokrát s infekcí nových protetických chlopní. Opět je to přímý důsledek nitrožilní aplikace drog. Její lékaři nám sdělili, že to nepřežije, pokud nepodstoupí druhou operaci srdce, při které by jí odstranili zanícené protetické chlopně. Je toto shrnutí přesné, doktore Williamsi?"

"Ano, profesore."

"Nyní vás jmenuji jejím lékařem, doktore Williamsi. Co byste doporučil?"

"Pro mě to není těžká otázka. Operace se jasně jeví jako nejvhodnější způsob léčby a měla by být provedena co nejdříve. Jako lékař mám povinnost léčit svého pacienta. Nemám nejmenší právo, natož závazek, rozhodovat, kdo je nebo kdo není hoden mé péče."

"A co když se za rok vrátí s další infekcí? Doporučíte další operaci?"

"Z praktického hlediska, profesore, by bylo srdečním chirurgům zcela jasné, že třetí operace není z technických důvodů možná. To je sporná otázka."

"Doktore VanSlyku, možná byste nás chtěl seznámit s vaším názorem na případ."

"Nemyslím si, že by kohokoli překvapilo," řekl VanSlyke, "že s doktorem Williamsem naprosto nesouhlasím."

Amfiteátre prolehlý náznak nervózního smíchu.

"Věřím," pokračoval VanSlyke, "že lékaři mají základní odpovědnost rozumně spravovat omezené zdroje, které jsou k dispozici. Tato pacientka ukázala neschopnost vyvarovat se návyků, které dvakrát zapříčinily život ohrožující infekci. Vše nasvědčuje tomu, že bude v tomto chování pokračovat. Další operace pouze oddálí nevyhnutelné a pro společnost to bude znamenat další finanční náklady."

"Tak tady to máte," ozval se z temnoty profesorův puntičkářský hlas.

"Co víc si můžeme přát, než tyto dva perfektně formulované a diametrálně odlišné pohledy na věc. Doktor Williams tvrdí, že je jeho lékařská povinnost léčit pacienta bez ohledu na finanční zatížení společnosti. Doktor VanSlyke argumentuje tím, že naše zdroje jsou omezené a že lékař musí činit těžká rozhodnutí zvažující jejich přidělení. Konstatuji, že toto je základní etická otázka, před kterou stojí lékařská praxe na prahu nového tisíciletí."

Vzpomínám si na rané doby ledvinové dialýzy. Měli jsme k dispozici jenom velmi omezené množství přístrojů a transplantace orgánů ještě nebyly ve stadiu praxe. Jednoduše řečeno, měli jsme mnohem více pacientů, kteří potřebovali dialýzu, než kolik jsme měli k dispozici přístrojů. Byly sestaveny komise a učiněna rozhodnutí. Některým pacientům byla poskytnuta životně důležitá dialýza, ostatním ne.

Možná bylo omezení prostředků v těchto případech více samozřejmé. Máte jeden přístroj a mnoho pacientů, kteří bez dialýzy zemřou. Tento problém je zcela jasný. Dilema, před kterým stojí moderní společnost, je naprosto tomu hlubší. Místo malého množství pacientů máme na starosti potřeby lékařské péče celého národa. Ale východisko, které máme k dispozici, to není jenom jeden nebo dva ledvinové přístroje, ale spíše celkový výkon ekonomiky Spojených států amerických, neřku-li naše schopnost vypůjčit si na úkor nesčíslných budoucích generací.

Tento jediný tragický případ, který dnes prezentoval doktor Williams, je příhodnou metaforou pro dilema, před kterým stojí společnost jako celek. Jestliže nejsme schopni se dohodnout na správném řešení jednoho případu, jak potom můžeme doufat, že jsme schopni rozhodovat o mnohem komplexnějších problémech, před kterými stojí celý národ?"

Profesor Law udělal pauzu pro efekt, ale studenti dobře věděli, že tato poslední otázka je pouze řečnická.

"Čas pokročil," řekl doktor Law. "Jestliže nejsou další otázky nebo komentáře, myslím, že je nejvyšší čas skončit."

"Ještě jednu otázku," ozval se George Williams. "Slyšel jsem, že pacient, jehož případ tu byl prezentován minule, muž

s Alzheimerovou nemocí, neočekávané zemřel. Jsou už nějaké výsledky autopsie?"

Mac s Georgem už o tomto pacientovi, Johnu Havlicekovi, dnes jednou mluvili. Jeho náhlá smrt Maca překvapila, ale na druhé straně, pan Havlicek už nebyl mladík.

"Celková prohlídka těla nic neodhalila," referoval Austin Delacroix. "Podrobná prohlídka stále probíhá."

Tímto setkání skončilo. Mac složil svůj notebook a šel dolů na pódium amfiteátru, aby si popovídal s Georgem Williamsem. Odradily ho ale emoce čitelné v Georgově tváři. Krátce se dotkl Georgovy paže a soucitně mu ji stiskl.

George vedl celý seminář bez přerušení. Mac ho kvůli tomu obdivoval, i když nedokázal přesně pochopit, co vedlo George k tomu, aby si vybral k prezentaci tak těžký případ.

Mac pozoroval ostatní studenty, kteří právě odcházeli z místnosti. Všichni už zjevně zapomněli na opravdové drama, které se tu odehrálo. Podle toho, co Mac věděl, neměli ostatní studenti ani ponětí o tom, že pacientka, o které George Williams mluvil, žena závislá na heroinu, právě svádějící druhou část boje se zánětem endokardu, žena, která bez druhé srdeční operace velmi brzo zemře, je Georgova manželka, matka jeho malého syna.

DVĚ

Po skončení semináře se Mac vrátil na jednotku intenzivní péče. Měl před sebou několik hodin práce. Potom teprve mohl pomýšlet na odchod domů. Když se konečně dostal zpátky do bytu, unavený a hladový, poslední věc na světě, kterou mohl potřebovat, bylo najít další obálku zastrčenou pode dveřmi. Neotevřel ji. Nebylo třeba. Obvyčejná bílá obálka, nezalepená, nadepsaná "Byt 205". Jennifer opět nezaplatila nájem.

"Jennifer!" Nikdo neodpověděl.

Šel do ložnice. Postel vypadala, jako kdyby z ní právě vylezla. Dveře do koupelny byly zavřené. Sprcha byly puštěná.

Uvolni se, Macu. Drž se. Měl jsi dlouhý a těžký den. Jediné, co právě teď potřebuješ, je utišující efekt malého vitamínu B - s ledem.

Hlavním důvodem, proč doporučit právě bourbon s ledem, je jeho okamžitý účinek. Recept není složitý - Mac ho nikdy nespítl - ani nevyžaduje mnoho času. A nápoj má to, co farmakologové nazývají "rychlý nástup účinku". Jenom pár doušek a Mac začínal cítit, jak se ostré hrany těžkého dne začínají otupovat.

Samozřejmě někteří znalí studenti medicíny měli pohotovost odůvodnění pro pití alkoholu. Kardiovaskulární podpora. Prakticky každá epidemiologická studie, která kdy byla vypracována, došla ke stejnému závěru. Pití dvou až čtyř uncí alkoholu denně zjevně snižuje riziko onemocnění věnčitých tepen. Pijte méně a zvýšíte si šance na srdeční záchvat.

A existují také biochemické údaje, které podporují klinické studie. Konzumace alkoholu zvyšuje množství HDL, takzvaného "dobrého" cholesterolu, který souvisí s nižším výskytem onemocnění věnčitých tepen. Alkohol také zvyšuje hladinu tPA, přírodní substance rozpouštějící sraženiny.

Macova třída se dozvěděla tato zajímavá fakta ve druhém ročníku během jinak velmi nudného semináře o cholesterolovém metabolismu. Profesor Karnof, který byl podle většiny lidí na nejlepší cestě ke druhé Nobelově ceně, vždy přednášel zády ke své třídě, aby nebyl vyrušován při čmáraní nekonečných rovnic na tabuli. Kombinace profesorova monotónního výkladu a nečitelných klikyháků měla na jeho studenty předvídatelný sedativní efekt. Když se nakonec profesor Karnof po padesáti minutách přednášení otočil, nebylo neobvyklé, že našel posluchárnu téměř prázdnou. Otázkou bylo, jestli si toho vůbec všiml.

V tento zvláštní den se naprostá většina posluchárny, přesněji 99,9 procenta, která nebyla v Karnofově zorném poli, změnila v konstrukční dílnu, výrobní a zkušební dráhu pro papírová letadla. Dokonce probíhaly odborné diskuse o pouštění letadel, když se najednou, zcela neočekávaně, stala bezprecedentní událost. Student položil profesora Karnofovi otázku. Místnost náhle ztichla jako veliký opuštěný hangár.

"Profesore Karnofe, řekl jste, že pití alkoholu zabraňuje onemocnění věnčitých tepen?"

Profesor byl tímto neočekávaným přerušením zjevně zaskočen. Místo odpovědi pouze kývl hlavou a potom se opět otočil k tabuli.

Ale studentova touha po vědomostech ještě nebyla zcela ukojena. "A čím více pijete, tím menší je pravděpodobnost srdečního záchvatu?"

"Dobře, vrátím se k vaší otázce." Snad poprvé v celé své čtyřicetileté učitelské kariéře dokázal Karnof upoutat pozornost celé třídy mediků. "Zdá se," řekl, "že dvě skleničky denně jsou optimální. Takové množství jsem si výslovně povolil." Tato odpověď vyvolala krátký smích v publiku.

"Takže," pokračoval student, "bychom měli doporučit našim pacientům pít?"

"Proboha, to ne!" Karnof byl skoro na mrtvici. "Nemůžete doporučit lidem pít. Možnost závislosti je příliš velká."

Mac s tím nemohl než souhlasit. "Myslím si," řekl, "že by toto mělo být naším malým tajemstvím."

Jedinou osobou v místnosti, která se nesmála, byl profesor Karnof. Nebyl známý tím, že by měl příliš vyvinutý smysl pro ironii.

Mac také věřil, že utišující účinky alkoholu nemohou pomoci, ale jsou dobré na srdce. Bylo štěstí, že Jennifer byla ve sprše, když přišel domů. Nebyl schopen to na ni okamžitě vybalit. Na druhé straně jejich vztah se nikdy nedostal do krize, dokud Jennifer byla schopná zvládnout svůj problém. Byl ochotný udělat cokoli, čím by jí mohl pomoci, ale ona na tom musela mít také svůj podíl.

Jediné, co mohli potřebovat, byly problémy s penězi. Pravda, jako většina studentů medicíny žil Mac z půjček a ze stipendia. Peněz bylo tak akorát. A nebylo tajemstvím, že Jennifer pracovala jako sestra na JIP. Podle Macových měřítek byla Jennifer bohatá. Kromě toho, společný život ušetřil mnoho peněz - a to ani nezmiňuji sociální výhody.

Dokonce i tento skromný byt byl pro Maca příliš drahý, než aby si ho mohl dovolit platit sám. Jennifer musela přispívat každý měsíc svojí polovinou nájmu. Nemohla zabránit utracení každého desetníku, který vydělala, za nové oblečení a šperky a přepychové auto. To nebylo jenom chození do práce.

Mac si najednou uvědomil, že neslyší sprchu. Jedním lokem dopil bourbon a zamířil do ložnice. Zpoza dveří slyšel

hlas Jennifer. Nejdříve byl zmaten; pak si uvědomil, že ji slyší potichu zpívat. Její hlas zněl šťastně, bezstarostně - a fakt, že se nezajímala o jejich finanční krizi, rozněcoval Macův vztek.

"Jennifer!" řekl hlasitěji a ostřeji, než měl v úmyslu.

Zpěv utichl.

"Jennifer, musíme si promluvit" Mac se musel hodně snažit, aby dostal svůj vztek pod kontrolu. "Našel jsem další obálku pode dveřmi."

Dveře koupelny se pomalu otevířely a vyvalila se z nich teplá mlha. Stála tam Jennifer, stále ještě mokrá, zabalená do ručníku, zezadu osvětlená světlem z koupelny. Nevypadala nadšeně, že musela opustit bezpečí lázně. Upřeně se mu dívala do očí, a jak tam tak stála, oči se jí zalily slzami. Ramena se jí začala třást.

"Ale, Jen ... " V jeho hlase byly teď cítit naprosto opačné emoce.

Objal ji, pevně ji držel, a zatímco brečela, hladil jí mokré vlasy. Políbil ji na spánek a pak velmi pomalu na obě oči. Když se jejich ústa setkala, poslední zbytky vzteku byly pryč. Vnímал pouze její teplo a vlhkost a vůni jejího mýdla a šamponu.

Jennifer se od něho odtáhla a začala mu rozepínat knoflíky u košile. Při tom jí spadl ručník na zem.

Mac se ji snažil nasměrovat na postel, ale Jennifer zavrtěla hlavou. Oběma rukama držela jeho košili a vtáhla ho zpátky do koupelny.

"Mám lepší nápad," řekla. Téměř se smála.

Sociální výhody.

TŘI

Pacientka byla na pohotovosti už více než hodinu, a stále nikdo neměl ani nejmenší tušení, o koho jde a proč se chtěla zabít. Byla v šoku. Měla vysokou horečku. Byla apatická a nereagovala. Když byly vyzkoušeny bolestivé stimuly - například nesnesitelný tlak ostrými kovovými předměty na kořeny nehtů na ruce - , pacientka zasténala a pokusila se stáhnout zpět ohrožené končetiny. Kromě změněného duševního stavu nebyl zaznamenán žádný neurologický deficit.

Personál pohotovosti dělal vše, co mohl, aby stabilizoval její stav. Okamžitě začal s nitrožilní resuscitací, nařídil příslušná rentgenová vyšetření a krevní testy a zahájil rozsáhlou léčbu antibiotiky. Pak zavolal na JIP. Macův tým převzal péči o pacientku, zatímco byla stále ještě na pohotovosti. Když byla pacientka schopná chůze po schodech, jeden z lékařů z JIP ji doprovodil.

Na Macovu práci dohlížela doktorka bydlící v nemocnici, poněkud impulzivní mladá žena jménem Laura Rubensteinová. Mac ji začal říkat Ruby, a toto jméno se v nemocnici rychle uchytilo. Dost důvodů na to, řekla mu, aby nezládl praxi na JIP.

Právě teď Laura vyšetřovala jejich novou pacientku, a vzhledem k tomu, že tělesná vyšetření nebyla právě týmovým sportem, se Mac rozhodl, že zkusí zjistit něco víc o minulosti jejich záhadné pacientky. Předchozí zkušenost z pohotovosti ho naučila, že nejlepším místem, kde začít, je Elvira Longová.

Elvira Longová byla sestra, provádějící první ošetření pacientů na pohotovosti takových asi tři sta let. Všechno viděla - více než jednou. Když jste se chtěli naučit medicínu, vše, co jste museli dělat, bylo být zticha a poslouchat Sestru Longovou. A když si mladý doktor myslel, že už zná všechno, co by měl, Elvira Longová stála opodál a nechala ho, aby sám přišel na to, jak se mýlí.

Mac ji našel v čekárně, jak se dohaduje se skupinou teenagerů, kteří si mysleli, že musejí být vyšetřeni přednostně.

"Jo, mami," řekl ten velký vepředu, "potřebuju si jenom domluvit schůzku kvůli žádosti o práci." Bylo mu tak asi osmnáct; tři, co stáli za ním, byli mladší. Všichni čtyři měli stejnou uniformu: černé tepláky, rozvázané kožené basketbalové boty, baseballové čepice kšiltem dozadu.

Na Elviru Longovou to neudělalo žádný dojem.

"Tak za prvé, nejsem tvoje máma. Za druhé, jediná schůzka, kterou si potřebuješ domluvit, je ta s tvým kurátorem."

Tři mladší kluci se začali chechtat, hned potom ale sklopili oči, aby se vyhnuli drsnému pohledu, který na ně přes rameno vrhl jejich vůdce.

"Teď všichni půjdete a najdete si místo," řekla jim Sestra Longová. "Až budete na řadě, dám vám vědět."

Kluci pochopili, že narazili na zeď z cihel. Neochotně se došourali do zmatku čekárny.

Když Mac poprvé uviděl toto místo, měl velmi silný pocit, že už to někdy zažil. A pak na to přišel. Zastávka autobusu - v chladné, zasněžené zimní noci. Místo podobné jeskyni. Dřevěné lavice. Spousta čekajících lidí, někteří netrpěliví, jiní apatičtí, někteří jednoduše hledající útočiště. Nic povzbudivého. Autobusové nádraží nikdy nebylo Macovým oblíbeným místem. Pouze mu někdy poskytovalo domov při cestě. Buďto čekal na autobus nebo stopoval někde u silnice.

"Ahoj, Macu. Jak se daří naší dívce?"

Elvira Longová se otočila a všimla si Maca, který stál vedle ní a byl právě myšlenkami někde ve své minulosti.

"Má rozkolísaný krevní tlak. Jinak je na tom stejně jako před tím. Stále nevíme, o co se jedná."

"Septický šok." Sestra Longová o tom nepochybovala. Někáká infekce v těle pacientky se dostala do krve a ohromila její schopnost udržet krevní tlak.

Mac souhlasně přikývl. "Ale nemáme nejmenší ponětí, kde ta prvotní infekce je." Možná Ruby něco objevila při tělesném vyšetření. Nebo možná něco ukáží výsledky z laboratoře. "Měla jste příležitost s ní mluvit před tím, než se zhroutila?"

"Ne." Elvira zavrtěla hlavou. "Všimla jsem si ji, když sem vešla. Dobře oblečená mladá žena. Ale neměla kabelku, ani nic jiného - vypadalo to divně. A místo toho, aby přišla ke stolu a zapsala se, si jenom našla místo a sedla si. Myslela jsem si, že třeba na někoho čeká, nebo se ztratila, nebo tak něco."

Zkrátka, seděla tam možná deset nebo patnáct minut. Potom jsem si všimla, že vstala a šla ke mně. Naše oči se setkaly a ona se na mě mile usmála, víš, jako kdyby mě znala nebo co. Viděla jsem, jak je bledá. Myslím, že byla bílá. Udělala další krok, a potom omdlela."

"Máte představu, kdo by to mohl být?"

"Jak už jsem řekla, měla jsem pocit, že si myslí, že mě zná. Možná je jenom přátelský typ. Zkrátka, já ji neznám. A že mám zatracené dobrou paměť na obličej. Určitě jsem ji nikdy nepotkala. A neměla u sebe nic, podle čeho by se dala identifikovat"

Nakonec to dopadlo tak, že pozorovací schopnosti Elviry Longové více slibovaly, než objasňovaly. Mac jí poděkoval a vyrazil zpět zkontrolovat svoji pacientku. Laura Rubensteinová v rohu psala přijetí do nemocnice, takže Mac měl pacientku nejméně na několik minut pro sebe.

Krevní tlak jí stoupl zpět na normální hranici. Teplotu měla pod 102 stupňů. Když ji vyšetřoval, zdálo se, že si uvědomovala jeho dotyk - naznačovala to mnohem menší ochablost jejího centrálního nervového systému, než jakou měla sotva před půl hodinou.

Mac si prohlédl rentgen hrudníku, který provedli na pohotovosti a několik málo výsledků z laboratoře, které už byly hotové, a potom si sedl vedle Laury.

"Tak, co myslíš?" zeptala se Laura. Čas zkoušení.

"Nepodařilo se mi zjistit žádné další informace, takže je to stále velká neznámá. Její tělesné vyšetření není ničím pozoruhodné kromě známek života a duševního stavu - který se, jak se zdá, zlepšuje. Domnívám se, že je septická. Má zvýšené množství bílých krvinek. Měla horečku. Ale neznáme příčinu. Rentgen hrudníku je negativní. Není tam nic, co by svědčilo o infekci močových cest. Její břišní dutina není ničím zajímavá."

"A co její squash?" Lékařský název pro mozek.

"Krk má ohebný, ale to nevylučuje meningitidu. Mohla by mít mozkový absces, ale při neurologickém vyšetření nebylo nic lokalizováno. Možná bychom měli provést lumbální punkci."

"Je to bezpečné?"

Velmi důležitá úvaha. Lebka dospělého člověka je docela pevná. Takzvaná místa zabírající poškození, jako třeba mozkový nádor nebo absces, zapříčiňují nárůst tlaku uvnitř lebky. Protože tam není za normálních okolností žádný prostor pro uvolnění tohoto tlaku, mozek je stlačován a u pacienta se projeví nejruznější neurologické problémy, a nakonec koma. Provedení lumbální punkce se zvýšeným nitrolebním tlakem může zapříčinit pohyb mozku dolů a stlačení životních center v jeho spodině, což může být osudné.

Takže Mac velmi důkladně zvážil její otázku. "Jak jsem řekl, při neurologickém vyšetření nebylo nic lokalizováno. Nebyl tam žádný záznam o zvýšeném nitrolebním tlaku. Řekl bych, že je to bezpečné."

"Souhlasím, ale myslím, že to může počkat, až ji dostaneme nahoru. Ty půjdeš napřed a napíšeš záznamy o přijetí, a až budeš hotov, tak si je projdu."

"Ruby?"

"Co?"

"Líbí se mi, když mi dávaš rozkazy."

Ruby se smála.

Za deset minut šli pro svoji pacientku, aby ji vzali nahoru na JIP. Měla otevřené oči a rozhlížela se kolem sebe. Pevně sevřela Macovu ruku.

"Doktore, budu v pořádku?"

"Nahnala jste všem pořádný strach, ale všechno už teď vypadá mnohem lépe."

Slabě se na něho usmála.

"Je někdo," zeptal se Mac, "koho bychom měli informovat, že jste tady?"

Lehla si zpátky na polštář a zavřela oči. Velmi slabě, ale jednoznačně zavrtěla hlavou.

ČTYŘI

Když dorazili zpět na JIP, Mac se poprvé po několika hodinách podíval na hodinky a řekl Lauře Rubensteinové:

"Myslím, že musím být na setkání disciplinárního výboru ve čtyři hodiny na fakultě."

"Máš nějaké problémy, o kterých bych mohla vědět?"

Mac se na ni rozčileně podíval. "Dej mi pokoj, Ruby. Jsem jedním ze členů výboru."

"Jak dlouho budeš pryč?"

Aha! Student medicíny, tento levný a téměř nevyčerpatelný zdroj práce - odpověď na její věčnou modlitbu za další pár rukou. Jak dlouho se bude muset Laura obejít bez jeho pomoci? Opravdu sporná otázka.

Mac nasadil výraz vážného zájmu. "Myslíš, že bychom mohli mít nějaké komplikované případy, při kterých bys potřebovala moji pomoc?"

"Tvůj názor já nepotřebuji, McCalle."

Mac se ušklubl, bolestivě zasažen její lhostejnou poznámkou. "Och, Ruby, řekni, že to tak není." Odcházel z JIP a ohromeně kroutil hlavou.

"Nemůžu říct, že mě můj otec nevaroval. Řekl mi, že vy ženy jste všechny jenom přes jednu věc."

Mac se na Lauru ještě jednou podíval, když otevíral dveře JIP, a uviděl, jak se začíná smát.

Mac dosedl, právě když doktor Law svolával členy disciplinárního výboru. Vážné tváře shromážděných okolo stolu v zasedací místnosti svědčily o vážnosti této chvíle. Student byl obviněn z podvodu během zkoušky. Pokud výbor rozhodne, že je obvinění pravdivé, může být potrestán okamžitým vyloučením ze školy.

Profesor Law předsedal výboru od nepaměti. Byl pozoruhodným mistrem ve vedení těchto velmi obtížných jednání

spravedlivým a věcným způsobem. Jednání vedl tak, že kombinoval schopnost milujícího dědečka vcítit se do druhého s moudrostí Šalamouna.

Law byl muž tak kolem šedesátky. Linie jeho vlasů lehce ustupovala, ale i přes svůj věk měl stále zdravě vypadající kštici bílých, zvlněných vlasů. Kdysi byl docela vysoký, ale teď měl lehce ohnutá záda a vážil několik liber navíc. Byl velmi vybíravý v oblékání a - podle toho, co Mac věděl - nikdy nebyl spatřen bez značkové vázanky. Nehty měl vždy dokonale upravené. Na levé nize nosil snubní prsten, bolestivou připomínku strašného smutku, který prostoupil jeho soukromý život.

"Turner Frost, čtvrtým rokem student medicíny, vznesl stížnost," řekl doktor Law, "a my si nejprve poslechneme jeho svědectví." Když domluvil, jeho oči pozorně přehlédly místnost, aby si tak řekly o pozornost všech přítomných. Byly to oči duhově modré, vytvořené z nejlepšího křišťálu. Nebyly pouze inteligentní. Byly vševědoucí.

Frost kývl hlavou na profesora Lawa, když si místo něho sedal do čela stolu. Letmo se podíval na Austina Delacroix, člena výboru, který seděl vedle Maca. Vysoký, sebejistý Frost si na setkání vybral oblek z šedého flanelu. Mac si byl naprosto jistý, že by mohl klidně žít většinu roku z peněz, které Frost utratil za tento oblek.

Sonorní hlas Turnera Frosta nesl stopy přízvuku, který Macovým uším nejprve zněl trochu britsky. Ale způsob mluvy Austina Delacroix a Petera VanSlyka byl téměř identický s Frostovým, a Mac pochopil, že mluví jenom patricijským dialektem, který - stejně jako jejich oblečení - slouží k tomu, aby se odlišili od ostatních studentů. Klidně by mohli nosit královské koruny.

"Tato obvinění se mi neříkají lehko," začal Frost. "Ujišťuji vás, že jsem si plně vědom jejich vážnosti, ale jsem také dbalý svých povinností, které spadají pod studentský zákoník cti, stejně jako odpovědnosti lékaře, kterým brzy budu. Společnost musí být schopná věřit v čestnost lékařů, a lékařská komunita musí být ochotná odstranit ze svých řad ty, kteří by zneužívali důvěru veřejnosti. Nemůžeme očekávat, že se z nepoctivého studenta medicíny stane spolehlivý lékař."

Dvacátého sedmého února tohoto roku, podle mých informací, třída druhého ročníku psala test z mikrobiologie. Proto jsem byl překvapen, když jsem uviděl studenta z této třídy - během téže hodiny, která byla určena pro tento test - telefonovat na druhém konci lékařské fakulty. Když jsem se přiblížil, i když byl ke mně zády, slyšel jsem ho zcela zřetelně hovořit o tématech z mikrobiologie. Tento student se jmenuje Diego Vena ... Vala ... Velanu ... "

"Valenzuela! Diego Valenzuela!" Hlas obviněného studenta se trásl vztekem. Potom dodal hlasem plným sarkasmu: "Přesně jako ta země."

Studenti a členové fakulty okolo stolu se snažili potlačit smích, Karen Andersonová, studentka třetího ročníku, sedící přímo naproti Macovi, si zakryla ústa rukou. Letmo si vyměnili pohledy, ale Mac se musel přinutit dívat jinam, aby se vyhnul hlasitému smíchu.

Profesor Law se k problému postavil čelem. "Zásah, pane Valenzuelo." "Omlouvám se panu Valenzuelovi," řekl Frost, "ale moje problémy při vyslovování jeho jména nezmírňují závažnost jeho skutků."

"Mohli byste přesněji specifikovat," zeptal se profesor Law, "co jste zaslechl?"

"Hovořil o bakterii, která způsobuje pneumonii, faryngitidu a meningitidu - a o tom, která antibiotika jsou proti ní účinná. Následně jsem zjistil, že tyto otázky tvořily hlavní část zkoušky, která měla probíhat přesně v době, kdy jsem ho zaslechl telefonovat."

Někteří členové výboru měli doplňující otázky, ale nedosáhlo se ničeho opravdu důležitého. Potom byl Diego Valenzuela požádán, aby si sednul do čela stolu a vyjádřil se k obviněním. Byl malého vzrůstu a velmi štíhlý. Měl černé vlasy a zlost v černých očích. Když mluvil, jeho hlas se trásl.

"Nepochybuji o tom - , " zde udělal pauzu, aby se několikrát zhluboka nadechl a dostal tak pod kontrolu svůj vzrůstající hněv a rozhořčení. "Naprosto nepochybuji o tom, že tato obvinění jsou motivována rasismem, který zamořil každý kout této instituce. Kdybych byl běloch, nebyl bych dnes tady." Opět se na chvíli odmlčel.

"Nepodváděl jsem při této zkoušce, ani při žádném jiném testu."

"Takže, abychom si to vyjasnili," řekl klidně profesor Law, "říkáte, že to, co nám zde řekl pan Frost, není přesné? Říkáte, že jste netelefonoval nebo že jste neřikal věci, o kterých tvrdí, že je slyšel?"

Mac poznal, že Diego opět bojuje s návaly emocí, které se v něm hromadily. Bylo těžké si představit ponížení, které musel cítit tlak, pod kterým se musel nacházet. Diego Valenzuela byl ve svém osmnáctém roce formálního vzdělávání - šest let po střední škole. Měl k dispozici už jenom dalších pět let, počítaje v to minimum tříletého studijního pobytu. Pokud by byl shledán vinným, všechno by bylo ztraceno.

Mac se snažil vžít do Diegovy situace. Nejprve přemýšlel o tom, jestli by to byl schopen říct rodičům. Jak by před ním mohl předstoupit po všech jejich obětech, kdyby byl vyloučen z lékařské školy kvůli podvádění?

"Říkám jenom to, doktore Lawe, že jsem nepodváděl při zkoušce. Kromě toho věřím, že - stejně jako studenti této lékařské školy - mám právo na soukromí. Když telefonuji, očekávám, že můj hovor je soukromý. Neměl bych se dostat do nebezpečí, že to, co říkám, bude překrouceno a použito proti mně k rasistickým útokům."

Profesor Law nyní sám ztěžka dýchal a snažil se přimět studenta, aby mluvil k věci. "Jsem si jist, že mohu hovořit za výbor, když říkám, že jsme kdykoli plně připraveni posoudit všechna obvinění, o kterých se domníváte, že souvisejí s vašimi právy studenta. Avšak nyní vás musím požádat, abyste hovořil přímo k obviněním proti vám. Pokud máte nějakou obhajobu, prosím, předneste ji před výborem. Jediným naším zájmem je plně posoudit obvinění. Ujišťuji vás, že zde platí presumpce nevin, ale nemůžete doufat, že budete zproštěni obvinění, pokud nám nepomůžete porozumět tomu, co se přesně stalo a proč."

Potom udělal Diego Valenzuela to, o čem si Mac před chvílí myslel, že nemůže udělat. Řekl, že je možné, že všechno, co řekl výboru, je pravda, a že všechno, co řekl Turner Frost, je také pravda.

"Mám dvě děti," začal Valenzuela. "V noci před zkouškou z mikrobiologie začalo mého nejmladšího bolet ucho. Moje

žena a já jsme byli celou noc u dítěte. Ten den bych vůbec nešel do školy, kdyby nebyla ta zkouška. V polovině testu jsem volal své ženě, abych věděl, jak se daří dítěti. Probírali jsme možné komplikace a antibiotika, která bychom mohli použít." Potom jen tak mimochodem dodal: "Moje žena je zdravotní sestra." Když domluvil, sedl si zpět na židli a paže vyzývavě překřížil na prsou. V místnosti bylo ticho.

Nakonec promluvil doktor Law. "Ujist'uji vás, pane Valenzuelo, že jsme všichni opravdu potěšeni, že slyšíme tak upřímné a logické vysvětlení pro to, co až doposud vypadalo jako neradostná epizoda. Myslím si, že výbor nyní potřebuje několik svědeckých výpovědí - lékař, který léčil vaše dítě, by možná mohl napsat dopis ..."

Valenzuela ho přerušil, nepochybně velmi uražen Lawovou žádostí o důkaz. "Dítě jsme začali léčit antibiotiky, které máme doma, a odpoledne se jeho stav zlepšil. Dospěli jsme k názoru, že není potřeba jít k doktorovi."

"Možná by se mohla vaše žena alespoň dostavit před výbor." Bylo zřejmé, že se Law snaží být smířlivý, ale Diego s tím nechtěl mít nic společného.

Valenzuela se rychle postavil, sebral veškerou důstojnost, kterou měl, a řekl: "Nedovolím, aby moje žena byla ponižována před tímto výborem stejným způsobem, jako jsem byl ponižován já. Pokud jste dospěli k názoru, že je na této škole příliš mnoho hispánských studentů, nevím, co bych s tím mohl udělat - kromě zažalování školy a jednotlivců, kteří slouží tomuto výboru."

A s tím opustil místnost.

PĚT

Náhly odchod Diega Valenzuely byl příčinou toho, že setkání disciplinárního výboru rychlil skončilo. Bylo rozhodnuto, že se výbor během několika dní znovu sejde a čas mezi tím bude využit k ověření, jestli jsou k dispozici nějaká další fakta.

Když se Mac dostal na JIP, Jennifer byla u hlavního stolu a připravovala se k odchodu.

"Jak je naši nové pacientce?"

Jennifer vyvalila oči. "Doktor Jordan říká, že bude schopná opustit JIP ráno - pokud potřebujeme postel, tak dříve." Al Jordan, ošetřující lékař, byl členem fakulty, který nesl hlavní odpovědnost za všechny pacienty na jednotce stejně jako za dohlížení na personál a studenty.

Výraz Jennifer ale naznačoval, že se děje něco neobvyklého. "Co se děje, Jen?"

"Podívej se sám. Ale varuji tě, možná budeš potřebovat povolení."

"Ona měla nějaké návštěvy?" Byla to stejná žena, která nechtěla, aby někoho informovali o tom, že je v nemocnici?

"To mohu potvrdit."

"Už má jméno?"

"Sharon Baileyová."

Jennifer si navlékla kabát, zavrtěla hlavou, a předtím, než odešla, se na Maca trochu usmála. "Uvidíme se později."

Mac pokaždé cítil, že by měl Jennifer políbit, když se loučili, impuls, který musel být přítomen na JIP. Místo toho se jenom usmál a šel se podívat na svoji pacientku. Žádná jeho předchozí zkušenost ho nemohla připravit na to, co uviděl.

Sharon Baileyová seděla, smála se a živě konverzovala po telefonu. Obličej měla nalíčený. Měla na sobě něco, co by Mac popsal jako negligé - určitě to nebylo obyčejné nemocniční oblečení, které nosila většina pacientů na JIP. V pokoji byli další dva lidé: žena zhruba stejného věku jako pacientka a malé děvče, asi pětileté nebo šestileté.

Když Mac vešel do místnosti, Sharon Baileyová položila telefonní sluchátko na postel a zeptala se s velkou dávkou netrpělivého entuziasmu: "Vy jste doktor McCall?"

Mac se usmála podal jí ruku. "Vlastně ...", začal.

"Hej, všichni! Tohle je doktor McCall, muž, který mi zachránil život!" Oběma rukama mu pevně sevřela ruku.

"Vlastně," začal opět Mac, "jsem jenom student čtvrtého ročníku medicíny, a opravdu nemám moc co do činění s péčí o vás."

"Jste zbytečně skromný. Každý říká, že jste největší fešák v celé nemocnici"

Mac si nedokázal představit, jak by někdo mohl být "každý".

"Každopádně," řekl, "jmenuji se Mac McCall, a jsem velmi potěšen, když vidím, jak dobře se vám daří." Přitom se usmíval a snažil se jemně vyprostit z jejího sevření.

Sharon Baileyová rozmarně představila ostatní v místnosti. "Tahle překrásná malá panenka je moje dcera Tiffany, a tohle je Jill, moje nejlepší přítelkyně."

Mac se stále usmíval, když se zdravil s ostatními v pokoji, ale jeho obličejové svaly začínaly být unavené.

"Bylo by možné, abych si s vámi promluvil chvíli o samotě, paní Baileyová? Když jsem vás viděl na pohotovosti, nebyla jste schopná mi poskytnout příliš mnoho informací."

I když byla Sharon Baileyová nedočkavá, aby mohla zodpovědět jeho otázky, žádná z informací, které uvedla, neposunula Maca blíže k diagnóze. Několik týdnů byla unavená a neměla chuť k jídlu. Dnes ráno se jí udělalo špatně od žaludku a zvracela, a potom měla ostrou, bušící bolest hlavy. Začala být zesláblá. Protože nemá žádného osobního lékaře, přišla na pohotovost na prohlídku. Zbytek je, jak se říká, historie.

Naposledy byla hospitalizována v době, kdy se narodila Tiffany. Porod nebyl komplikovaný. Sharon Baileyová prodělala běžné dětské nemoci, ale jinak se těšila dobrému zdraví. Nebyla nikdy operována, neměla žádné známé alergie a neužívala žádné léky, kromě příležitostného aspirinu.

Při tělesném vyšetření bylo zjištěno asi patnáct liber nadváhy. Vyšetření břišní dutiny ukázalo nějaká neurčitá měkká místa - nejasného významu. Ostatní tělesná vyšetření nic neobjevila.

Mac neměl tušení, o co by mohlo jít, a řekl to své pacientce. "Přál bych si slyšet, co řekne doktorka Rubensteinová. Možná má nějakou jasnou představu."

"Pochybuji" Veselé chování Sharon Baileyové bylo najednou pryč. "Nejsem si jistá, že se zajímá o to, co se mi stalo,

ať tak či onak."

"Proč si to myslíte?"

"Nevím. Vypadala, jako že se jí to netýká. Nevyšetřila mě tak důkladně jako vy."

"Dobře, jen tak pro úplnost," řekl Mac, "je to velice starostlivá lékařka. Byl bych šťastný, kdyby byla mojí lékařkou. Myslím, že to bylo tak, že vás vyšetřovala velmi pečlivě na pohotovosti, když jste si neuvědomovala, co se děje."

Potom, když vás znova vyšetřovala zde nahoře, šlo už jenom o doplňující přešetření, které nemuselo být tak důkladné."

"Možná," řekla Sharon Baileyová schválně stroze. Bylo jasné, že ji moc nepřesvědčil, a Mac tušil, že se muselo stát ještě něco jiného. Z nějakého důvodu se ona a Ruby v něčem neshodly.

Mac našel Lauru Rubensteinovou, jak píše v koutě poznámky o zlepšení stavu do složky dalšího pacienta.

"Co si myslíš, že je se Sharon Baileyovou?" zeptal se jí.

"Těžko říct" Podepsala svoje poznámky, a potom se podívala na Maca. "Myslím, že byla septická, když sem přišla. Nevím, jak se jí to podařilo, ale má velmi prudkou reakci na antibiotika. Je těžké si to dát dohromady."

"Její břišní dutina je stále trochu citlivá. Možná se jí dostala do krve nějaká bakterie vnitrobřišního původu."

"To je možné. Myslím, že musíme prohlédnout její střeva a možná provést CT vyšetření."

Ruby navrhovala sérii radiologických vyšetření, které by mohly objevit nějaký druh vnitrobřišní patologie, jako třeba nádor nebo absces. Dalším možným zdrojem infekce byla oblast pánve.

"Provedla jsi vyšetření pánve?"

"Ne tak, jak jsem chtěla," řekla Ruby. "Vyšetřila jsem ji, jak nejlépe jsem mohla, když byla na pohotovosti. Když jsem ji řekla, že bych ráda provedla další vyšetření zde nahoře, odmítla to."

"Mám dojem, že je mezi vámi nějaké napětí."

Ruby pokrčila rameny. "Ráno bude mimo dosah naší péče a mimo prostor našeho oddělení. Navrhuji, aby tým, který ji přivedl sem, ji poslal na formální vyšetření pánve. Bude to pro ně výzva."

Mac měl několik hodin práce, během nichž musí prohlédnout další svoje pacienty, než bude moct jít domů. Bylo po deváté hodině, když konečně mohl opustit JIP. Když šel přes čekárnu, všiml si malého děvčete, které sedělo samo v rohu, a upřeně se dívalo z okna do tmy. Malá Tiffany Baileyová. Po tvářích jí stékaly slzy.

"Ahoj, srdíčko. Ty jsi tu sama?"

Rukou si utířela slzy. "Jill si šla koupit kafe. Za chvíli se vrátí." Stále se dívala z okna.

"Chceš si promluvit?"

"Nechci."

"Pomáhám tvoji mamince, a rád bych pomohl i tobě, jestli chceš."

Tiffany se podívala Macovi do očí a vytryskl jí další proud slz. "Umře moje maminka?"

Mac ji objal. "Teď je jí mnohem lépe? Proč si myslíš, že by měla umřít?"

Malé děvče se otočilo zády k oknu a promluvílo tak potichu, že si Mac nebyl jistý, jestli jí dobře rozumí.

"Maminka má rakovinu," řekla Tiffany, "ale neradi bychom to někomu říkali."

ŠEST

Když druhý den ráno Mac přišel na JIP, zjistil, že Sharon Baileyová byla v noci přemístěna. Lůžka na JIP byly vždy velmi drahá a společenská hierarchie musela být denně prosazována. Na JIP bylo dvanáct lůžek, obsazených dvanácti pacienty, u kterých bylo rozhodnuto, že více potřebují výhody pobytu na JIP. Pokud byl nově přijatý pacient nebo pacient, který už byl v nemocnici, velmi nemocný - a JIP byla plná - muselo být přijato rozhodnutí, který pacient z JIP bude "vystřaděn", aby lůžko bylo k dispozici novějšímu, nemocnějšímu pacientovi. Někdy bylo toto rozhodnutí velmi těžké. V případě Sharon Baileyové se zdálo jasné, že už nepotřebuje intenzivní péči.

Několik dalších dní se proto o Sharon Baileyové dozvídal pouze z doslechu. Dozvěděl se, že zůstává diagnostickou hádankou. Nikdo nemohl přijít na to, jak malá Tiffany dospěla k názoru, že její matka má rakovinu, ale Sharon se rozhodla, že bude lepší, když ji po nějakou dobu nebude Tiffany navštěvovat.

Když se sešel disciplinární výbor, aby rozhodl o osudu Diega Valenzuely, on sám tam nebyl, aby se mohl obhajovat. "Bohužel vám musím oznámit," řekl doktor Law výboru, "že pan Valenzuela se odmítá dále podílet na tomto vyšetřování. Uvedl, že neuznává právo tohoto výboru rozhodovat o jeho budoucnosti."

Také jsem obdržel dopis od Valenzuelova právního zástupce, který by rád informoval tento výbor, že je velké pravděpodobnost, že jeho klient podá žalobu, bez ohledu na výsledek vaše rokování. Prohlašuje, že byly porušeny federální antidiskriminační zákony."

Členové výboru vyslechli řeč doktora Lawa v tichosti a bez zřejmých reakcí. Nikdo z nich nebyl ničím z toho, co bylo řečeno, překvapen. Pryč byly dny, kdy mohl autokratický děkan podle nálady přijímat a vylučovat studenty.

Disciplinární výbor vlastně existoval proto, aby dal najevo, že tyto způsoby už nejsou žádoucí. Nicméně, v této společnosti plné sporů, kdykoli výbor o něčem rozhodoval, byly výsledkem soudní pře. Stejně jako noc střídá den.

"Doufám," pokračoval Law, "že skutečnost, že pan Valenzuela odmítl další účast, vezmeme na vědomí při dnešním závěrečném hlasování. Rád bych opět požádal Turnera Frosta, aby zodpověděl některé otázky, které mu chce výbor položit, a pan George Williams žádal o možnost pronést stručné prohlášení na podporu pana Valenzuely. Souhlasí s tím všichni?"

Všichni okolo stolu přikýkli. Všeobecně byli členové výboru ochotni jít kamkoli, kam je Law vedl, zatímco on zůstával otevřený a čestný v plnění svých povinností - při kterých byl neomylný.

Mac nebyl překvapený, když slyšel, že George Williams chce promluvit před výborem. George se angažoval ve zvyšování počtu přijatých menšinových studentů na lékařskou Školu. Úzce spolupracoval s výborem pro přijímání a aktivně se podílel na získávání menšinových studentů. Mac věděl, že George byl obzvlášť hrdý na svoji úlohu, kterou

sehrál při přijetí Diega Valenzuely na školu a na Diegovy úspěchy za poslední rok a půl.

Do místnosti vstoupil Turner Frost, sebejistý a elegantní jako vždy. Usmál se na některé členy fakulty a na Austina Delacroix, potom náhle změnil výraz na vážnější, aby to odpovídalo důležitosti této chvíle. Upřené a seriózně se podíval na profesora Lawa. "Mám pouze jednu otázku," řekl doktor Law, "potom se možná ostatní budou chtít na něco zeptat." Na okamžik udělal pauzu, možná aby si srovnal myšlenky, možná kvůli důrazu. "Slyšeli jsme váš popis, pane Froste, toho, co jste slyšel. Také jsme slyšeli, jak pan Valenzuela vysvětlil, co se stalo. Moje otázka je jednoduchá, je něco, co jste slyšel nebo viděl, v rozporu s výpovědí pana Valenzuely? Jednoduše řečeno, napadá vás nějaký důvod, proč by výbor neměl učinit závěr, že oba říkáte pravdu?"

Law takto rychle shrnul problém v jeho nejzákladnější podobě. Zasedací místnost s dřevěným obložením a koberci se najednou ponořila do naprostého ticha. Uslyšeli byste pírkó spadnout na koberec.

Turner Frost tuto otázku pečlivě zvážil. Dvakrát se podíval, jako by už chtěl promluvit, potom se znovu zamyslel. Nakonec řekl jednoduše: "Z toho, co jsem slyšel nebo viděl, není nic, co by bylo v rozporu s výpovědí Diega Valenzuely."

Napětí, které panovalo v místnosti, okamžitě zmizelo. Frost byl propuštěn a George Williams byl uveden dovnitř.

Mac si nikdy neuvědomil Georgovu nesmírnou velikost. Možná to bylo malými rozměry místnosti. George měl ale také na sobě bílý nemocniční plášť, s příliš krátkými rukávy, poněkud těsný přes prsa. Mac si vzpomněl na to, kdy poprvé uviděl George v pokoji pro novorozence - jak drží maličké, nedonošené dítě. Tento vysoký muž jemně chovající křehký malý život ve svých pažích.

"Pan Williams chce, aby výbor věděl," řekl doktor Law, "že přišel sám za sebe, bez toho, že by ho o to pan Valenzuela požádal - nebo o tom věděl. Nemá informace, které by souvisely s fakty tohoto případu, ale spíše by si přál učinit prohlášení, které se týká charakteru pana Valenzuely. Můžete pokračovat, pane Williamsi."

"Děkuji vám, doktore Lawe, členům výboru. Pouze bych chtěl zdůraznit to, co jste právě slyšeli. Nejsem zde na něčí žádost. Podle toho, co vím, Diego dokonce ani neví, že jsem vás žádal o možnost zde promluvit. Jsem tady proto, protože si myslím, že Diego Valenzuela není schopen toho, co zde bylo naznačeno."

Například vím, že Diego má dítě, které trpí častými záněty uší a krku. Diego zameškal výuku, protože se dítěti vrátily obtíže - zůstal doma, aby jeho žena mohla jít do práce. Není žádný důvod nevěřit tomu, co vám řekl. Ale co je nejdůležitější, jeho charakter by mu nikdy nedovolil podvádět při zkoušce. Dvě věci, které jsou mu nejdražší, jsou jeho rodina a jeho dobré jméno. Nikdy by neudělal nic, co by ohrozilo obojí.

"Nic to neukáže jasněji než příhoda, která se stala, když byl Diego adeptem na přijetí. Tuto příhodu mi vyprávěl profesor který se zúčastnil toho incidentu. Snažil jsem se přemluvit Diega, aby se zapsal na tuto lékařskou školu, a profesor si myslel, že je to důležité."

Diegův otec zemřel před několika lety, a když byl Diego adeptem, jeho matka těžce onemocněla. Následné potom zemřela. Během její nemoci byl Diego většinou zcela zaměstnán péčí o ni. To mu často kolidovalo s výukou a studiem. Stalo se to během hodiny matematiky. V den, kdy Diego nemohl přijít na hodinu, profesor zadával test.

Brzy potom, co byl test rozdán, přítel řekl Diegovi, že to nestihl, a Diego přišel za profesorem, aby se domluvil na náhradním testu. Profesor řekl, že by měl test napsat ihned. Diego řekl, že není připravený, že neměl přes týden čas na učení, že nemohl přijít na hodinu. Profesor to sice chápal, ale řekl, že to je srovnávací test a že by vůči ostatním studentům nebylo spravedlivé, kdyby dostal dodatečný čas na přípravu. Diego mu dal za pravdu, že je to pravda, a rozhodl se, že zkusí ten test napsat - nic nemohlo být horší než nula, kterou by dostal, pokud by se o ten test alespoň nepokusil.

Profesor nejprve sebral testy a nechal Diega, aby si napsal test úplně sám. Diego se podíval na hodinky a povolil si jenom jednu hodinu. Byla to otázka cti, že nepřijal žádnou pomoc během testu. Když byl hotov, nechal svůj papír na profesorově stole.

Když se profesor vrátil do třídy, našel na svém stole papír s Diegovým testem, ale také zjistil, že on - profesor - omylem zapomněl na stole učebnici, která byla dobře viditelná. Kniha byla neotevřená a byla na úplně stejném místě, na kterém ji zanechal. Protože se test týkal právě textu v této učebnici, Diego mohl klidně podvádět, kdyby chtěl, ale on to neudělal."

Austin Delacroix už nemohl déle mlčet. "To absolutně nic neznamená. Valenzuela mohl knihu dát přesně tak, jak ji našel. Kromě toho je zde tucet dalších možností, jak by mohl podvádět. Někdo mu mohl říct otázky z testu předtím, než šel za profesorem. Mohl mít k dispozici vlastní kopii testu. Podle toho, co jste nám řekl, mohl mít někoho dalšího, který za něj napsal test, zatímco byl profesor mimo místnost. Takže jak můžete přijít sem s tímhle neautentickým příběhem a tvrdit, že Valenzuela nepodváděl?"

Navzdory této tirádě zůstal George Williams zcela klidný. "Jak můžu vědět, že nepodváděl?" zeptal se George. "Vím, že nepodváděl, protože při zkoušce neuspěl. Profesor řekl, že stěží jednu otázku měl celou správně."

Po těchto slovech už nebylo potřeba dále diskutovat. George Williams byl propuštěn. Výbor se všeobecně shodl na tom, že Diego Valenzuela prokázal svou nevinu. Jediný Austin Delacroix s tím naprosto nesouhlasil.

Delacroix byl bledý vzteky. "Ten muž byl přistižen při činu. Poté, co uslyšel obvinění, si jednoduše vymyslel příběh, který by ho očistil. Potom přišel jeho přítel s příběhem, který je přinejmenším irelevantní - a pravděpodobně nepravdivý. Není absolutně nic, čím by si mohl výbor ověřit byt i jediné slovo z toho, co řekl Diego Valenzuela nebo George Williams. Pokud má všeobecně platit určitý mravní kodex, musíme mít odvahu potrestat toho, kdo ho porušil. A co takový Turner Frost nebo další student, který viděl Valenzuelu podvádět? Pokud je nepodpoříme, nikdo další se neodváží předstoupit před ..."

"Děkuji za vaše názory, pane Delacroix." Byl to profesor Law, který ho nakonec přerušil. "Myslím si, přestože slyším námitku," - v té chvíli se podíval na Austina Delacroix tak, že bylo zcela jasné, že už od něj nechce nic dalšího slyšet - ,

"přestože slyším námitku, cítím, že formální hlasování je pravděpodobně zbytečné. Pan Valenzuela podal dostačující vysvětlení incidentu, a pan Frost to nepopřel." Profesor Law přehlédli místnost, aby zjistil případný nesouhlas.

"Protože neslyším žádné námitky, toto setkání může skončit."

V předstání čekal George Williams na rozhodnutí. Mac se na něj usmál tak, že nebylo třeba dalšího komentáře, a v duchu dal Georgovi velkou jedničku. Vlastně ta jednička byla pro Maca větší než pro George. Nebyla malá, spíše tak střední.

Turner Frost čekal na Austina Delacroix. Jejich setkání bylo poněkud méně vítězoslavné. Delacroix mluvil tak, aby George zaslechl jeho slova. "Ti dva přivandrovalci se dali dohromady."

Mac slyšel ta slova také a hned se podíval na George, a doufal, že se nenechá vyprovokovat. Když se Mac podíval do Georgových očí, uviděl chladný vztek.

Bylo to jenom o chvíli později, když se Mac sám sebe ptal, jestli to byl okamžik, kdy bylo zasazeno první semínko vraždy.

SEDM

"Mám pro tebe nového pacienta, Macu - opravdu velký případ," řekla Ruby víc než sarkastickým tónem.

Mac se nenápadně podíval na nejbližší hodiny. Bylo stále ještě několik minut před pátou. Jenom o pár minut víc a za pacienta by odpovídal někdo jiný.

"O koho jde, Ruby?"

"Muž jménem Benny 'Beano' Smith. Je radši, když se mu říká Beano - věřil bys tomu?"

Mac se ušklíbl. Přezdívka má familiární nádech. "Je to narkoman?"

"Narkoman, dealer, pasák - celkem hezký chlap. Třiatřicetiletý běloch. Mnohokrát byl hospitalizován, nejčastěji kvůli předávkování. Často odešel i přes doporučení lékařů, hned jak akutní problémy ustoupily."

"Řekni mi, jestli nemá horečku, Ruby."

"Podíváme se." Ruby začala prohlížet papíry, které přišly z pohotovosti společně s pacientem. Mac mohl říct, že si to opravdu vychutnávala.

"Ruby?" Vyšetření nového pacienta mohlo Maca zdržet v nemocnici přinejmenším několik hodin. Chtěli být s Jennifer ten večer spolu. Mac by se opozdil a Jennifer by tím nebyla právě nadšená.

"Vypadá to, že ho přinesli k hlavním dveřím nemocnice," řekla Ruby, "nějací kamarádi, kteří okamžitě zmizeli. Beano byl úplně otupělý. Zornice měl jako špendlíkové hlavičky. Paže měl plné vpichů od jehel. Lidé z pohotovosti, kteří jsou většinou cynického založení, se domnívají, že Beano si opět jednou dal příliš mnoho své oblíbené rekreační drogy, a dali mu dávku Narcanu - po které se Beano znovu zapojil do normálních lidských aktivit, jako je třeba dýchání nebo otevírání očí."

"Ruby," zeptal se Mac, "mohl by mu někdo jiný změřit teplotu?"

"Jasně, tady to je. 102,4."

"Jsi prima, Ruby."

Mac se podíval do složky Bennyho Smithe a našel čtyři záznamy o přijetí v posledních deseti měsících, kdy se dostal do nemocnice v podobném stavu. Pokaždé odešel z nemocnice po několika dnech.

Mac se snažil, jak nejlépe mohl, aby nebyl zaujatý, aby přistupoval ke každému pacientovi s otevřenou myslí, aby se každému z jeho pacientů dostalo stejně kvalitní péče. I kdyby to byli lidé, kteří se živí prodejem zakázaných drog dětem. Zhluboka dýchal, když se blížil k lůžku Bennyho Smithe.

"Pane Smithi?"

Smith trochu pootevřel víčka, aby Maca rychle zhodnotil kritickým pohledem. "Beano," řekl, potom zavřel oči.

"Jmenuji se Mac McCall. Jsem student čtvrtého ročníku medicíny a budu pomáhat s péčí o vás po dobu, co budete zde."

Smithe tato informace očividně nezajímala. Jeho oči zůstaly zavřené, paže měl přeložené na prsou. Mac si všiml obrovského předloktí. Mohutné svaly. A masivní krk. Bylo jasné, že Beano chodí do posilovny. Možná bral steroidy, stejně jako drogy.

"Potřebuji se vás zeptat na pár otázek a pak vás vyšetřit," řekl Mac.

To upoutalo Smithovu pozornost. "Byl jsem vyšetřen dostatečně. Všechno, co potřebujete vědět, je v mé složce."

"Máte horečku. Může to být vážné. Musím zjistit příčinu. Musíme provést nějaké další krevní testy."

"Žádné další jehly." Beano se otočil, aby to zdůraznil a ukázal Macovi zadní část hlavy, kde byly jeho špinavé blondaté vlasy stažené do koňského ohonu.

Je to paradox, kterého si Mac všiml už mnohokrát předtím. Mohutný, svalnatý muž jako Beano, nitrožilně si aplikující drogy, které si každý den svého života píchá sám špinavými jehlami, má vyvinutou silnou averzi k jehlám, když je v nemocnici.

Jakým peklem, přemýšlel Mac, bude muset projít ta koule z vosku. "Když vás přinesli na pohotovost, tak jste vůbec nereagoval. Vzhledem k tomu, že jste měl zvýšenou teplotu v kombinaci se stavem bezvědomí, bychom rádi provedli lumbální punkci, abychom se ujistili, že nedošlo ke změnám v centrálním nervovém systému."

"Ani náhodou," řekl Beano. Vypadalo to, že tohle vyšetření bude velmi krátké.

"Tak mě alespoň nechte, abych si poslechl vaše srdce," řekl Mac. Zkušenost ho naučila, že mohl většinou provést docela dobré vyšetření tak, že se vždy zaměřil pouze na jeden orgán, jako kdyby to bylo to jediné, co se chystá udělat. Beano ho nechal provést zběžné vyšetření, ale stále nebyl příliš vstřícný, co se týče chorobopisu.

Ale jakmile Mac dokončoval vyšetření, Beano byl stále více nervózní. Jeho tepová frekvence stoupala, a začínal se potit. Naskočila mu husí kůže, a jeho svaly sebou začaly křečovitě škubat.

"To je ten zatracený Narcan," řekl Smith. "Dali mi toho moc. Potřebuju Demerol, aby mě to přešlo."

Mac zavrtěl hlavou. "To je jenom maximální účinek Narcanu, který ale rychle odezní. Když se to stane, heroin nebo cokoli, co jste si vzal, může opět začít účinkovat. Můžete se zase dostat do komatu a my vám budeme muset dát víc Narcanu. Je to jemná rovnováha. Proto jste na JIP. Můžeme vás tady důkladněji sledovat."

"Heleďte," řekl Beano, "jenom mi dejte Demerol a pak si můžete odebrat krve kolik chcete. Sakra, klidně mi můžete udělat i lumbální punkci."

"Žádné smlouvání, Beano. Když nechcete, abych vám změřil teplotu, je to na vás, ale teď žádná narkotika nedostanete."

Smith se zvednul na loktech. "Jestli nechcete mít problémy," řekl Macovi, "tak mi dáte Demerol."

Mac se mu podíval rovnou do očí. "Pokud mi budete ještě jednou vyhrožovat, dokončíte svůj pobyt ve vězeňském oddělení. Jenom to zkuste."

OSM

Když Mac otevřel dveře od bytu, věděl, co bude následovat, a nebyl zklamaný. Přišel pozdě, a tak za to musel platit.

"Jdeš pozdě." Jennifer seděla na židli, jednu nohu přes druhou, ruce překřížené, mračila se. Židle byla čelem ke dveřím tak, aby ho mohla přivítat, hned jak přijde. "Proč mi tohle pořád děláš?"

"Promiň." Nebyla to Macova chyba, ale omluvil se. "Vizita byla delší než obvykle, a já jsem musel vyšetřit nového pacienta."

"Tenhle večírek je důležitý, Macu."

Mac nevýrazně pokrčil rameny. Bylo pro něho nepochopitelné, proč někdo považuje tento večírek, jakýkoli večírek, za důležitý. Kromě toho, kdyby to nebylo kvůli Macovi, Jennifer by na ten večírek ani nešla.

Samozřejmě kdyby to nebylo kvůli Jennifer, Mac by nešel taky.

Pozvání od doktora Lawa bylo adresováno Macovi McCallovi a hostovi. Macova první myšlenka byla, jak by tam mohl nejít. Bylo velmi snadné najít nějaký vážný důvod. Jennifer ale byla nadšená myšlenkou, že půjdou na velký mejdan do Lawovy rezidence. Šla ven a koupila si nové psací potřeby jenom proto, aby odepsala, že pozvání přijímáme - a prošla téměř celou krabicí, než si vybrala jednu odpověď, se kterou byla spokojena.

"Slyšela jsi o krevních kulturách Sharon Baileyové?" snažil se Mac zavést konverzaci na neutrální půdu.

Jennifer neodpověděla. Její výraz se nezměnil. Ani jediný sval v těle se jí nehnul.

"Vypadá to, jako by tam byl anaerob a možná jeden další virus - možná pomalu nastupující streptokok." Když byla Sharon Baileyová na pohotovosti, odebrali jí krev, aby zjistili, jaké v ní má kultury. Nyní, o tři dny později, se jí vyvinula v krvi bakterie. To potvrdilo, že byla v době příjetí "septická". Objevené druhy bakterií ukázaly, která část jejího těla je nakažena.

Na Jennifer to neudělalo žádný dojem. "To je pro ní dobré," řekla.

"Myslím, že má asi něco v břišní dutině. Možná má méně akutní zánět slepého střeva."

"To nám moc nepomůže," řekla Jennifer. "Já jsem už víc než hodinu připravená."

Takže Mac, chtěl nechtěl, řekl to, co si říkal jen tak sám pro sebe ve chvíli, když vcházel do pokoje, a co původně vůbec nechtěl říct: "To jsou nové šaty?"

"Nezačínej, Macu. Nemám na to náladu."

Asi už nemělo smysl jí pochválit nové boty a náušnice.

"Osprchuji se a jsem připraven." Na cestě do ložnice ho něco napadlo. "Cestou zastavíme u pumpy a vezmeme benzín. Už mi skoro došel."

"Nemůžeme přijet před dům doktora Lawa ve tvém autě. Pojedeme mým. Nádrž mám plnou."

Samozřejmě nemohli ji přece vidět v jeho autě. O čem že to přemýšlel?

Mac se osprchoval a oblékl, jak jen nejrychleji mohl. Jediná slušná košile do obleku, kterou měl, byla ta, do které byly potřeba manžetové knoflíčky - byl to dárek od Jennifer. Proč musel zažívat peklo s manžetovými knoflíčky?

"Jen? Neviděla jsi moje manžetové knoflíčky?"

Žádná odpověď. Vypadá to na dlouhý večer.

Mac obrátil ložnici vzhůru nohama. Manžetové knoflíčky nebyly k nalezení. Mohl by vyzkoušet zavací špendlíky, ale Jennifer by byla nepřčetná - možná by odmítla jít na večírek. Mac si byl naprosto jistý, že by měl ukončit jejich vztah jednou provždy. Možná to není tak špatný nápad.

Moment! Určitě budou vzadu v zásuvce. Najednou si vzpomněl, že je tam hodil. Musely tam být.

Ale vzadu v zásuvce bylo ještě něco jiného. Obálka. Z telefonní společnosti. Účet za poslední měsíc. Nezaplacený. DEVĚT

Jeli v tichosti do Lawova domu, a v době, kdy přijeli, byla už dlouhá, zahnutá příjezdová cesta ucpána zaparkovanými auty. Pokud nechtěli parkovat na ulici, mohli buď zablokovat jiné auto, nebo zaparkovat dvěma koly na zeleném golfovém trávníku profesora Lawa - a ani jedno z toho nechtěl Mac udělat.

Jennifer nezapomněla poznamenat, že je to kvůli tomu, že Mac přišel pozdě a že jsou teď nuceni nechat auto na ulici. Jennifer řekla, že je to, jako kdyby ho někomu půjčili. Byla nepřčetná.

Jennifer ale byla schopná svůj vztek vzápětí kontrolovat. Když profesor Law přišel otevřít, Jennifer byla najednou společenská. Byla výřečná. Byla servilní. Mac byl v rozpacích.

"To je největší dům, jaký jsem kdy viděla, doktore Lawe!"

Mac si to myslel také, ale nikdy by ho nenapadlo se o tom zmínit.

"Dobrý večer, doktore Lawe," řekl Mac. "Děkuji, že jste nás pozval."

"Je potěšení mít vás zde, Macu, Jennifer. Prosím, nechte své kabáty u Mary." Ale dříve než je začal provádět, zazvonil domovní zvonek. Další pozdní příchozí. "Obávám se, že vás musím nechat, abyste si cestu do obývacího pokoje našli sami," omlouval se doktor Law. "Tudy vpravo."

Mac pomohl Jennifer z kabátu, potom ho podal Mary, ženě středního věku, oblečené v černobílé uniformě. Mac se předtím nikdy nesetkal se služkou v soukromém domě. Necítil se ve své kůži. Jennifer se hihňala, když jí sundával kabát, potom byla najednou pryč.

"Děkuji, pane," to bylo vše, co Mary řekla, její hlas byl bez emocí. Ona a kabáty rychle zamířily k širokému, kruhovému schodišti, které dominovalo vstupní hale. Asi v polovině schodiště minula obzvlášť nevrle vypadajícího Austina Delacroix, který byl na cestě dolů. Ani jeden z nich nezaznamenal přítomnost toho druhého.

Macovi připadal "obývací pokoj" spíše jako hotelový taneční sál. Ale přesto, jak byl velký, byl pokoj přeplněn lidmi. Mac poznal mnoho členů fakulty a několik známých lékařů ze společenství. Bylo tam jenom několik studentů medicíny různě roztroušených po místnosti, mladší i starší, několik nejlepších studentů z každé třídy.

Byly zde nejméně dva bary. Číšníci chodili mezi hosty s podnosy, na kterých měli hors d'oeuvres a do ubrousku zabalené lahve šampaňského. Na vzdáleném konci byl vchod do knihovny nebo studovny. Tam se shromáždili kuřáci, a vypadalo to, jako by systém klimatizace v domě byl vymyšlen tak, aby zabraňoval kouři plynout zpět do obývacího pokoje.

Právě u vchodu do studovny mohl Mac zahlédnout Turnera Frosta a Petera VanSlyka, jak kouří dlouhé doutníky a upíjejí ze sklenky brandy. Mac slyšel o Lawově zálibě v doutnících. Rodinné štěstí prý mělo svůj původ v tabáku. Nicméně, vypadalo to absurdně, ta záliba mužů medicíny pro kvalitní doutníky.

Jak je tak pozoroval, do zorného pole mu vstoupila Jennifer, která se právě seznamovala s Austinem Delacroix a s Turnerem Frostem. Neztrácela čas, aby se k nim dostala. Mac přemýšlel, jestli je to jejich majetek nebo jednoduše jejich vrozená mužnost, co jí tak přitahovalo. Možná nebyl spravedlivý. Jennifer tady znala jenom pár lidí, a přirozeně se lépe cítila se studenty než se členy fakulty.

Mohlo to být ještě horší, přemýšlel Mac. On a Jennifer mohli být manželé. Ale Jennifer nemluvila v té době o svatbě. Jistě to nebyla náhoda.

"Potřebuješ společnost, námořníku?"

Mac se otočil a uviděl Karen Andersonovou, jak se na něho dívá ze židle potažené látkou. Smála se. "Myslím, že jsem opuštěný."

"Ona šla támhle," řekla Karen ukazujíc svojí sklenici ke studovně. Začala se zvedat, přičemž se snažila nerozlít svoje pití. Mac jí nabídl ruku, aby jí pomohl. "Tahle židle je jako obrovský polštář," řekla. "Kdybys nešel kolem, asi bych nikdy nevstala."

"Víš určitě, že to není alkoholem?" dobíral si ji.

"Ani náhodou." Zavrtěla hlavou. "Ten drink je jenom rekvizita. Stěží se toho dotknu. Taky si něco dej."

"Zatím ne. Asi dvanáct hodin jsem nic nejedl. Kdybych si dal drink, určitě bych provedl něco, o čem by se pak dlouho mluvilo."

"Dej si, Macu. Malý tanec na stole je přesně to, co tahle party potřebuje. Většina lidí tady okolo se bere příliš vážně."

"To by mně určitě zaručilo vyhnanství v Tierra del Fuego, jestli se nemýlím." Mac se rozesmál. "Ale byl bych šťastný, kdybych ti mohl pomoci na stůl."

Mac se opět podíval směrem ke studovně právě ve chvíli, když Peter VanSlyke učil Jennifer, jak se uřezává konec doutníku. Právě se chystala si zapálit.

"Karen, jak se máš?" Hlas patřil drobnému, asi padesátiletému muži. Byl plešatý, ale měl pečlivě upravené šedobílé vousy, důkaz, že by si mohl stále nechat narůst vlasy.

"Ahoj, doktore Carvere. Mám se dobře, děkuji." Karen představila Maca a vysvětlila mu, že doktor Carver je specialista na infekční nemoci a že ho potkala, když byla na stáži v jiné nemocnici.

Vedli nějaké řeči o počasí, když Mac najednou řekl: "Máme teď jedno zajímavé infekční onemocnění. Mladá žena byla septická a měla pozitivní test na krevní kultury, ale její stav se velmi rychle zlepšil a my stále nevíme, co bylo příčinou infekce."

Carver přikývl. "Slyšel jsem o tom případu. Měla v krvi nějaké anaerobní bakterie?"

"Ano, a streptokoky. Podle toho, co jsem slyšel naposledy, se v laboratoři stále snaží zjistit jejich druh. A zatím je pacientka téměř schopna jít domů."

Carver byl v rozpacích. "Jak dlouho byla v nemocnici?"

"Jenom pár dní."

"Aha," řekl Carver, "zřejmě jsem myslel jiný případ. Nepamatuji se přesně, ale je to asi měsíc nebo šest týdnů, co se mě někdo ptal na tuhle druhou pacientku. Je legrační, jak se ty případy nakupily. Vzpomínám si na jeden týden, ve kterém mě zavolali ke třem pacientům s mozkovými abscesy. Je to víc, než obvykle vidím za celý rok."

"Jaký by mohl být zdroj bakterií, doktore Carvere, u pacientky, o které jste slyšel?"

Carver se zasmál. "Nikdy nemám k dispozici žádná další vyšetření. Je to jeden z velkých problémů při provozování konzultační praxe, kterou dělám. Lidé vás zastaví na chodbě a ptají se vás na nejrůznější terapeutické a diagnostické problémy, a vy se jim snažíte poradit, jak nejlépe umíte - ale nikdo vám nikdy nepoví, jak to dopadlo."

Carver a Karen Andersonová se začali bavit o různých lidech, které znali z nemocnice, Mac se omluvil a začal procházet mezi ostatními hosty. Jak se večer vlekl, začal přemýšlet o tom, jak by vytáhl Jennifer z kuřáckého salónu. Pokaždé když se podíval tím směrem, uviděl Jennifer, jak se baví stále se stejnou skupinkou studentů. Na cti jí neubralo ani to, že odložila doutník jenom po několika tazích.

Mac věděl, že když ji zde nechá samotnou, Jennifer bude poslední host, který odejde. Rozhodl se, že jí jenom přinese kabát a postaví ji před fakt, že je čas jít. Samozřejmě že si vyslechne, že je ještě brzy, ale byl to jediný způsob, jak ji dostat z domu před tím, než zhasnou světla.

Mac zahlédl Mary, jak jde nahoru po schodišti s jejích kabáty. Neexistoval způsob, kterým by se přinutil poslat ji

zpátky, aby je přinesla. Přemýšlel o to, že to zvládne sám. Ale jakmile začal stoupat po schodech, už si nebyl sám sebou tolik jistý. Náhle si totiž všiml, že první patro Lawova domu je stejně velké jako přízemí. Stál před labyrintem dlouhých chodeb a zavřených dveří.

Rozhodl se, že vyzkouší některé z nich. Objevil několik toalet, koupelen, obří obývací pokoj, dva pokoje, které byly tmavé jako asfalt, a proto došel k závěru, že hledá špatně. Očekával, že najde ložnici s několika postelemi, na kterých budou navrženy kabáty. Nakonec objevil v zadní části domu pokoj, který vedl do ložnice. V této obrovské ložnici byl výklenek s jedinou postelí, a Mac už byl v druhém pokoji, když si všiml, že není sám.

Mac se objevil v jejím zorném poli, ale vypadalo to, že si ho nevšimla. "Velmi se omlouvám," řekl. "Jenom hledám svůj kabát."

Neodpověděla. Ani se nepohnula - jenom se jí zachvěla víčka - jenom tam tak ležela na posteli. Byla vzorně přikrytá. Vlasy měla pečlivě učešané. Byla perfektně naličená.

Byla stejně mladá a krásná, jak všichni říkali.

Kdyby se jí občas jemně nepohnula víčka, Mac by se nemohl zbavit děsivého dojmu, že to tělo zde leželo vystavené před pohřbem.

"Přál jste si mluvit s paní Lawovou?"

Mac byl vylekán ještě jednou, tentokrát zvukem ženského hlasu. Otočil se a vedle něj stála lehce prošedivělá, ale statná žena středního věku v uniformě zdravotní sestry.

"Můžete mluvit s paní Lawovou, jestli chcete. Ukážu vám jak." Vypadalo to, že se nemůže dočkat, až bude moci někomu poskytnout pomoc.

"Omlouvám se. Vešel jsem sem omylem, hledám svůj kabát." Mac se nejprve otočil k sestře, potom zpátky k paní Lawové, protože si nebyl jistý, ke komu má mluvit a jak. "Paní Lawová mě nezná. Nikdy jsme se nesetkali. Promiňte, že jsem obtěžoval."

Byla to neuvěřitelně trapná situace. Mac nechtěl projeviti nechuť mluvit s paní Lawovou. Na druhé straně nepřišel na jediný důvod, proč by se měl domnívat, že ona bude považovat jeho přítomnost za něco jiného než za naprosto bezdůvodné narušení jejího soukromí.

"Kdybyste mi jenom mohla říct, kde bych našel kabát," řekl sestře.

"Šatna je na vzdáleném konci haly vpravo. Je to místnost se dveřmi rozdělenými na dvě části tak, že se horní polovina dá otevřít zvlášť."

Samozřejmě pomyslel si Mac, šatna. Mělo ho to napadnout.

Předtím, než odešel, se Mac ještě jednou omluvil paní Lawové.

"Promiňte, že jsem vás vyrušil." Ani se nepohnula, kromě nepatrného zachvění očních víček. Nevěděl, jestli ho vůbec slyšela.

DESET

Mac slyšel zvěsti o tom, že se žena profesora Lawa stala v určitém smyslu "nemohoucí". Nikdy se přesně nezjistilo, jestli jde o nemohoucnost duševní nebo tělesnou - nebo obojí. Někdo říkal, že měla mrtvici. Někdo jiný byl přesvědčen, že se u ní vyvinul nějaký druh katatonické schizofrenie. Ať tak či tak, byla to velká tragédie.

Podle vyprávění byl profesor Law do svých čtyřiceti, než potkal budoucí paní Lawovou, zatvrzelý starý mládenec. Byla o hodně mladší než on, ale stačila si už získat renomé na univerzitní katedře filozofie.

Byly to bleskové námluvy a svatba, kterou většina členů Lawovy rodiny pokládala za ukvapenou, ale to bylo před několika lety. Oba dva se zajímali o etiku, a ještě poměrně nedávno se paní Lawová účastnila manželových seminářů lékařské etiky jako konzultantka přes filozofii.

Když se opět ponořil do nikdy nekončícího dramatu JIP, náhodné setkání z předchozího večera bylo rychle vypuzeno někam na okraj Macova podvědomí. Musel konstatovat, že, bohužel, zářivá budoucnost paní Lawové je navždy pryč. Ale v tuto chvíli měl Mac jiné starosti.

Annie Williamsová, Georgova žena, byla někdy během noci převezena na JIP. Neustále jí selhávalo srdce, kvůli poškození, které bylo způsobeno opakovanou infekcí srdečních chlopní. Srdce není nakonec nic víc než složitá pumpa, a nemůžeme očekávat, že bude dobře fungovat bez funkčních chlopní. Když pumpa selže, tekutina, kterou měla nasávat, se hromadí jinde. V jejím případě se tekutina hromadila v plicích. Měla velké potíže s dýcháním. Bez velmi razantního zásahu na JIP by tu noc nepřežila.

Ale její srdce, ačkoli bylo vážně poškozeno, bylo stále mladé a pozoruhodným způsobem se mu vracela síla. V poledne, po odstranění litrů tekutin z jejího těla za pomoci diuretik, se její stav zlepšil. Pozdě odpoledne se její stav stabilizoval: v klidu spala, ale měla velmi omezenou schopnost pohybu. Cítila se docela dobře - i když její aktivity byly omezené na ležení v posteli nebo na sezení na židli.

Brzy odpoledne zde došlo k velmi nepříjemnému incidentu. Mac přistihl Beana Smithe v pokoji Annie. Beano se rychle vzpamatoval z předávkování. Ráno byl propuštěn z JIP a byl poslán na běžné oddělení. Na JIP už neměl co pohledávat. Jediné, co mohla Annie potřebovat, byla přítomnost dealera drog Beana přímo ve svém pokoji.

Protože bylo potřeba Annie umýt, poslal Mac dovnitř sestru, aby dostala Beana pryč. Když Mac Beana po chvíli potkal na chodbě, šel ihned k věci.

"Drž se dál od pokoje Annie Williamsové, Beano. Myslím to vážně."

"Mám právo ji navštívit, tak jako kdokoli jiný." Kriminálníci byli pokaždé velkými experty přes svoje práva.

Mac udělal krok, aby se co nejvíce přiblížil k jeho obličejí. "Hele, ty kreténe, Annie Williamsová je velmi nemocná dáma. Musí jít na operaci. Jestli teď začne brát drogy, doktoři s ní nebudou chtít mít cokoli společného. Jednoduše řečeno, zemře."

Beanův pohled byl plný zloby a nenávisti. "Já jsem jí nic neprodal. Ta děvka mi dluží prachy. Jenom jsem je chtěl dostat zpátky." Potom se proplížil kolem Maca a potuloval se po chodbě, aby ukázal Macovi široká ramena a koňský ohon.

"Drž se odsud dál," zařval za ním Mac. Beano na to nereagoval.

George Williams trpělivě čekal na Maca, až dotelefonuje. Byl ke své ženě velmi pozorný během doby, kdy na tom byla během dne velmi špatně, ale teď, protože byl její stav stabilizovaný, si George udržoval opatrný odstup. Neřekl to tolika slovy, ale Mac pochopil, že George potřebuje společnost, když šel do pokoje své ženy vyzvednout syna.

"Myslel jsem, že bychom si mohli jít trochu zastřílet na koš," řekl George. "Ty a George mladší proti mně."

"Žádné zranění, žádný faul?"

George přikývl. Žádné zranění, žádný faul, způsob, kterým hráli, znamenal, že Mac měl dovoleno bránit Georgovi ve hře, a tím udělat Georgovi mladšímu volnou cestu ke koši. A když šel George starší na koš, Mac měl dovoleno ho sekat přes ruce, zatímco George mladší mu objal jednu nohu jako medvěd. Vždyť George měl přes dva metry.

Když Mac konečně dotelefonoval, měl pro dnešek práci hotovou - pokud ovšem nepřijde někdo z pohotovosti s některým z jeho pacientů předtím, než se odsud dostane. A když šel s Georgem do pokoje Annie, byl naprosto přesvědčen, že tentokrát opravdu odejde z JIP v přijatelnou hodinu. Ale všechno bylo jinak.

"Ahoj, Macu!" George mladší ho zdravil s rukou připravenou nad hlavou, že si plácnou. Mac mu to chtěl ztížit, proto zvednul pravou ruku vysoko nad hlavu, takže malý George musel pořádně vyskočit, aby to dokázal.

"Viděl jsem, že někdo má nějaké nové oblečení," to bylo všechno, co řekl jeho otec.

George mladší trochu sklopil hlavu a nic neříkal. Měl na sobě lesklé černé tepláky a rozvázané, kotníčkové basketbalové boty. Měl černou baseballovou čepici, nasazenou kšiltlem dozadu.

"Pojď sem, dítě," řekla jeho matka.

Chlapec si stoupl vedle čela její postele, a ona ho objala ochrannou rukou.

Annie Williamsová vypadala slabá a křehká, jak tam tak ležela v nemocničním oblečení podepřená třemi polštáři. Vypadala asi o deset let starší než její manžel. Ve skutečnosti byla o dva roky mladší. Měla velké červené náušnice z umělé hmoty. Její lak na nehty měl stejnou barvu, ale byl popraskaný a starý.

"Ten kluk chce vypadat jako naši, řekla, "ne jako nějaký běloch. Není to tak, Shootere?"

George mladší měl hlavu pořád svěšenou.

"Shooter?" V hlase jeho otce byl cítit vztek.

"Li'l Shooter," řekl jeho syn, aniž by se na něj podíval. "Protože hraju basketbal."

V pokoji bylo naprosté ticho. Annie Williamsová se vyzývavě dívala na manžela. Svaly v Georgově tváři se střídavě napínaly a uvolňovaly. Postupně zatnul obě ruce v pěst. Mac nevěděl, jestli se snaží jenom uvolnit napětí nebo jestli chce někoho praštit.

"To je nápad tvého nového přítele, sehnat mému synovi nějaké nové kamarády, zničit mu život?"

"Není nic horšího než dopustit, aby si ho namazali na chleba jako tebe."

"Macu, odved' syna do čekárny. Budu tam hned."

Mac nevěděl, jestli víc pomůže tím, když chlapce odvede pryč z hádky jeho rodičů nebo když odejde z pokoje sám. Jeho pomoc měla ale velmi krátké trvání. Když udělal krok vpřed, Annie řekla s největší nenávistí, jakou kdy Mac slyšel.

"Ať tě ani nenapadne se dotknout mého dítěte." Její hlas se změnil v téměř neslyšitelný sykot.

Mac se zastavil v půli kroku.

Georgův hlas byl nelítný, ale klidný. "To se nestane. Nestáhneš mého syna s sebou dolů. Řekl jsem ti předem, že udělám cokoli, abych tomu zabránil. Cokoli." George přestal mluvit, dýchal ztěžka, snažil se uklidnit. "Viš dobře, že pro mě není žádný problém se s tebou soudit, aby ho světili jenom do mé péče. Nesměla by ses s ním vídat." George se podíval na syna, jako by se mu téměř omlouval.

"Jsi jeho matka. On tě miluje. Ale tak mi pomoz, nedopustím, abys mu tohle provedla. Nedopustím, abys mu provedla to, co jsi provedla sama sobě."

Přitom George popadnul syna a odešel z pokoje. Nechal tam Maca samotného s Annie. Pro Maca to byla nesnesitelně trapná chvíle - kterou Annie celkem rychle vyřešila.

"Běž pryč," řekla. A když Mac chvíli váhal, protože se snažil vymyslet něco smířlivého, co by mohl říct, zařvala hlasem, který musel být slyšet po celé JIP: "Běž pryč!"

JEDENÁCT

Mac vyšel z pokoje Annie Williamsové, v uších mu zvonilo a všechny oči na JIP byly upřeny na něj.

"S tím, jak to umíš s pacienty," řekla Laura Rubensteinová, "by ses mohl docela dobře rozhodnout pro kariéru na patologii nebo ve výzkumu." Potom dodala: "Nerada ti to říkám, protože jsi měl dnešní den docela bez problémů, ale právě jsem měla telefon. Stav Sharon Baileyové se opět zhoršuje. Vypadá to, jako by se znovu dostávala do septického šoku."

A tím byl přinucen přestat myslet, alespoň pro tuto chvíli, na své obavy o rodinu Williamsových. Naděje, že by někdy opustil JIP v přijatelnou hodinu, byla nenávratně pryč.

Scéna, která následovala, byla jedna z těch, které byly na jednotce intenzivní péče na denním pořádku. Nezasvěcenému člověku by to připadalo jako něco mezi kontrolovaným zmatkem a totálním chaosem.

Sharon Baileyovou přivezli na pojízdném lůžku, které jedna sestra tlačila a druhá ho táhla. Asi metr nad lůžkem byla kovová tyč s hrazdou, a několik plastických sáčků naplněných různými nitrožilními tekutinami se rozhoupalo při každém pohybu lůžka. Za vozíkem šla skupinka složená z lékařů, studentů medicíny a různého nemocničního

personálu, který o ni pečoval na běžném oddělení. Vedle lůžka klusal terapeut s dýchacím přístrojem. Měl za úkol každých pár vteřin nasadit černý gumový dýchací přístroj dodávající kyslík přes trubici v Sharonině hrdle, která teď spojovala její plíce s okolním světem.

Jakmile Sharon dorazila na JIP, vrhla se na ní další lavina pečovatелů o její zdraví. Byl to tým lékařů, který o ni bude pečovat na jednotce.

Srdeční tep měla 140; tlak krve nebyl zjištělný; teplotu měla 96 stupňů. Bez podpory dýchacího přístroje měla jenom velmi slabý a křečovitý dech, který nemohl dodat dostatek vzduchu do plic a nemohl tedy zajistit nezbytný, životně důležitý kyslík, který její tělo potřebovalo. Proto byla napojena na dýchací přístroj.

Zatímco Ruby zajišťovala věci nutné pro přežití Sharon Baileyové - dostatečné okysličení, posílení krevního tlaku a nejrůznější antibiotika - , Mac se snažil přijít na to, proč se její stav tak náhle zhoršil.

"Měla být zítra propuštěna!" Tom Shoemaker, lékař, který na ni dohlížel na běžném oddělení, neměl nejmenší ponětí, proč se jí tak rychle přitížilo. "Mluvil jsem s ní před několika hodinami. Vypadala dobře - možná byla trochu nejistá, že půjde domů, aniž bychom zjistili příčinu jejích problémů, ale byla v pořádku. Její malá dcera byla s ní, byla nadšená, že její maminka půjde domů."

"A co výsledky z laboratoře?" zeptal se Mac.

"Všechny byly v normě. Všechno bylo naprosto v pořádku. Vyšetřili jsme jí tenké a tlusté střevo, provedli jsme CT vyšetření břicha - všechno bez problémů. Vyšetření na krevní kultury bylo negativní. Tělesné vyšetření bylo v podstatě normální. Stále měla nedefinovatelnou bolest v břišní dutině, ale vyšetření neukázalo naprosto nic.

Potom, asi před půl hodinou, jí našla sestra v posteli v bezvědomí. Její stav se neustále zhoršoval." Tom na chvíli přestal mluvit a potom se zeptal: "Budeš v noci na telefonu?"

Mac přikývl.

"Omlouvám se za to," řekl Tom.

Sharon Baileyová prodělala to, čemu se říká "rychlý návrat". Macův tým o ní pečoval, když byla na JIP, a proto péči převzal i teď, když se opět na JIP vrátila. Mělo to smysl kvůli návaznosti péče, ale Macovu týmu už končila služba, která začala včera v osm hodin ráno. Říkali tomu čtyřadvacetihodinová služba, ale nyní sloužil již skoro třicet šest hodin. A teď je klidně možné, že bude trvat několik dalších hodin, než bude Sharon Baileyová zase v pořádku.

Ale v devět hodin se mohli přesvědčit o tom, že se její stav začíná zlepšovat. Krevní tlak jí stoupl na devadesát pět, byl systolický. Teplota se jí zvýšila na devadesát devět. Takže měli důvod doufat, že se z toho opět dostane.

Mac a Ruby stáli u její postele a cítili opatrný optimismus, když najednou do pokoje přišla sestra. "V čekárně je nějaké malé děvče," řekla sestra, "které chce vědět, jak se daří její mamince."

"Ona je sama?" Mac tomu nemohl uvěřit.

"Dá se to tak říct."

Mac ji našel stejně jako předtím, jak upřeně hledí z okna. Pomyslel si, že tam přece nemůže nic vidět.

"Ahoj, Tiffany. Pamatuješ si na mě?"

Přikývla a po tvářích jí stékaly slzy.

"Tvoji mamince je už lépe."

"Můžu ji vidět?"

"Raději ne. Ještě ne. Možná za chvíli." Zlepšení zaznamenané u Sharon Baileyové bylo z těch, které se do určité míry daly určit podle hodnot z laboratoře a podle známek života. Mac byl přesvědčen, že malá Tiffany nebude tak statečná, aby viděla svoji matku duchem nepřítomnou a napojenou na dýchací přístroj.

"To není moje chyba," řekla.

Macovi se sevřelo srdce. "Samozřejmě že to není tvoje chyba. Jak by to mohla být tvoje chyba?"

"Maminka řekla" - při těchto slovech začala plakat - "maminka řekla, že když budu hodná, tak že si ji možná Bůh nevezme pryč." Mezi jednotlivými vzlyky ještě stačila dodat: "Já jsem se tolik snažila."

Mac ji zvednul ze židle a přitiskl ji k sobě. Byla jako drobná věc v jeho náručí. Tak drobounká. Vypadalo to, jako kdyby nic nevážila.

Trvalo velmi dlouho, než ji Mac utišil. Cítil se v rozpacích, s tímhle malým vzlykajícím děvčetem v náručí. A kdyby nebyl tak vyrovnaný a snadněji by podléhal emocím, asi by se na tu sotva žijící ženu ve vedlejší pokoji rozzlobil. Jak může matka svému dítěti říct tak krutou věc? Jak může někdo být tak zlý?

Mac se musel vrátit zpět, aby pomohl s péčí o Tiffaninu matku, ale nejprve se ujistil, že Tiffany samotná je už v pořádku.

V tuto chvíli byl schopný říci členům personálu JIP, aby se u té malé dívky poctivě střídali, když budou mít přestávku. Mezitím se horlivě snažili sehnat nějakého příbuzného nebo rodinného přítele, aby za ní přišel.

Zdalo se, že stav Sharon Baileyové je stabilizovaný. Alespoň přes noc by měla zůstat napojená na dýchací přístroj, ale jinak se rychle zlepšovala ve většině sledovaných parametrů.

"Vsadila bych cokoli," řekla Ruby, "že zítra touhle dobou bude v pořádku, a my stále nebudeme mít nejmenší tušení, co je příčinou infekce."

Mac šel do rohu pokoje a zvedl hnědý papírový sáček, který přinesli z oddělení, kde předtím ležela Sharon Baileyová.

"Jedna věc, o které jsem přemýšlel," řekl Mac, "je, že bychom měli požádat sestry, aby velmi pečlivě pořídily seznam jejích věcí - jenom, abychom měli jistotu, že se nic neztratí." Na chvíli se zarazil a potom dodal: "A samozřejmě bychom nechtěli, aby se ztratil jakýkoli lékařský materiál."

Laura Rubensteinová si nejprve myslela, že mají mnohem důležitější věci na práci. Za chvíli to pochopila.

"Najednou to všechno dává smysl, že ano, Macu? Možná bys přece jenom mohl svojí stáž na JIP úspěšně zvládnout."

Ale prohlídka nepřinesla žádný výsledek.

"Nicméně", řekla Ruby, "to nebyl špatný nápad."

"Mám ještě jeden nápad," řekl Mac.

"Jaký?"

"Oddělení, na kterém byla předtím."

"Hledám pokoj Sharon Baileyové," řekl Mac recepční.

"Převezli ji na JIP," odpověděla recepční. Ani se na něho nepodívala.

"V jakém pokoji byla předtím, než ji přesunuli?"

Až teď na něho teprve vzhledla od stolu. "Vy jste nový vrátný?"

"Jsem její zmocněnec," odpověděl Mac.

"Měl by to být pokoj 542," řekla recepční se zdvořilým úsměvem.

Pokoj byl prázdný. Matrace byla slevčená. Nic pod ní nebylo. Pod postelí také nic. Matrace i polštář byly neprodyšně uzavřené. Nikdo do nich nemohl nic schovat.

Byla tam také malá skříň a několik zásuvek. Všechny byly prázdné. Mac zásuvky vytáhl a otočil je. Nic. Prohlédl skříňku za zásuvkami. Nic. Potom se podíval pod umyvadlo.

Zásah.

DVANÁCT

Mac se obával, že až na něj přijde řada, nebude schopen přijít s vhodným případem, který by prezentoval na semináři etiky. Sharon Baileyová za něj tento problém nepochybně vyřešila.

Jak postupně vycházely najevo další skutečnosti a když jí byla sdělena všechna fakta, která Mac pilně nashromáždil, konečně přiznala, jakou roli sehrála ve své nemoci. Její přiznání bylo velmi důležitým prvním krokem k uzdravení, ale, bohužel, prognóza zůstávala velmi vážná.

Mac si nemohl pomoci, ale měl velké starosti o dceru Sharon Baileyové. Bez ohledu na budoucí průběh nemoci její matky byly psychické poruchy malé Tiffany pravděpodobně těžké a dlouhodobé.

Stát na pódiu amfiteátru a prezentovat nějaký případ bylo úplně něco jiného než pohodlné lenošení tam nahoře v temnotě. Mac věděl, že doktor Law je někde nahoře. Tam někde také spočívala Nesvatá trojice: Frost, Delacroix a VanSlyke. Mac si mohl jenom představovat, co všechno se na něho chystají spustit.

Ale když Mac začal mluvit, cítil, jak napětí opouští jeho tělo. Byl připravený. Znal svoje téma. Chápal svojí pacientku - alespoň v mezích, ve kterých bylo chápání možné.

"Pacientka je čtyřiatřicetiletá žena, která přišla na pohotovost v septickém šoku."

Mac dále popsal průběh léčby, fakt, že v její krvi se objevily bakterie několika různých druhů, a podezření mezi jejími lékaři, že její infekce musí mít původ někde v břišní dutině. Laboratorní vyšetření však bylo negativní.

"Mezitím se stav pacientky začal vracet do normálu, a bylo rozhodnuto, že by bylo rozumné pokračovat v dalších vyšetřeních ambulantně. Pacientka sama byla netrpělivá, aby se mohla vrátit domů a mohla pokračovat v péči o svoji dceru.

Přesto se večer před propuštěním z nemocnice dostala pacientka do šoku, který byl mnohem prudší než ten první. Stejně jako předtím kladně zareagovala na aktivní podporu krevního tlaku a na léčbu antibiotiky. Laboratorní testy a tělesná vyšetření opět neodhalila žádnou příčinu opakující se otravy krve.

Právě kvůli opakované nevysvětlené otravě krve bylo podezření na Münchausenův syndrom. Byly prohlédnuty věci pacientky i její pokoj, přičemž byla objevena injekční stříkačka přilepená páskou pod umyvadlem. Laboratorní test látek ze stříkačky objevil naprosto stejné organismy, jaké byly předtím - i následně - zjištěny v její krvi.

Když se stav pacientky zlepšil, byla konfrontována s fakty. Nejprve byla rozzlobená a požadovala propuštění z nemocnice. Vyhrožovala, že se bude soudit s nemocnicí a se všemi jejími lékaři. Bylo jí oznámeno, že bude muset podstoupit psychiatrické vyšetření, které by určilo, jestli je nebo není duševně způsobilá, a jak velké nebezpečí představuje pro sebe a ostatní.

Během tohoto vyšetření nakonec přiznala, že si vpíchla do žil sliny, aby si přivodila otravu krve. Následně bylo zjištěno, že byla během posledních dvou let šestkrát přijata do jiných nemocnic, pokaždé kvůli léčbě otravy krve, kterou si sama způsobila. Řekla své dceři a přátelům, že její infekce souvisí s rakovinou vaječníků. Své dceři tvrdila, že si Bůh vezme její matku, protože ona, její dcera, byla malá zlobivá děvče. Její dceři není ještě ani pět let."

Mac potom popsal, co je známe o poruše, kterou trpí Sharon Baileyová. Řekl jim, že Münchausenův syndrom dostal jméno po německém šlechtici z osmnáctého století baronovi von Münchausen, který měl pozoruhodný talent na vymyšlené příběhy. Pacienti s Münchausenovým syndromem nejsou hypochondři. To znamená, že to nejsou pacienti, kteří věří, že jsou nemocní, ale kteří jsou opravdu nemocní. Naopak pacienti s touto poruchou dělají věci, které buď způsobí nemoc, nebo způsobí, že pacienti vypadají jako nemocní.

Infikování sebe sama je jedním z běžnějších projevů Münchausena syndromu. Pacienti si vstříkují látku přímo do žíly - jako Sharon Baileyová - nebo do některé části těla, čímž si způsobí lokální infekci. Pacienti si také vpichují do žil obilný škrob, čímž vzniknou příznaky jako při zápalu plic nebo při plicní embolii.

Jiní pacienti si vpichují inzulin, což má za následek nebezpečně nízkou hladinu cukru v krvi.

Lékaři potom předpokládají, že jde o nádor, který zadržuje inzulin.

Asi nejstrašnější projevem této poruchy je takzvaný Münchausenův syndrom prostřednictvím zástupce. To znamená, že pacient způsobí nemoc druhé osobě - obvykle velmi mladému dítěti. Dětem, často kojencům, jsou

vstříkovány nejrůznější infekční činitelé včetně HIV.

Příčina syndromu není plně objasněna. Někteří mají zato, že tito pacienti trpí kvůli osobnímu pocitu opuštění, obvykle rodiči, a snaží se vztah, který si myslí, že ztratili, nahradit vztahem s lékařem. Tito pacienti dobře spolupracují s lékařským personálem, dokud není objevena pravá příčina jejich nemoci.

Léčba Münchausenova syndromu není příliš úspěšná. Tito pacienti chtějí být nemocní, a psychologické kořeny jejich problému jsou příliš hluboké. Tato porucha bývá chronická, a nakonec může být smrtelná.

"Vybral jsem si k prezentaci tento případ," řekl Mac, "protože vyvolává zřejmé otázky při diagnóze a léčbě. Máme před sebou pacientku, která je ve vážném nebezpečí, že si způsobí závažné poškození. Kromě toho náklady na její léčbu jsou enormní, přesahující sto tisíc dolarů za poslední dva roky - cena podobná té za provedení transplantace kostní dřeně. Kromě toho je těžké vyčíslit citové poruchy, které způsobila své dceři."

A tím se otevřelo pole pro diskusi.

"Kdo ti dal právo," chtěl vědět student třetího ročníku, "prohlížet její věci?"

To byla asi nejtěžší otázka, jaká mohla přijít. Možná bylo dobře, že přišla jako první.

Mac o té otázce chvíli přemýšlel a potom řekl: "Opravdu nevím, co by řekl právník. Věřím, že z morálního hlediska jsme udělali správnou věc. Jediným našim motivem bylo pomoci pacientce. Ve skutečnosti se naše domněnka potvrdila a mohli jsme stanovit diagnózu, což by se nám jinak nepodařilo. Pomohlo nám to lépe zvládnout její poslední otravu krve. Umožnilo nám to neprovést drahá, zbytečná a možná i potenciálně nebezpečná diagnostická vyšetření, která by jinak pacientka musela podstoupit. A nakonec, teď, když máme diagnózu, se můžeme pokusit léčit její prvotní poruchu."

"A co váš nynější plán léčby?" zeptal se další student. "Jak jí chcete pomoci?"

"Z lékařského hlediska je nyní úplně v pořádku a byla přemístěna na uzavřené oddělení psychiatrické léčebny. Má se účastnit dlouhodobé skupinové terapie, ale co se týče její budoucnosti, jsou velmi pesimističtí."

"Co se stane pak? Bude propuštěna a potom přijde zpátky - nebo do nějaké jiné nemocnice - a udělá to celé znova?"

"To je dilema, že?" řekl Mac. "Tito pacienti chodí z nemocnice do nemocnice, někdy cestují do různých měst, a dokonce i do různých států. Pokud nebude vyřešen jejich prvotní psychiatrický problém, budou pokračovat v sebepoškozování a bude to stát astronomické částky. Jediným řešením by mohla být nedobrovolná hospitalizace v psychiatrické léčebně, ale i v takovém typu lékařského zařízení mohou pacienti pokračovat v sebepoškozování."

Další student chtěl vědět, jestli by mohlo být něco objeveno v minulosti Sharon Baileyové, co by mohlo vysvětlit její chování.

Peter VanSlyke se rozhodl sdělit toto. "Příliš času bylo promrháno tím, že se snažíte složitě přijít na to, proč šílená osoba dělá něco šíleného. Jaký má význam skutečnost, že spadla na hlavu, když byla dítě, nebo že se její rodiče rozvedli, když jí bylo šest? Ona je absolutně nefunkční lidská bytost. Celé psychologické žvátání na světě nezmění ani trochu klinické závěry. Jediná věc, která ji ochrání před sebepoškozováním, je svěrací kazajka."

Mac řekl Peterovi: "Předpokládám, že máš bohaté zkušenosti s takovým pobytem na psychiatrii." To vyvolalo všeobecný smích.

Hlavní zásada semináře doktora Lawa byla, že nic, co bylo řečeno, nesmělo být zopakováno mimo tuto skupinu. To mělo studentům umožnit snadněji zaujímat stanoviska, vlastně taková, která nebyla populární nebo politicky korektní. Mac si myslel, že tato zásada dává prostor některým dosti bezohledným prohlášením.

Seminář končil tím, že se doktor Law ptal různých studentů na další informace o dříve prezentovaných pacientech.

"Doktore Williamsi, mohl byste nám, prosím, říct, co se stalo s vaším pacientem, který měl endokarditidu? Myslím, že se někdo ptal, jestli byla provedena operace."

"Selhání jejího srdce způsobené ucpáním se přes minulý týden zhoršilo, ale nyní bylo opět stabilizováno. Operace je naplánována na druhou polovinu tohoto týdne."

"Doktore Delacroix," zeptal se doktor Law, "máte závěrečnou zprávu z pitvy vašeho pacienta?" Nikdo neodpověděl. "Doktore Delacroix?"

Nakonec odpověděl Turner Frost. "Domnívám se, že Austin nebyl schopen to na dnes připravit. Podle toho, co vím, byly závěrečné mikroskopické testy negativní."

"Takže diagnóza Alzheimerovy nemoci se nepotvrdila?"

"Ne. Myslím, že teď panuje přesvědčení, že pacient měl záchvat subakutní deprese. Může být velmi těžké to odlišit od Alzheimerovy nemoci jenom na základě prvních objektivních příznaků."

Delacroix prezentoval na semináři případ Havlicek jako příklad nekontrolovaných lékařských výdajů. Byl zde muž se zřejmou Alzheimerovou nemocí, který podstoupil nesmírně nákladné diagnostické vyšetření. Ale k čemu? Jak máme získat kontrolu nad výdaji za lékařskou péči, stěžoval si Delacroix, když je plynáno peněží na případech, jako je tento? Ale když to vezmeme z druhé strany, Delacroix se nemohl více mylit. Havlicek, když ještě žil, mohl mít velký užitek ze správné diagnózy. Deprese jsou často zcela vyléčitelné. Někdy jsou potíže přechodné a pacienti se uzdraví bez jakékoli zvláštní terapie. Nebylo překvapením, že se Austin Delacroix rozhodl nepřijít na dnešní seminář.

Ale asi o hodinu později, když Mac otevřel dveře svého bytu a našel Austina Delacroix sedět s Jennifer na gauči, ho rychle napadl jiný důvod, proč si Delacroix nechal ujít dnešní seminář.

TŘINÁCT

In flagrante delicto. Termín, který Austin Delacroix použil při charakteristice obvinění proti Diegovi Valenzuelovi. Přistižen při činu.

Tato právníká fráze Macovi proběhla myslí, právě když otevřel dveře svého bytu. Jak pateticky výstižné.

Delacroix byl okamžitě na nohou. Zrudnul. Nebyl ve své kůži.

"Ahoj, Macu," ozval se nervózně. "Čekám tu na tebe, abych si s tebou promluvil."

"Opravdu."

"Jsi doma dřív, než jsem očekávala," řekla Jennifer.

Mac byl pevně přesvědčen, že pravdivější slova nikdy nemohla být řečena.

Mac stál ve dveřích, stále ve svém zimmiku, a nic neřikal. Jennifer zůstala sedět na gauči, vypadala nerozhodně, jako by si nedokázala představit, s čím má Mac problém. A Austin Delacroix tam jenom tak stál ve svém modrém studentském sáčku a lesklých mokasínech a klepal se. Klepal se! Naprosto zřetelně.

"Takže, Austine," řekl Mac, "co tvoje triky?"

Delacroix jenom pokrčil rameny a podíval se na Jennifer, aby mu pomohla. Mac si nemohl pomoci, ale pochyboval, že by byl Delacroix překvapen jejími následujícími slovy tak jako on.

"Musím ještě něco nakoupit," řekl Jennifer. "Nechám vás tady, kluci, abyste si mohli popovídat."

Mac se na ni nevěřičně podíval.

"Austin má něco, o čem by s tebou chtěl mluvit," vysvětlila Jennifer.

Navlékla si kabát a vyrazila ke dveřím. Když ho mījela, cítil Mac z jejího dechu alkohol. Letmo se podíval směrem do kuchyně a uviděl tam vedle dřezu stát dvě prázdné sklenice od vína.

"Dáš si ještě něco k pití, Austine?" Mac si nebyl jistý, jestli Jennifer slyšela jeho slova předtím, než se za ní zavřely dveře.

Austin zavrtěl hlavou.

Ale Macovi připadalo jako velmi dobrý nápad, dát si něco k pití. Nalil si do sklenice trochu bourbonu a přihodil tam kostku ledu. Pořádně si loknul, pak šel přes pokoj a sednul si na židli proti gauči, stále ještě v kabátě, a sklenici s pitím si položil na koleno.

"Tak o čem jsi to chtěl se mnou mluvit?" Mac si myslel, že ho Delacroix požádá o souhlas chodit s Jennifer. Možná chce vybojovat duel.

Delacroix se snažil si sednout na pohovku, ale hned zase vstal. Chodil po pokoji, díval se z okna, dával si ruce do kapes, potom je rychle vyndal, jako by tam bylo něco, čeho se bál dotknout.

Austin Delacroix byl hubený a nosil brýle s žíhanými obroučkami. Vždy se snažil, aby vypadal tak nějak profesorsky. Jako bohatý profesor. Právě teď vypadal jako vyděšený profesor.

"Možná to nebyl zase tak dobrý nápad," řekl nakonec Delacroix.

"Asi ne," odpověděl Mac.

"Ve skutečnosti tě moc dobře neznám."

Možná mě chce vyprovokovat, myslel si Mac. Zjistil, že má prázdnou sklenici. Rozhodl se, že si dá ještě jednu. Vypadalo to, jako by Delacroix tuto pauzu uvítal. Mac si dolil pití, a Delacroix stále nic neřikal.

"O čem přemýšlíš, Austine?" Zlost, která poznamenala Macova předešlá slova, byla pryč. Zůstala jenom nuda.

"Nevím, jestli tě znám tak dobře, abych o tom mohl s tebou mluvit."

Macovy nedůvěřivé myšlenky ohledně Jennifer se začaly vytrácet. Začínal mít pocit, že jde o něco jiného. Homosexuální zmatek třeba. Vypadalo to, jako by měl Austin Delacroix vyskočit z kůže přímo před Macovým očima.

"Ať je to cokoli, můžeš mi to říct, Austine. Neopustí to tento pokoj."

Pohled na Austinův obličej prozrazoval, že stále ještě nebyl přesvědčený. Nakonec řekl: "Každý si myslí, že jsem bohatý, ale ve skutečnosti jsem docela chudý."

Dělá si ze mne blázný, pomyslel si Mac.

"Jako ty," dodal Delacroix.

Hezké, že na mě nezapomněl, pomyslel si Mac.

"Samozřejmě moje žena má miliony. Nebudu trpět hladem, ale bez ní bych žil jako ty." Rukou udělal gesto, aby ukázal jejich byt.

Ouvej.

"Jenom abys tomu rozuměl," řekl Mac, "nemohl bych bydlet v čemkoli, jako je tohle, kdyby Jennifer neměla stálý plat."

Delacroix jenom tak nepřítomně koukal, neschopen pochopit nižší úroveň bytí.

"Tvoji rodiče jsou pořád naživu?" zeptal se Delacroix.

Mac přikývl.

"Moji už ne. Vražda-sebevražda, říká policie. Já si myslím, že to byla pravděpodobně vražda-vražda, ale co se tím změní? Všechno, co po nich zbylo, je jenom spousta dluhů. Můj otec zdědil miliony a všechny je rozházel.

Naštěstí jsem už byl zasnoubený. Rodiče mé ženy chtěli, aby jejich drahá dcera celou tu věc odvolala, ale ona to neudělala. Myslím, že si nejspíš myslela, že odvolání je trapnější než skandální svatba. Zkrátka a dobře, ona mě teď podporuje způsobem, na který jsem si zvykl.

"Bez ní." Jeho oči si prohlížely místnost pohledem naznačujícím hlubinu, do které by se mohl ponořit, kdyby nebyl podporován svojí ženou. Bezvýznamná kontemplace o omezené možnosti úniku z agónie chudoby vypadala, že ho uvrhne do ještě hlubšího zoufalství.

"Myslím, že by ses měl asi ještě napít, Austine." Mac vstal, aby se šel podívat, jestli zbylo ještě nějaké víno. Slyšel, jak se mu za zády otevřely dveře. Dobře. Možná Jennifer by mohla pomoci to vyřešit.

"Jennifer?" Žádná odpověď.

Potom Mac uslyšel, jak se zavřely dveře.

"Austine?" Nic.

Když Jennifer konečně přišla domů, tvářila se, jako by se nic neobvyklého nestalo.

"Co to všechno mělo znamenat?" zeptal se jí Mac.

"Co co všechno mělo znamenat?"

"Delacroix."

"On ti to neřekl?"

"Hned jak jsem se k němu otočil zády, utekl pryč."

"Mně řekl jenom to, že chce mluvit s tebou."

Proč jí Mac v poslední době mohl tak těžko věřit?

"Neřekl ti vůbec nic?" zeptal se Mac.

"Vůbec nic."

"O čem jste mluvili?"

Jennifer pokrčila rameny. "Většinou o tom, kdy přijdeš domů."

Jennifer zamířila do ložnice a ukončila tak jejich rozhovor.

"Jennifer?"

Asi ho neslyšela. Mac zaslechl, jak se zavřely dveře do koupelny.

Snažil se dát to všechno dohromady. Chtěl věřit Jennifer. Přece jenom, neviděl, že by se něco stalo. Mac přišel domů a našel Jennifer a Austina Delacroix spolu na gauči. To bylo všechno. Nelíbali se nebo tak něco. Byli oblečení. Šaty nevypadaly zmačkané. Delacroix byl rozrušený. Jennifer byla lhostejná. I když Jennifer vypadala lhostejně skoro pořád.

Tak proč jí Mac nevěří?

Prostě nejpochopitelnějším vysvětlením toho, co viděl, bylo, že se mezi nimi něco stalo.

Maca velmi trápilo, že byl vůči Jennifer tak snadno podezřívavý. Co to je za vztah?

Vždy to ale takhle nebylo. Když jejich vztah začínal, Mac si myslel, že Jennifer by mohla být konečně ta jediná - žena, se kterou by strávil zbytek života. Vypadalo to, že mají tolik společného, že si toho mohou tolik navzájem dát. A na Maca udělalo velký dojem, jaká je to inteligentní, starostlivá zdravotní sestra.

Nyní se zdálo, jako by Jennifer byla úplně jiná osoba. Vypadalo to, že už spolu nemají nic společného. Vypadalo to, že už si nikdy nenajdou čas, aby dělali něco společně. A Jennifer nevypadala, že by se vůbec o něco starala - kromě peněz.

Byla to nová Jennifer, nebo byla stará Jennifer jenom nějaká iluze, výplod Macovy fantazie?

A co by to bylo za vztah, kdyby se Mac bál, že přijde domů a najde Jennifer na gauči s Austinem Delacroix?

ČTRNÁCT

Kardiologický tým měl poradou v zasedací místnosti v oddělení číslo 10, na onkologii, protože místo pravidelných schůzek mu zabrali srdeční chirurgové. Když je konečně našel, kardiologové právě končili diskusi o případu, o kterém chtěl Mac slyšet - jeden z jeho někdejších pacientů na JIP - , takže se rovnou otočil a zamířil zpět na JIP. Jeho mysl bloudila někdy milion mil odsud, a scénu, kterou zahlédl jenom růžkem oka, okamžitě nezaregistroval. Takže se vrátil, aby se znova podíval.

Uviděl tam Beana Smithe, jak sedí na židli u postele starší pacientky s rakovinou. Oba, pacientka i Beano, měli zavřené oči, jako by se modlili nebo meditovali. Mac začal přemýšlet, co není v pořádku na tomto výjevu.

Mac nevěděl, na jaké oddělení byl Beano přemístěn, když ho propustili z JIP. Za normálních okolností by to nebylo onkologické oddělení, ale pokud mělo všeobecné oddělení nedostatek lůžek, mohli rozmístit své pacienty kdekoli po celé nemocnici. Ale i kdyby byl Beano pacientem oddělení číslo 10, bylo těžké si představit, že by prováděl společenské návštěvy, aby duchovně obohatil životy pacientů s pokročilým stadiem rakoviny.

Mac se vrátil na sesternu, aby se poohlédl po Smithově kartě, ale nemohl ji najít.

"Mohl bych se podívat na kartu Beana Smithe?" zeptal se vrchní sestry tohoto oddělení.

"Nikdo s tímto jménem zde není."

"A co třeba Benny Smith?"

Zavrtěla hlavou.

Mac našel kartu pacientky z pokoje číslo 1032. Přesně jak předpokládal, trpěla tato pacientka ničivými účinky velmi rozvinuté rakoviny. Bylo těžké uvěřit, že dokonce i Beano by se mohl k něčemu tak nízkému snížit.

Když se sestra vrátila do sesterny, Mac měl na ni pouze jednu otázku. "Je paní Sorensonová, pacientka z čísla 1032, na PCA?"

Sestra přikývla.

PCA, pacientem kontrolovaná analgezie, se stále více používá v nemocnicích, aby umožnila pacientům přizpůsobit míru bolesti způsobenou léčením. Pouze stisknou tlačítko a přístroj vedle postele poskytne předem určené množství drogy do transfúzní hadičky. Časová frekvence podávání léků a studie ukázaly, že pacienti všeobecně mají tendenci užívat méně utišujících narkotik prostřednictvím tohoto přístroje, než když musí přivolat sestru kvůli injekci. Spokojenost pacienta je také vyšší - protože už nemusí čekat na sestru. Způsob ovládání je jednoduchý. Možná až příliš.

"Pokud máte chvíli," řekl Mac sestře, "na pokoji paní Sorensonové se děje něco, co byste, myslím, měla vidět."

Když vešli do dveří, všechno bylo jako předtím. Paní Sorensonová a Beano měli oba zavřené oči. Oba mohli klidně spát. Sestra pokrčila rameny. V čem je problém?

"Vsadím se, že paní Sorensonová nikdy v životě neviděla tohoto muže. Možná ani dokonce neví, že je v pokoji," řekl Mac. A potom dodal: "Je závislý na drogách."

Sestře trvalo jenom okamžik, než si to všechno dala do souvislosti; potom začala ztěžka dýchat. Chtěla vejít do pokoje, ale Mac jí pohybem naznačil, aby zůstala stát. "Nechte mě udělat, co je třeba," řekl.

Potichu vklouzl do pokoje, aby se na to mohl lépe podívat. Beano jednoduše vyndal transfúzní hadičku z paže paní

Sorensonové a použil jinou jehlu, aby medikamenty proudily do jeho paže. Mac přemýšlel, jestli může být něco odpornějšího, než když někdo ukradne staré pacientce s rakovinou utišující léky, ale v tuto chvíli ho nic nenapadlo.

Jedním pohybem Mac vyškubnut jehlu a zápasnickým chvatem zkroutil Beanovi ruku za zády. Pak ho vši silou zvednul a Beano spadnul ze židle. Jenom ostře zakřičel bolestí, a nic víc.

Protože to vypadalo jako dobrý nápad, Mac druhou rukou chytnul Beana za jeho koňský ohon a beze slova vysvětlení ho strkal z pokoje a potom dál po chodbě - k úžasu několika pacientů a personálu, kteří se stali svědky této akce. Z Beanova obličej bylo patrné jenom překvapení.

Na konci chodby byly únikové dveře, které vedly do schodišťové šachty. Mac strčil Beana směrem ke dveřím, a tím je otevřel. Potom nasměroval Beana na přistání a zavřel za ním dveře. Všechny tyto dveře byly na straně schodiště zamčené. Jediné odemknuté dveře byly dole v hale. Možná že se po sejítí deseti pater Beano rozhodne jednou provždy opustit nemocnici.

"Zavolám bezpečnostní službu," ujistila sestra Maca.

"Rozhodněte se sama, ale já myslím, že vyhození Beana z tohoto oddělení je největším zadostiučiněním, jaké jsme v tomto případě mohli dostat. Nevím, z čeho by ho mohla nemocnice obvinít, ale ať už přijdou s čímkoli, bude platit vysokou pokutu. Nejlepší, v co můžeme doufat, je to, že ho prohlásí za nežádoucí osobu pro tuto nemocnici - a tím mu zabráni něco takového znova udělat. Při troše štěstí odtud pravděpodobně velmi rychle zmizí."

Mac si trochu protáhl ramena a krk, aby uvolnil jejich napětí. Potom se začal smát. "Víte co?" řekl. "Byla to pěkná dřina."

PATNÁCT

Tu noc, kdy zemřela Annie Williamsová, byl na JIP typický zmatek. Příliš mnoho pacientů a všichni se snažili zemřít ve stejnou chvíli.

Mac věděl, že se v kóji Annie Williamsové děje něco závažného, ale sotva měl čas, aby o tom přemýšlel. Macovo úsilí bylo zaměřeno na jiného pacienta v kritickém stavu, a kromě toho byl až po kolena v chirurgii. Ne, byl až po uši v chirurgii.

"Budeš tam jenom tak stát, nebo zavedeš novou hlavní hadičku?" Hlas ošetřujícího chirurga povzbuzující operačního asistenta, aby to udělal, jak nejlépe umí.

"Kdyby sis pospíšil a zavedl hadičku do tepny, nemusel bych obsah plynů v krvi pacienta odhadovat." Asistent poučuje internistu o lepším provedení operační techniky.

"Kde jsou ksakru ty výsledky z laboratoře, o které jsem tě žádal před deseti minutami?" Internista se trpělivě ptá svých studentů.

"Macu, přines ty výsledky." Dva studenti, Peter VanSlyke a Turner Frost, napodobují chování chirurgů.

"Polibte mi něco." Mac se snažil, jak nejlépe mohl, aby přispěl k morálce kolektivu.

Pacient se jmenoval Ivar Bergstrom. Přišel na pohotovost kvůli bolestem nohy a jeho stav se neustále zhoršoval. Byl to muž kolem šedesátky, který v minulosti trpěl poruchami srdce. Barevné skvrny na jeho noze napovídaly, že má něco s cévami, asi nějaký druh okluze.

V době, kdy pan Bergstrom přišel na JIP, byla zřejmě postižená i druhá noha. Začalo se mluvit o okluzi na úrovni břišní aorty.

"Teplotu má ale 104 a množství bílých krvinek je třicet tisíc," upozornil Mac. Tím si zasloužil shovívavý smích Petera VanSlyka. Mac se divil, že mu Peter rovnou nezaťukal na hlavu.

Když byla Bergstromova levá paže zasažena stejným procesem, řekl Mac Peterovi, že okluze se musí posunout do Bergstromova srdce. Mezitím každý pochopil, že mají co do činění s rychle postupující gangrénou - určitý druh toho, čemu v populárním tisku říkají "maso požírající bakterie".

"Myslím, že bychom asi měli zavolat "infekční" tým," navrhnul Mac.

"To by nám ještě tak scházelo, několik dalších blech poskakujících kolem pacienta," odpověděl asistent.

Mac nikdy přesně nepochopil, proč chirurgové mluví o internistech jako o blechách. Možná to bylo kvůli představě, že internisté mají sklon provádět příliš mnoho krevních testů (flebotomie - chirurgové nebyli mistři světa ve výslovnosti). Nebo si možná chirurgové jenom všimli toho, že internistů je příliš mnoho, nebo jim jenom lezli na nervy. Ať je to, jak chce, toto označení se všeobecně používalo, aniž vyvolávalo napětí nebo narušovalo přátelskou atmosféru.

"Ten muž musí jít hned na operační sál," řekl hlavní lékař.

Kolotoč se rozběhl. Zavolali na sál, byla naplánována operace. Začalo se s podáváním antibiotik. Všechny příslušné nitrožilní a nitrotepenné transfuze byly zapojeny. Ivar Bergstrom byl sotva pryč, když se asistent vrátil z rozhovoru s Bergstromovou rodinou.

"Hovořil jsem s nimi o tom, že mu pravděpodobně budeme muset amputovat končetiny, a taky že vyhlídky jsou velmi, velmi špatné. Mysleli si, že kdyby byl pan Bergstrom schopen se sám rozhodnout, nevybral by si takový druh operačního zákroku. I kdyby zůstal naživu, nechtěl by takový život, který by po zákroku následoval. Nemůžu říct, že s ním nesouhlasím."

Pravděpodobnost přežití bez operace byla absolutně nulová. Přes všechny pokroky moderní medicíny, přes velkou účinnost nejnovějších antibiotik, operace zůstává základním kamenem při léčbě gangrény. Zasažená tkáň musí být odstraněna. Ale rozsah operace, která je nutná v případě pana Bergstroma, je úděsný.

Trvalo dlouho, než pacient upadl do bezvědomí. Narkotika by měla zaručit, že pacient nebude cítit žádnou bolest při postupu infekce nevyhnutelným směrem. Teď už je to jen otázka času.

V kóji zavládlo ticho, rušené jenom pravidelným pípáním monitoru, který sleduje činnost srdce, a občasnými kroky truchlících pozůstalých. Slabá, ale typická vůně penicilinu se držela ve vzduchu jako mlčící svědectví časté neúčinnosti

moderní medicíny.

Poprvé po více než dvou hodinách si Mac mohl dovolit přestat myslet na Ivara Bergstroma. Jeho pohled směřoval k lůžku Annie Williamsové a pak se najednou zastavil. Její kóje již nebyla místem zběsilé aktivity. Kóje byla tichá jako smrt.

... ..

"Co se stalo?" zeptal se Mac.

Jennifer zavrtěla hlavou. Celý večer se starala o Annie Williamsovou. "Našli jsme ji v posteli, nereagovala na podněty, zorničky měla zúžené - zcela určitě si někde sehnala dávku narkotik. Dali jsme jí Narcan, vypadalo to, že reakce byla dobrá. Potom, z ničehonic, začala znovu odcházet.

Objevila se u ní celá řada arytmií. Mysleli jsme, že má nějaký druh supraventrikulární tachykardie - možná šlo o nějaký embolus. Potom se jí zablokovalo vedení tekutin. Měla nepochybně ventrikulární tachykardii a nakonec V-fib. Na nic nereagovala."

"Byl tady George, když zemřela?"

"Před chvílí odešel. Řekl, že to jde oznámit synovi a zbytku rodiny."

Mac Annie Williamsovou téměř neznal, takže přirozeně více přemýšlel o Georgovi a jeho synovi. Přes všechny rodinné problémy byla její smrt pocíťována jako velká ztráta.

Přece jenom Annie Williamsová protrpěla dlouhou a těžkou nemoc. Její smrt nebyla neočekávanou událostí. A bylo to pravděpodobně kvůli tomu, že si v prvních několika hodinách a dnech, které následovaly po její smrti, Mac neuvědomil, že byla zavražděna.

ŠESTNÁCT

Druhý den ráno byl Mac nejdříve v mikrobiologické laboratoři, aby získal výsledek testu na zjištění kultur v těle Ivara Bergstroma. Tak se chtěl podívat na diapozitivy z mikroskopu, které byly mezitím pořízeny. Za normálních okolností by šel Mac dolů do laboratoře uprostřed noci, aby si prohlédl diapozitivy, ale když jeho pacient zemřel, přezkoumání dat už nebylo tak urgentní.

"Tak co vidíš?" zeptal se Jake.

"Zatím nic," odpověděl Mac.

"Podívej se pořádně."

Jake, hlavní technik v mikrolaboratoři, byl zvyklý na to, že Mac chodil přezkoumávat diapozitivy.

Mac se musel podívat na třicet políček předtím, než konečně něco objevil. "Zásah."

"Co?"

"Kryté nákladní vagóny."

"Dobrá práce, Macu. Technik, který měl službu minulou noc, je nenašel. Když dnes ráno krevní kultury vypadaly pozitivně, sám jsem ten diapozitiv přezkoumal."

Organizmy na snímku byly velmi malé a daleko od sebe, ale byly tam. Modré, obdélníkové bakterie. Pod mikroskopem vypadaly jako kryté železniční nákladní vagóny. Vzhledem k tomu, že se vyskytly v klinickém prostředí, nebylo možno pochybovat, že jde o nějaký druh klostridie, což je klasický případ plynatění odumřelé tkáně.

"Co ukázaly krevní kultury?"

"Snímky byly negativní," řekl Jake, "ale byla zaznamenána přesně ohraničená velikost. Chtěl bych založit farmu, na které by v krevních kulturách rostla klostridie."

"Já taky."

Laboratorní nálezy nebyly opravdovým překvapením. Vlastně znamenaly určitou úlevu. Vzhledem k rychlému postupu infekce v těle pana Bergstroma by jedinou možnou efektivní terapií byla zmrazující operace - přinejmenším amputace paže a obou nohou - , a ani to by mu pravděpodobně nezachránilo život. Jedinou otázkou zůstává zdroj této infekce. Pokaždé když chtěli dostat odpověď, museli počkat na výsledky pitvy.

Byl to pozoruhodně klidný den na JIP - pověstný klid následující po bouři. Žádná nová přijetí. Polovina lůžek byla prázdná. Bergstrom a Annie Williamsová zemřeli a několik pacientů bylo přemístěno na všeobecné oddělení. Mac přemýšlel, že by snad konečně měl čas vytrápit se do knihovny a přečíst si lékařské časopisy - něco výjimečného během dne.

Seděl na sesterně, pročetl si papír s laboratorními daty, která počítač chrtil na stůl, když mu najednou poskočilo srdce.

Annie Williamsová nepatřila mezi Macovy pacienty. Normálně by se nedíval na její laboratorní data. Nebyla to jeho věc - ale údaje o ní byly zahrnuty mezi ostatní data, a tento údaj se vyjímal, protože byl příliš vzdálený běžnému lékařskému postupu. Nikdo si toho nevšiml.

A Macovy myšlenky, které již byly s Georgem Williamsem a jeho synem, byly najednou temnější než kdy předtím. Co by George udělal, kdyby uslyšel - jak by to vůbec mohl říct svému synovi - , že Annie Williamsová zemřela v důsledku zanedbání lékařské péče? Přinejmenším neomluvitelná nedbalost. Jaký na to byl právnícký výraz? Res ipso loquitur. Věci mluví samy za sebe. Mac listoval jejími dalšími údaji a snažil se zjistit, jestli by mohl najít nějaké vysvětlení, nějakou omluvu, která by mohla zmírnit tak strašný omyl. Zjistil jediné to, že Annie Williamsová byla pozitivně testována na opiáty - což znamená, že se jí nějakým způsobem dostala do rukou narkotika. Nakonec nebylo vůbec těžké si představit, od koho drogy pocházejí - od Beana Smithe.

"O co jde?" zeptala se Kathy Blakeová, ošetřující sestra. Z Macova výrazu muselo být jasné, co se mu honí hlavou.

"Jenom nějaké pochybnosti ohledně smrti Annie Williamsově," řekl. "Toxicita digoxinu."

Digoxin je jedna z nejstarších a nejužitečnějších drog, která se používá při selhání srdce, ale dávky musí být pečlivě sledovány. Příliš vysoká hladina digoxinu v krvi může být příčinou nejrůznějších problémů, zahrnujících velké nepravidelnosti srdečního tepu - a smrt.

"Ona přece nezemřela na toxicitu, Macu."

Podal Kathy laboratorní výsledky, které udávaly hladinu digoxinu deset - množství téměř jistě způsobující smrt.

"To je chyba," řekla Kathy.

"Proč jsi si tím tak jistá?"

Začala se smát. "Annie Williamsová nebyla na digoxinu. Byla na nové experimentální droze, a administrativní protokol výslovně zakazuje užití digoxinu."

"Jak si tedy vysvětluješ výsledky z laboratoře?"

"Nejspíš je to jenom omyl. Stávají se neustále - jak sám dobře víš."

"Je tady ještě její karta?"

Kathy ukázala na velký štos karet na vedlejším stole. "Najdi si ji sám."

Když o tom Mac přemýšlel, byl schopen přijít s naprosto logickým vysvětlením této epizody. Když se stav Annie Williamsově zhoršil, bylo rozhodnuto, že by měla dostat digoxin - aby buď pomohl jejímu srdci efektivněji pracovat nebo aby snížil její abnormální srdeční rytmus. Na pohotovosti ignorují protokol o experimentálních drogách, který zakazuje užití digoxinu.

To vysvětluje, proč byla na digoxinu a proč o tom Kathy neslyšela. Ale proč byla hladina digoxinu tak vysoká? To je jednoduché. Byl podáván nitrožilně a krev byla vedena stejnou hadičkou nebo sousední "dolní" hadičkou. To by mohlo způsobit tak chybný výsledek. Případ je uzavřen.

Jediným problémem bylo, že jak se Mac probíral výsledky z předešlé noci, nemohl najít žádný záznam o tom, že byl podán digoxin nebo jakým způsobem pak stoupla jeho hladina. Nebylo to ale nic neobvyklého. Vzhledem k tomu, co se dělo s Annie Williamsovou a celkově na JIP minulou noc, nebylo zas až tak překvapující, že některé věci, dokonce důležité věci, nebyly zaznamenány. Při péči o pacienta na pohotovosti jsou jiné priority než provádění záznamů. Až o něco později se začali právníci zabývat případy, kdy lidé zjistili, že určité detaily nebyly zaznamenány.

Naštěstí měl Mac eso v rukávu. Důvěrně znal sestru, která ošetřovala Annie Williamsovou minulou noc.

"Jennifer?"

"Kdo je to?"

"Mac."

"Mac?"

Jennifer vypadala hodně rozespale.

"Vstávej, Jennifer. Je to důležité."

Konečně se vzpamatovala, ale Mac si stále nebyl jistý, jestli je schopná plně pochopit důležitost jeho otázek.

"Měřila jsi hladinu digoxinu, Jennifer?"

"Ano."

"A požádal tě o to Austin Delacroix?"

"George mě požádal, myslela jsem, že jsi o tom věděl!"

"Ale Austin se nepodílel na péči o Annie Williamsovou."

"Třikrát se zastavila, Macu. Neustále tam byla půlka nemocnice. Doktoři a studenti radili, co by se mělo udělat. Vždycky je to tak."

"Ale podle toho, co víš, Annie Williamsová nebyla na digoxinu?"

"Ne. Byla na experimentální droze. Myslela jsem, že možná chtějí jenom hladinu digoxinu, aby ukázali, že nebyla na digoxinu. Aby ukázali, že protokol nebyl porušen."

Když zavěsil telefon, nebyl si Mac jistý, že by byl o něco blíže k pochopení toho, co se stalo. Alespoň teď věděl, že hladina digoxinu byla Annie Williamsově záměrně zvýšena. Nebylo ale jasné proč. Ale byla udáváná hodnota přesná, nebo se stala chyba v laboratoři nebo někde jinde po cestě?

Dalším logickým krokem bylo zkontaktovat Austina Delacroix - což mohlo být obtížnější, než se zdálo. Mohlo to být i nemožné.

Bylo něco po páté hodině a Mac, potom co vyřídil telefon, odcházel z nemocnice. Venku bylo chladno a přšelo. Mac řídil auto jednou rukou a druhou se snažil utřít zamlžené přední sklo. Odmrazovač byl zase rozbitý. Měl stažená okna ve dveřích a chladný vítr způsobil, že v autě byla větší zima než venku. Kdyby to nebylo tak daleko, raději by šel pěšky. Mac nemohl uvěřit tomu, jakou vzdálenost musel ujet. Nikdo neměl tušení, kde by mohl Austin Delacroix být. V nemocnici se dnes vůbec neukázal. Nezavola, aby řekl proč. Mac k němu několikrát volal domů - pokaždé bylo obsazeno. Takže teď Mac vyrazil, aby našel Austina Delacroix, věděl, že si neodpočine, dokud přesně nezjistí, co se stalo Annie Williamsově. Ukázalo se, že Delacroix bydlí v části města, ve které by si většina členů fakulty, natož studentů, nemohla dovolit žít.

Konečně to Mac našel, starý cihlový městský dům, který byl načichlý bohatstvím. Byl asi třípatrový a měl bílá udržovaná okna a tmavě zelené okenice. Vchodové dveře byly natřené stejnou tmavě zelenou barvou a ozdobené umělecky zpracovanou mosazí. Obrovské svítlny visely na každé straně dveří.

Mac se rozhodl, že nepoužije těžké mosazné kladko. Použití kladka by způsobilo silné otřesy půdy v celém okolí. Zmáčknu, zvonek, ale nebylo nic slyšet. Čekal. Zmáčknu ho znovu.

Skoro už chtěl risknout použití kladka, když zaslechl zvuk klíče. Dveře se trochu pootevřely: Najednou před ním

stála drobná blondátá žena asi v jeho věku. Měla hezký obličej a nosánek k nakousnutí. Měla v očích slzy a celá se třásla. Mac okamžitě litoval, že obtěžuje.

"Promiňte, že vás ruším," řekl Mac. "Jsem Mac McCall. Jsem Austinův spolužák. Dnes se neukázal v nemocnici, tak jsem měl o něho strach. Zkoušel jsem volat, ale nikdo to nezvedal." Samozřejmě Mac si trochu upravil pravdu vzhledem k okolnostem. Zdálo se, že udělal dobře.

Nejdříve to vypadalo, že ho vůbec neslyší. Jenom tam tak stála a dívala se nepřítomně. Potom se začala třást ještě víc. Začala vzlykat.

"Austin je mrtvý," řekla. "Spáchal sebevraždu."

Při těchto slovech zavřela dveře a nechala Maca stát samotného v ledovém dešti.

SEDMNÁCT

Mac nechápavě kroutil hlavou. "Ničemu z toho nerozumím."

"Jako čemu?" zeptala se Jennifer.

"Ničemu z toho."

Seděli ve svém bytě a Mac se snažil dát dohromady všechno, co se dozvěděl za posledních čtyřiašest hodin.

"Takže," řekl, "proč změřil hladinu digoxinu pacientce, u které nepředpokládal, že je na digoxinu?"

"To není tak těžké vysvětlit, Macu. Byla vyslána zpráva. Přišli lékaři a studenti medicíny z celé nemocnice. Myslím, že můžeš potvrdit, že srdeční rytmus Annie Williamsové nepochybně odpovídal toxicitě digoxinu. Delacroix je inteligentní muž. Pravděpodobně si všiml toho rytmu a předpokládal, že jí selhalo srdce, protože byla na digoxinu."

"Byl."

"Co?"

"Delacroix byl inteligentní muž."

To na chvíli přerušilo konverzaci.

"Ale když bylo změřeno hladiny digoxinu tak velkou chybou, jak to, že nebylo pozitivní?" To nebylo Macovi stále jasné. "Kdo jí dal digoxin?"

"Mohla se stát chyba v laboratoři. Mohlo jít o jiného pacienta."

"Ale jak jsi řekla, Jennifer, srdeční rytmus Annie Williamsové přesně odpovídal toxicitě."

"Možná jí někdo podal digoxin, a nebylo to zaznamenáno."

"Možná."

"Na co myslíš, Macu?"

"Já ani nechci vědět, na co myslím."

"Ven s tím."

"Že Annie Williamsová možná byla zavražděna."

"Zavražděna? Mohlo jít o nedbalost, ale zavražděna? Vůbec tomu nerozumím. Kdo by chtěl zabít Annie Williamsovou?"

"Možná ten samý muž, který jí dal heroin."

Ozval se bzučák. Někdo byl před vchodovými dveřmi do domu.

"Máš podezření, kdo by to mohl být?" Hned jak to řekl, si Mac uvědomil, že tón jeho hlasu byl obviňující, aniž by k tomu byl nějaký důvod. "Promiň," řekl.

Mac šel k domácímu telefonu. "Ano?"

Byli to policejní důstojníci. Chtějí mluvit s Macem a Jennifer o smrti Austina Delacroix.

Mac jim zabzučel, potom čekal před dveřmi tak, aby si je mohl dobře prohlédnout, ještě než se přiblíží k bytu. Kdokoli mohl říct, že je policejní důstojník. Mac přemýšlel, jestli nezačíná být trochu paranoidní.

Když se objevili, oba vypadali jako praví policisté.

Ukázali svoje odznaky. "Jsem detektiv Mallory," řekl ten vysoký, hubený, "a tohle je seržant Polanski."

Každý z nich byl úplně jiný. Mallory měl dlouhé vlasy sčesané dozadu, něco na způsob Gordona Gecka z Wall Streetu. Měl na sobě oblek, který vypadal jako od Armaniho. Měl jemné, štíhlé ruce s pečlivě upravenými nehty. Byl načichlý kolínskou. Oproti tomu Polanski nakupoval v Kmartu. Vypadal jako dělník - a byl na to hrdý.

Mallory vypadal jako ten, který to všechno řídí.

"Oběma se vám omlouvám," řekl, "ale vyšetřujeme smrt studenta medicíny jménem Austin Delacroix. Víme, že jste byli jeho přátelé."

"Ne tak docela," řekl Mac. "Byl to můj spolužák. Znal jsem ho, ale nebyli jsme si blízcí."

"Jeho manželka řekla, že jste dnes přišel k nim domů."

"Austin se dnes neukázal v nemocnici. Volal jsem mu domů, ale neustále bylo obsazeno, takže jsem se rozhodl tam zajet."

Polanski vzhledl od svého zápisníku. "Nebyli jste si blízcí, ale když se neukázal v nemocnici, několikrát jste mu volal a potom jste jel přes město jenom proto, abyste se na něj podíval?"

Polanského hlas byl obviňující. Mac se začínal cítit vinný. "Potřeboval jsem informaci o léčbě jedné pacientky a vypadalo to, že nikdo jiný mi ji nemůže poskytnout." Mac nechtěl zabíhat do příliš velkých detailů ohledně Annie Williamsové. Nechtělo se mu otevírat tenhle složitý problém před těmito muži.

Jennifer vůbec nechápala stanovisko Polanského. "Austinova žena řekla Macovi, že spáchal sebevraždu."

"To je způsob naší práce," odpověděl Mallory. "Máte nějaký důvod se domnívat, že měl deprese nebo že měl z něčeho velký strach?"

Mac nemohl uvěřit, že Austin Delacroix by mohl mít z něčeho strach. "Podle toho, co vím, měl mnohem méně starostí, než většina starších studentů medicíny. Byl bohatý, horní společenská vrstva."

"Neměl nějaké problémy při praxi v nemocnici?" chtěl vědět Mallory.

Mac a Jennifer se na sebe podívali. Jennifer pokrčila rameny a Mac zakroutil hlavou.

"Nevím, proč by měl mít problémy při praxi v nemocnici," řekl Mac.

"Kdy jste naposled mluvil s Austinem Delacroix, pane McCalle?" zeptal se Polanski.

"Stavil se u nás před několika dny. Řekl, že chce se mnou o něčem mluvit."

"Co to bylo?"

"Myslím, že už to nikdy nezjistím. Byl velmi nervózní, potom řekl, že to asi byla chyba stavit se za mnou."

"Proč by se vám měl chtít světit? Řekl jste, že jste si nebyli blízcí."

Vypadalo to, že se Polanski snaží z toho udělat federální případ na základě faktu, že Delacroix a Mac nebyli dobří přátelé.

"Tak ještě jednou, nemám nejmenší tušení, proč se mnou chtěl mluvit," řekl Mac. "Nikdy předtím nebyl v mém bytě. Nikdy jsme ho nepozvali, ani tentokrát."

Chvilí o tom přemýšleli, potom Mallory otevřel obálku z manilového papíru, kterou držel v ruce. Vytáhl kousek papíru zabalený v plastickém sáčku.

"Toto bylo nalezeno ve škole." Podal ten kousek papíru v sáčku Macovi.

Na papíře byla stručná, na stroji psaná zpráva:

Nikdy nedostanu místo, jaké bych chtěl.

Naprosto jsem zklamal.

Austin Delacroix

Nebyl tam žádný podpis. Jméno bylo napsané na stroji.

"Za prvé," řekl Mac, "nedovedu si představit, že by Austin Delacroix nedostal místo, které by chtěl. Za druhé, kdo ksakru píše sebevražedné dopisy na stroji?"

Mallory pokrčil rameny. "Jeho žena říká, že psal na stroji úplně všechno. Řekla, že psal na stroji i milostné dopisy, které jí posílal."

Protože věděl, jaký byl Delacroix suchar, Mac klidně věřil tomu, že je to pravda. Potom se zeptal: "Ověřili jste to? Byla tato zpráva napsaná na Austinově stroji?"

Polanski zakroutil hlavou. "Druh písma nesouhlasí. Předpokládáme, že to napsal na nějakém příručním stroji ve škole. Stále to prověřujeme."

Mac podal zprávu Jennifer. Podívala se na ni a slyšitelně zalapala po dechu. Všechny oči byly najednou upřené na ni.

Vypadala, že je v rozpacích. "Promiňte. Já jenom, že studenti medicíny jsou tak nepochopitelní. Proč se na světě někdo může zabít kvůli místu?"

Policisté vypadali, že věří tomu, že zjistili všechno, co chtěli zjistit.

"Pokud vás napadne ještě něco dalšího," řekl Mallory, "tak mi zavolejte." Podal Macovi svoji vizitku.

Když byli opět sami, Mac řekl Jennifer: "Měl jsem se zeptat, proč předpokládají, že Delacroix spáchal sebevraždu."

"Co tím myslíš?"

Mac jí hned neodpověděl.

"Macu?"

"Myslím tím to, že Austin Delacroix byl možná zavražděn."

Z ničehonic se Jennifer najednou rozzlobila. "Neříkej takové nesmysly, Macu."

OSMNÁCT

Když o tom Mac přemýšlel, pokaždé ho napadla jiná teorie. Byla jenom jedna věc, kterou si mohl být naprosto jistý. Annie Williamsově se dostalo do krevního oběhu příliš mnoho digoxinu, a to jí zabilo. Alespoň to málo bylo jednoznačné.

Dobře, rozhodně to bylo přinejmenším pravděpodobné.

Dobrá, možná se to stalo právě takhle.

Samozřejmě pokud celá ta věc nebyla jenom laboratorní omyl.

Annie Williamsová měla narkotika v krvi, když zemřela, ale vypadalo to, že je to náhoda. Byla ale závislá na nitrožilní aplikaci drog. V minulosti brala narkotika z vlastního svobodného rozhodnutí. Neexistoval však žádný záznam o tom, že by akutní drogová závislost způsobila její smrt.

Sebevražda vypadala nepravděpodobně, ale stále zde byla možnost, že Annie zemřela svojí vlastní rukou - neúmyslně. Je možné, že si vzala injekční stříkačku v domnění, že je v ní něco jiného - morfium, Demerol - a omylem si vstříkla osudnou dávku digoxinu.

Další možností byla nedbalost. Někdo - nemusel to být doktor, třeba sestra nebo student medicíny - někdo jí omylem podal vysokou dávku digoxinu a potom to nikde neuvědl, aby to nevyšlo najevo. Žádný záznam v kartě. Nic, co by odhalilo viníka. Touto osobou mohl být třeba Austin Delacroix.

Ale kdyby Delacroix udělal chybu, proč by se potom vracel zpátky a zjišťoval by hladinu digoxinu?

Jednu věc by Mac mohl pochopit, když někdo udělá chybu, jako je tato - chybu, která znamená smrt pacienta -, může kvůli tomu spáchat sebevraždu. V případě Austina Delacroix nebyly sebevražedné myšlenky způsobené nějakým včítáním se do pacienta, ale spíš sociálním stigmatem a osobní hanbou, které by byly důsledkem tak strašného omylu.

První, co Mac druhý den ráno udělal, bylo, že šel ještě jednou do suterénu nemocnice, tentokrát do chemické laboratoře.

"Ahoj, Harve!"

"Ahoj, Macu!"

Harvey Jessup byl jedním z těch, kteří s Macem hráli basketbal. Harvey byl hvězdou na střední škole, potom odešel na univerzitu, kde získal stipendium za basketbal. Na univerzitě mu to ale nějak nešlo, a tak nikdy nezískal akademický titul, udělal si ale certifikát z lékařské technologie, a nakonec si práci v laboratoři zamiloval.

"Půjdeme si večer trochu zahrát, Macu?"

"Já nemůžu. Jestli se dostanu z JIP v rozumnou hodinu, musím jít na chvíli do studovny." Hned, jak Mac vypustil tato slova z úst, trochu zaváhal. Podle všeho si potřeboval trochu zasportovat. Ale na chvíli se zarazil. Když nepůjde studovat, bude mít po zbytek života čas, na co bude chtít. "Myslím, že se stala nějaká chyba v laboratorních datech jedné pacientky, Harve. Možná byly zaměněny vzorky, nebo tak něco."

"Někdo tady něco spletl?"

"Nevím. Jenom si to myslím. Kdybych se mohl podívat na originální žádanky, mohl bych to zjistit."

Dokonce i v době počítačů, když je požadován laboratorní test, se musí žádanky vyplňovat ručně. Bez takového kousku papíru by nemohla být provedena žádná práce v laboratoři. Pam Wangová, doktorka, která vede laboratoř, to ráda vysvětlovala tímto způsobem: "Žádný listek, žádná práce." Pokaždé, když to říkala, spojila ruce k sobě a trochu se uklonila. A smála se.

"Pokud to bylo během posledních tří dní, originály by měly být támhle v té kartotéce." Harvey ukázal na skříň, která byla kousek od místa, kde pracoval.

Mac rychle našel žádanky, přesně tam, kde předpokládal, že budou. Hned poznal ten rukopis - rukopis Jennifer. V místě, kde se má vyplnit jméno lékaře, který žádá provedení testu, Jennifer napsala "Delacroix".

"Našel jsi, co jsi potřeboval?" zeptal se Jessup.

"Jo, ale nejsem si jistý, jestli mi to bude něco platné."

"V čem je problém?"

Mac váhal, jestli to má Harveymu říct. Nebyl důvod ho zatahovat do Macovy paranoie. Podrobnosti omezil na minimum.

"Znáš Austina Delacroix?"

Harvey přikývl.

"Objednal si zjištění hladiny digoxinu u téhle pacientky. Nebyla to jeho pacientka. Nikdo nepředpokládal, že by mohla být na digoxinu. Přesto se zjistilo, že hladina dosáhla astronomické výšky. Nic z toho nedává smysl."

"O co tu sakra jde - Delacroix a hladiny digoxinu?"

"Co tím myslíš?"

"Byl tady asi před týdnem a chtěl, abychom změřili hladinu digoxinu u nějakého pacienta, který zemřel. Řekl jsem mu, že nemáme sérum navíc, abychom mohli provést test. Velmi ho to rozzlobilo. Řekl jsem mu, aby zašel za doktorkou Wangovou, jestli s tím má nějaký problém. Je to blázen."

"Pamatuješ si jméno toho pacienta?"

Harvey přikývl. Potom řekl: "Pamatuji se, že to bylo nějaké známé jméno."

"Havlicek?"

"To je ono."

To byla konečně zajímavá informace.

"Možná není zase tak špatný nápad," řekl Mac, "podívat se, jestli tu není nějaké přebytečné sérum pro tuto pacientku, abychom znova změřili hladinu digoxinu."

"Jak se jmenuje?"

"Annie Williamsová."

"Ta závislá na drogách?"

Mac přikývl.

"Na to zapomeň. Pokaždé, když nám poslali její krev, museli jsme jim volat, aby nám poslali víc. Vždycky chtěli víc testů, než nám poslali krve - měla totiž velmi špatné žíly. Mohu tě ujistit, že s takovou krví, jako byla ta její, jsme tu ještě nepracovali."

To byl běžný problém. Narkomani mívají žíly ve velmi špatném stavu. Je u nich velmi obtížné najít místo pro vpich jehly. Někdy je nutné projít doslova všechny žíly, aby se zjistilo, které je možné použít. V nemocnici to může znamenat omezené množství testů, které je možné nařídit.

Takže neexistovala možnost, jak by mohli znova zjistit, jestli Annie Williamsová měla opravdu hladinu digoxinu deset. Mohla se stát chyba v laboratoři. Mohlo jít o krev jiného pacienta. Nikdo už to přesně nezjistí.

Mac se proto rozhodl pokračovat ve svém novém případě. V případě Havlicek.

Mac se velmi snažil, aby nepovažoval lidi s lékařským statutem za nepřátele. Držet krok s tou nemocniční honičkou za papíry bylo téměř nemožné, a celkově si dali velmi záležet na tom, aby si všechno nejprve rozmysleli.

"Rád bych viděl kartu Johna Havliceka, prosím."

"Je pacientem této nemocnice?"

Mac měl co dělat, aby se ovládl. Kdyby Havlicek nebyl pacientem, proč by proboha byl Mac tady dole a chtěl vidět jeho kartu?

Nehodlal spadnout do staré známé pasti tím, že by jí řekl, že tento pacient zemřel. Udělal by to a ona by ho poslala rovnou na patologii. Mac měl zkušenost, že na patologii většinou žádné karty nemají.

Mac se usmál a jednoduše odpověděl: "Ano."

"Nemocniční číslo," řekla.

Mac teatrálně probíral haldu karet. "Bojím se, že jsem to nějak založil."

Ta žena se pohnula ke svému počítači a Macovi při tom začal běhat mráz po zádech. Nyní by musela zadat jméno Havlicek.

Mac tušil další problém. "H-A-V-L-I-C-E-K," hláskoval Mac to jméno.

Žena si prohlížela údaje na obrazovce počítače. "Křestní jméno."

"J-O-H-N nebo J-A-N."

"Které?"

"Obojí." Bylo to podobné jako trhání zubů.

"Někdo si ji vyžádal."

"Kdo to byl?"

"Delacroix."

Podezřelejší už to být nemohlo. "Děkuji vám," řekl.

Při troše štěstí by mohl Mac rychle najít tu kartu. Když si lékaři vyžádají karty, bez dalšího upřesnění, většinou zůstanou na polici na oddělení, kde byly umístěny chorobopisy. Regály s policemi byly seřazeny podle abecedy, karty byly vedené pod příjmením lékaře. Studenti medicíny měli nižší status. Byla tam jediná úzká univerzální police s označením STUDENTI MEDICINY.

Karta Johna Havliceka byla přesně tam, kde předpokládal.

"Až skončíte, dejte tuto kartu na místo, kde jste ji našel!" Žena za počítačem si ho pečlivě prohlížela.

"Ano," řekl Mac, "děkuji za upozornění." Obdivoval svoje sebeovládání. Jsi svatý, Macu. Odměna tě čeká v nebi.

Mac rychle našel to, co hledal, Havlicekovo EKG a záznamy jeho srdečního rytmu. EKG, provedené při příjetí pana Havliceka do nemocnice, bylo vzhledem k jeho věku v podstatě normální. Ale to, které bylo provedeno na JIP, bylo všechno, jen ne normální. Grafy naprosto odpovídaly otravě digoxinem.

Koneckonců, Mac byl podezřívavý.

Ale teď věděl, že jeho podezření budou muset chvíli počkat. Zavolal na JIP a mluvil s Laurou Rubensteinovou.

"Kde k čertu vězíš, Macu?"

"Jsem v kanceláři děkana. Chce, abych příští rok vynechal praxi a rovnou vstoupil mezi členy fakulty. Říká, že už není nic, co by mě mohli naučit."

"Potřebuji tě, McCalle."

"Je hezké slyšet, že jsi to konečně uznala."

"Sharon Baileyová je na cestě zpátky na JIP. Vypadá to, že je zase septická."

DEVATENÁCT

"Opravdu jsi to udělala, Sharon Baileyová," řekl Mac.

Neslyšela ho. Byla někde jinde. Různí technici, doktoři a sestry byli namačkáni okolo její postele a přikyvovali na znamení souhlasu.

Tentokrát už mohlo být příliš pozdě.

Byla v bezvědomí a nereagovala na bolestivé podněty. Její dýchání bylo mělké jako v agónii. Rozhodovali se, že ji připojí na respirátor. Přestaly jí fungovat ledviny. A samozřejmě neměla žádný zjitelný tlak krve.

Tentokrát to opravdu udělala.

A bylo tam ještě něco dalšího. Mac byl první, kdo si toho všiml. Nejprve to vypadalo bezvýznamně. Jenom malé červené znaménko na její levé ruce. Ale zvětšené pod lupou vypadalo hrozně. Navíc měla ještě poškozenou kůži na pravé noze. Opět to nejprve vypadalo docela neškodně, ale stále rychleji to postupovalo.

Zjistili, že po hodině se malé červené oděrky změnilly ve velké nachové skvrny, potom v puchýře. Bylo jasné, že jsou postupně poškozovány hlubší a důležitější tkáně. Bylo to opět deja vu. Začínala vypadat jako Ivar Bergstrom, pacient, který zemřel na gangrénu.

Infekce byla zdrcující. Nic nepomáhalo. Byli zavoláni chirurgové, ale nemohli už pomoci. Šest hodin potom, co byla převezena na JIP, Sharon Baileyová zemřela.

Psychiatrie, kde byla hospitalizována Sharon Baileyová, byla takzvané uzavřené oddělení. Každý, kdo vcházel do oddělení, nebo ho opouštěl, musel požádat o svolení toho, kdo měl službu a klíče na starosti. Vždycky to Maca trochu znervózňovalo, když slyšel, jak za ním někdo zamyká.

"Ahoj, Lois. Doufal jsem, že tě tady najdu."

Lois Brownová, psychiatricko-sociální pracovnice, seděla za psacím stolem a skláněla se nad svojí kartotékou. Usmála se na Maca. "Jak se daří Sharon?"

Mac zakroutil hlavou. "Konečně má, co chtěla."

"Ale ne. Ona umřela?"

Mac přikývl. "Nijak jsme jí nemohli pomoci."

"Ty víš, že to nebylo to, co chtěla," řekla Lois. "Ona nechtěla zemřít. Ona jenom chtěla, aby si jí někdo všiml."

"Samozřejmě. Pěkně nebezpečný způsob jak získat něčí pozornost."

Mac si povzdechl. "Jediný, kdo teď potřebuje pozornost, je Tiffany."

První, co Maca napadlo po smrti Sharon Baileyové, bylo, jak velmi těžké to musí být pro její malou dceru: Nejenom kvůli ztrátě matky, ale hlavně kvůli intenzivnímu pocitu viny, který jí vstúpila.

Mac nejprve prohlédl čekárnu před vchodem do JIP, aby se přesvědčil, že tam nesedí sama. Nebyla tam: Potom zamířil na psychiatrické oddělení, doufal, že zaskočí k Lois Brownové, protože věděl, že malá Tiffany bude vyžadovat velkou podporu po velmi dlouhou dobu.

"Byla tady dneska Tiffany?"

"Ne," řekla Lois, "myslím, že je ve škole." Chvilí přemýšlela. "Zjistím, kdo se o ní bude teď starat, a začnu přemýšlet, jak jí tu zprávu řekneme. Nebude to jednoduché."

"Ještě něco," řekl Mac, "mohl bych vidět pokoj Sharon Baileyové?"

Lois musela najít klíče. Nejenom hlavní vchod, ale i mnoho pokojů bylo zamknuto. V případě Sharon Baileyové to bylo kvůli její vlastní ochraně.

Prohlídka malého pokoje netrvala dlouho. Mac se nejprve podíval pod umyvadlo. Stejně jako předtím našel injekční stříkačku.

"Jak myslíš, že se sem dostala?" zeptal se. Lois pokrčila rameny. "Zdálo se, že se jí daří dobře. Nechali jsme ji jít na procházku. Předpokládali jsme, že na ni dohlédnou její přátelé, ale když má někdo sklon k sebepoškozování, moc toho udělat nemůžeš - pokud je nepřipoutáš k posteli a nepostavíš k ní hlídače. Tímto způsobem jsme to ale nikdy nedělali."

Mac jí poděkoval za pomoc a nechal ji napospas těžké práci provést Tiffany Baileyovou hrozící psychickou krizí. Mac, s injekční stříkačkou v ruce, zamířil do mikrobiologické laboratoře.

Jake, vedoucí mikrobiolog, vypadal, jako když je na odchodu.

"Měl bych tady pro tebe něco zajímavého, Jaku." Mac mu sdělil něco o minulosti Sharon Baileyové.

"Zase hledáš klostridii?"

Mac přikývl.

"Blesk neuhodí dvakrát v jednom týdnu, Macu."

Ale Jake už se chytil. Dal zbytky látky ze stříkačky pod mikroskop a začal pozorovat příslušné kultury, aby zjistil, která bakterie tam mohla vzniknout.

Strávil za mikroskopem jenom několik vteřin, než řekl: "Tuhle určitě pojmenuješ, Macu." Udělal Macovi místo, aby se mohl podívat.

Polé pod mikroskopem bylo plné malých modrých obdélníků. Nikdy si nebudete jistí, dokud kultura nebude vyhodnocena, ale tato bakterie určitě vypadá jako klostridie.

"Je velmi zajímavé," řekl Jake, "že to vypadá jako čistá kultura. Jak se k tomu mohla dostat?"

Mac neznal vysvětlení. "Nevloupal se sem někdo? Nepotloukal se někdo cizí kolem?"

"Nic, o čem bych věděl."

Všechno to bylo podivné - a působilo mu to starosti. "Dostal jsi závěrečnou zprávu o Bergstromově klostridii?"

"Jenom to, co jsme předpokládali. Byla to C. septikum."

Při pitvě zjistili, že pan Bergstrom měl rakovinu tlustého střeva. Když to slyšeli, Mac a Jake si byli schopni domyslet, které druhy klostridie způsobily jeho smrt - Klostridia septikum - organismus se zvláštní schopností způsobit vážnou infekci v těle pacientů, kteří mají nádory.

"Už si někdy slyšel o pacientovi s Münchausenovým syndromem, který by měl klostridiální otravu krve?" zeptal se Mac.

"Ještě ne," odpověděl Jake.

"Je to všechno velmi zvláštní," řekl Mac.

Poděkoval Jakovi za pomoc a potom zamířil zpátky na JIP. V tu dobu Maca nenapadlo, že by mohl být dobrý nápad nechat přezkoumat otisky prstů na injekční stříkačce.

DVACET

Řídila auto Jennifer, samozřejmě. V žádném případě nebylo možné, aby se nechali vidět při nějaké události, kde budou lidé z vyšších kruhů, v jeho autě. Dokonce ani na pohřbu.

"Nevěděl jsem, že ty a Austin jste byli tak blízcí přátelé," řekl jí Mac. Začala brečet ve chvíli, kdy vstoupili do kostela a nepřestala ještě dlouho potom, co rakev zmizela v pohřebním voze.

"Co jsi tím myslel?"

Mac věděl, že jestli se rychle nestáhne, bude to pěkně dlouhá cesta domů. "Jenom nemám rád, když tě vidím takhle rozrušenou."

"Je to smutná věc, když pětadvacetiletý muž spáchá sebevraždu." Na chvíli se odmlčela a potom dodala: "Ne že bys to mohl říct při pohledu na některé z jeho takzvaných přátel. Nebo při pohledu na rodinu jeho manželky."

To byl možná důvod, proč pláč Jennifer vypadal tak nepatřičně. Všichni ostatní vypadali netečně.

Jennifer ještě neskončila. "Měl bys nést rakev."

"Nezačínej s tím zas. Austin a já jsme si nebyli blízcí."

"Půlka vaší třídy nesla rakev."

"Ti všichni chodili s Austinem na střední školu - nebo ho znali od dětství."

Když se ukázalo, že jedině přímí příbuzní se zúčastní ukládání rakve do hrobu, Jennifer to rozčílilo. Pro ni to nebyla otázka příbuzenství, ale spíše společenské třídy. Řekla, že se cítí uražená, že odmítli její pomoc. Neuniklo její pozornosti, že ženy a nosiči rakve byli všichni usazeni do limuzín a odvezeni na hřbitov.

Mac si nebyl jistý, jestli bylo vhodné zúčastnit se pohřbu, ale Jennifer o tom nepochybovala. Zameškala den v práci, takže mohli vyrazit.

"Co si myslíš o flámu v domě?" zeptal se.

"To nebyl flám. Bylo to docela na úrovni. A nenazývej sídlo s pětadvaceti pokoji 'domem'. jako by nikdy nebyla schopná naučit Maca, jak se chovat ve slušné společnosti."

"Stejně ale nechápu, jak se můžeš chovat stejně jako v den, kdy pohřbíváš svého zetě?"

"Oni mají lidi na to, aby všechno udělali za ně. Kromě toho si myslím, že to bylo hezké. Věděli, že spousta z nás by odjela pryč z města. Je to jako zodpovědnost, kterou mají. Tomu ty nemůžeš rozumět."

Mac na to reagoval mlčením. Poslední věc, kterou chtěl, byl další boj s Jennifer. Proč jí vůbec nechal, aby ho přemluvila k účasti na pohřbu? Nikdo by ho nepostrádal, kdyby se tam neukázal. Nikdo by neřekl: "Kde je sakra ten Mac? Měl by tu být."

Byla ale pravda, že Mac chtěl přijít. Myslel si, že by se mohl něco dozvědět.

"Chci, abychom si to ještě jednou prošli, Jen."

"Nezačínej, Macu."

"No tak. Stejně nemáme nic jiného na práci."

Mac hodně přemýšlel, protože se snažil začít od začátku. "Za prvé víme, že se Delacroix snažil zjistit hladinu digoxinu v těle Havlice. Proč to udělal?"

"Sám jsi to řekl, Macu. Havliceovo EKG vypadalo jako učebnicový příklad otravy digoxinem."

"Ale on nebyl na digoxinu a Delacroix to věděl. Nebyl to jeho pacient." Mac to celé ještě jednou probíral a snažil se, aby to bylo správně. "Tak proč se snažil zjistit hladinu digoxinu?"

"Já nevím, Macu. Řekni mi to ty." Řekla to opravdu znuděným hlasem, který se Mac snažil ignorovat.

"Dále potom víme, že Delacroix požádal o změření hladiny digoxinu u Annie Williamsově. Ani ona nebyla jeho pacientkou. Nepředpokládalo se, že by byla na digoxinu. A co se stalo? Zásah. Její hladina digoxinu byla astronomicky vysoká. A samozřejmě její EKG přesně odpovídalo toxické hladině digoxinu."

"Mohlo dojít jenom k chybě v laboratoři, Macu. Nebo si Annie jenom vzala špatnou injekční stříkačku. Myslela si, že si vstříkne nějaký druh narkotika, a omylem si dala digoxin."

"Nebo možná," řekl Mac, "jí někdo dal špatnou dávku digoxinu a snažil se to zatajit. Delacroix viděl, co se stalo, a žádal změření hladiny."

"Tak proč se Delacroix zabil?" zeptala se Jennifer. "Myslíš, že jí dal digoxin? Ale pokud jí dal digoxin, proč nechal změřit jeho hladinu? A proč, když hladina se opět zvětšila - což musel vědět - proč spáchal sebevraždu?"

"Možná ji nespáchal."

"Všechno jsme to prošli, Macu. To je jasná věc, Beano Smith zabil Austina, protože Austin viděl Beana zabít Annie Williamsovou. Oba víme, že digoxin není Beanův styl. Jestliže se chystal zabít Annie Williamsovou, v žádném případě to nemohl udělat digoxinem. A i kdyby se nakonec Annie nějakým způsobem dostala k heroinu, není nic, co by naznačovalo, že to způsobilo její smrt."

Mac souhlasil, alespoň v duchu, s tím, že Jennifer měla pravdu.

"Podívej, Macu, Austin Delacroix je mrtev a není nic, co bys mohl udělat, aby se to vrátilo zpět. Policie to označila jako sebevraždu, a ten případ uzavřela. Nikdo nenašel ani nejmenší důkaz, že byl zavražděn. Annie Williamsová je taky mrtvá. Pokud někdo udělal chybu a dal jí dávku digoxinu, kterou neměla dostat, pak je to velmi špatné, ale nemůžeš pro to teď nic udělat - nic, co by mohlo Annie jakkoli pomoci."

Mac nic neřikal, jenom dál řídil auto. Nebyl žádný důvod zaplést se do toho, co měla Sharon Baileyová s Jennifer. Už byli skoro doma.

"Mohl bys zastavit pro benzín?" zeptala se Jennifer. "Jsi na řadě."

Dělali to tak, že jenom tehdy, když jeli někam společně, brali si její auto. Takže když se měli podělit o náklady na benzín, bylo to vždycky jenom pro její auto.

Našel pumpu a začal tankovat benzín. Bezolovnatý. Začal mít nepříjemný pocit a nahmatal peněženku. Jedna pětidolarová bankovka. To bylo všechno. Přestal tankovat právě včas a zaplatil benzín obsluze. Jennifer nebyla příliš nadšená.

"To stálo pět dolarů?"

"Peněz je málo, Jen." Měla by to pochopit.

Jeli v tichosti, dokud se Jennifer nezeptala: "Nechceš zastavit a dát si něco k jídlu?"

Mac cítil ubohost svojí prázdné peněženky v zadní kapse a chtěl nechtěl ho to uvedlo do rozpaků.

"Musím se učít, Jen."

"Nebo," řekla, "bychom mohli jít do sprchy."

DVACET JEDNA

Připozdívalo se a na JIP nebylo už několik hodin co dělat. Mac měl pocit, že je tam jenom proto, aby hlídal monitory. Pacienti většinou spali. Podle toho, co věděli, nebylo na obzoru žádné nové přijetí. Na JIP bylo šero, svítilo jenom bodové osvětlení u hlavní sesterny. Mac tam jenom tak seděl, pozoroval malé body na obrazovkách a přemýšlel, jestli by se mohl odvážit zkusit se vytrazit do knihovny. Potom se podíval na hodinky. Bylo po půlnoci. Knihovna byla zavřená.

Někdy když byla volná noc, jako je tahle, mohli jít studenti medicíny domů. Nebylo potřeba, aby se tam jenom tak poflakovali, hlavně museli být na telefonu. Lékaři samozřejmě museli zůstat. To proto dostávali velké příplatky (okolo tří dolarů za hodinu). Zatím mu Ruby neřekla, že by mohl odejít, a nechtěl si o to říkat sám - byla by to známka slabosti - , dal by tak Ruby šanci, aby začala vyprávět o tom, jak bylo všechno jiné, když ona studovala.

"Asi si půjdu dát něco k jídlu," řekl jí Mac. "Chceš něco?"

Ruby zavrtěla hlavou. "Nechod' moc daleko. Myslím, že jsem zaslechla vrtulník."

Ruby vždycky slyšela vrtulníky.

"Kdyby se to sečetlo, Ruby, tak jsi teď slyšela devatenáct z našich posledních sedmi přijetí vrtulníku."

"Minulý rok jsem měla na starost sarkastického studenta," odpověděla Ruby. "Poslední, co jsem slyšela, bylo, že se snažil dostat na právnickou školu."

"Myslím, že to byl nějaký starý přítel. Máš takovouhle reputaci, Ruby. Najít je, vyhodit je a zapomenout na ně."

Mac se na ni trochu usmál na rozloučenou a zamířil ke schodišti. Jídelna byla o pět pater níž; Mac začal stoupat, patro

za patrem, nahoru.

Opravdu Ruby nelhal. Kdyby chtěla přinést něco z jídelny, hned by zamířil tím směrem. Ale někde mezi JIP a schodištěm zase jednou získaly navrch staré známé vytrvalé, hlodavé pochybnosti a neoblomně ho táhly nahoru.

Mluvit o jeho znepokojení s Ruby nebylo možné. To ho naučila Jennifer. Jennifer řekla, že se z Maca stane šílený nenapravitelný případ. Nechtěla už déle poslouchat jeho teoretizování o úmrtích Austina Delacroix, Annie Williamsově, Jana Havliceka a Sharon Baileyové. Jennifer navrhla, že by si mohl říkat Oliver Stone a že by mohl vytvořit nějaké filmové dílo.

V desátém patře byly otevřeny dvojce dveře. Jedny sloužily jako východ z oddělení číslo 10, z onkologie. Dveře nemohly být otevřeny ze strany schodiště. Druhé dveře vedly do staré věže.

Asi před sto lety byla věž orientačním bodem a turistickou atrakcí. Bylo ji možno vidět z celého města a lidé na ní chodili, aby se mohli podívat po okolí. Nyní sloužila spíš jako místo tajných schůzek romantických povah. Není to tak dávno, co se z věže zřítíl Austin Delacroix, aby našel smrt dole na chodníku. Vedení nemocnice bylo pro to, aby tyto dveře byly neustále zapečetěné, ale velitel hasičů o tom nechtěl ani slyšet. Nakonec bylo rozhodnuto, že se na dveře připevní alarm a cedule s varováním, že je lze použít pouze v případě velkého požáru a že - pokud někdo dveře otevře - alarm bude reagovat. Zajímavé je, že osoby neznámé - o kterých si všichni mysleli, že jsou studenty medicíny - byly zřejmě zběhlé v tajném oboru vyřazování alarmu z provozu. Bylo všeobecně známo, že alarm nikdy nefungoval.

Ale to bylo předtím a tohle bylo teď, a Mac měl dobrý důvod se obávat, že nedávne události opět dostanou dveře, kterými se vstupovalo do věže, do centra pozornosti vedení nemocnice. Stál tam v prázdném patře, uprostřed noci, a přemýšlel, co by udělal, kdyby alarm začal fungovat. Potom natáhl ruku a nahmatal kliku. A připravil se na nevyhnutelné.

A téměř vyskočil z kůže.

Ve chvíli, kdy se dotkl kliky, se před ním dveře otevřely. Bylo těžké říct, kdo se víc polekal, jestli Mac nebo Turner Frost.

Mac zareagoval první. "Co se děje, Turnere? Nemůžeš spát?"

"Právě mám za sebou šestihodinovou operaci a potřeboval jsem trochu klidu a ticha. A co ty tady?"

"Dnešní noc je na jednotce volnější. Myslel jsem, že by mě trochu čerstvého vzduchu mohlo probrat." Mac přemýšlel, jestli je jediný, kdo lhal.

Mac ustoupil stranou, aby mohl Turner projít, a potom vyrazil nahoru.

"Dej pozor tam nahoře," řekl Turner. "Je tam ...," a potom se těžké kovové dveře, které byly mezi nimi, zavřely a Mac byl opět sám.

A nebyl to příjemný pocit.

Vnitřek věže byl chladný a mdle osvětlený. Rozviklané dřevěné schody vedly nahoru podél starobylých cihlových zdí věže. Střední část prostoru byla otevřená a byla hlubší a hlubší s každým krokem, kterým Mac postupoval nahoru. Schody se zdály být příliš úzké a Mac se přistihl, jak se drží co nejbližší cihlové zdi, protože se tak cítil bezpečněji. Když se podíval dolů, napadlo ho, že projekt této věže poskytuje možnost si myslet, že sebevražda je aktivita, která se dá "provozovat" venku i uvnitř.

Mac tento výstup naposled uskutečnil v létě a za denního světla. Slíbil si, že pokud to přežije, už nikdy nebude pokoušet osud takovýmto bláznivým činem. Bylo těžké si představit, že někdo jako Turner Frost šel sem nahoru jenom proto, aby si odpočinul. Mac radši ani nepřemýšlel o tom, co se Austinovi Delacroix honilo hlavou, když naposled zdolával tyto schody. Stísněnost? Naprostá beznaděj? Nebo jenom slepá, bezmocná, psychotická deprese?

Nahoře se schodiště změnilo spíše v jakýsi žebřík, který vedl do malého obdélníkového otvoru v podlaze vyhlídkové plošiny. Jakmile jste se na ni dostali, zavládl pocit bezpečí - který se dostaví, pokud jste nedávali příliš pozor při výstupu na staré trámy, které podíraly podlahu.

Byla to největší výška, kterou kdy Mac zdolal, aby se postavil tváří v tvář svému strachu z hloubek. Chladný vítr vál nejprve z jedné a potom z druhé strany a smutně hvízdal, když se proháněl věží. Mac se však nebál toho, že by ho vítr mohl sfouknout z věže nebo že by mohl vlastní nepozorností vypadnout přes některý z portálů ve zdech věže. Mac se bál nejvíce toho, co bylo podstatou jeho strachu z hloubek, že existuje reálná možnost, že by podlehl nepotlačitelnému nutkání vrhnout se do temnoty.

Potom se najednou iluze stala realitou a Mac upadl.

Led. To bylo to, před čím se ho snažil Turner Frost varovat. "Je tam ...," Led!

Ale jeho pád neznamenal vypadnutí na ulici, čehož se Mac nejvíce bál. Šlo o něco jiného. Zlověstný tmavý obdélník, který se nad ním objevil, když stoupal po schodech, byl nyní dírou v podlaze. Otvor, kterým prolezl, byl nyní bezednou propastí, do které mohl spadnout.

Spadnut na záda, a potom se udeřil do hlavy o něco tvrdého. A potom nebylo nic.

Nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí. Pravděpodobně ne moc dlouho. Patrně zůstal omráčen několik vteřin. Byl v bezpečí v nejvyšším patře věže. Byl v pořádku, ale vypadalo to, že se v nejbližší době nebude schopen pohnout.

A potom mu zazvonil operátor.

To bude asi Ruby, pomyslel si. Dostane se k ní ale až za pár minut. Byl totiž docela daleko. Nevrátí se zpátky, dokud nepohlédne smrti přímo do očí.

Mac se postavil. Bolela ho záda a nemohl s nimi hýbat, ale to bude v pořádku. Hlava mu bolestivě pulzovala s každým úderem srdce. Vypadalo to, že bude trvat dlouho, než mu bolest hlavy odezní. Cítil závrať, ale bylo těžké určit, jestli je to kvůli tomu pádu nebo jestli je to důsledek jeho opakující se fobie. Svět kolem něj se začal točit.

Opatrně zamířil k jednomu vysokému portálu věže a záměrně přitom použil nízkou chůzi alkoholiků. Potom se snažil zachytit hrany zdi. Vypadalo to, že nic neuvidí. Bylo tam jenom několik mihotavých světýlek patnáct pater pod ním.

Co může přimět člověka ke skoku do té temnoty? Byla to odvaha, nebo zoufalství? Nahlédnutí, nebo zmatek?

Předtím, než provedl tento výstup na věž, byl Mac neochvějně přesvědčen, že byl Delacroix zabít někde jinde, třeba úderem do hlavy, potom ho někdo donesl na věž a hodil ho přes parapet. Teď si byl jistý, že to muselo být jinak.

Dokonce i pro dva lidi by to bylo fyzicky velmi náročné, a především by to bylo pro pachatele nebezpečné.

Ať už se stalo cokoli, Austin Delacroix vylezl na věž dobrovolně. Zbývala jediná otázka: Byl sám?

Macův operátor opět zazvonil. Chlípá doktorka Rubensteinová byla nedočkavá. Musela být uspokojena.

Otočil se a šel velmi opatrně, dával velký pozor na neviditelný led. Byl Austin Delacroix obětí ledu? Byla jeho smrt pouze děsivou nehodou?

Odpověď Maca napadla ještě předtím, než byla položena otázka. Lidé nepředpovídají nehody zprávami na rozloučenou.

Navíc psanými na stroji.

DVACET DVA

"Ve stručnosti," řekl Peter VanSlyke, "pacient je dvaapadesátiletý chronický alkoholik, který v důsledku závislosti na alkoholu trpí konečným stadiem onemocnění jater. Protože jeho zmenšená, cirhózou postižená, nefunkční játra už nemohou filtrovat čpavek a další toxické substance v jeho krevním oběhu, hromadí se tyto substance v jeho mozku. Výsledkem je jaterní encefalopatie. Pacientův duševní stav se pohybuje mezi zmatením, otupělostí a apatií. Bez razantního lékařského zákroku by mohl upadnout do komatu.

A nyní se ptáme, jestli máme tomuto muži dát druhou šanci. Ptáme se, jestli máme sáhnout do veřejných zdrojů - abychom získali alespoň 100 000 dolarů a pravděpodobně mnohem víc, které jsou potřeba k financování transplantace jater. Bude těžké přijít s méně vhodným využitím drahocenných veřejných finančních zdrojů. Společnost se musí také naučit říct ne."

Ve skutečnosti byl na řadě s prezentováním nějakého případu na semináři Austin Delacroix, ale to se samozřejmě nemohlo uskutečnit. Peter VanSlyke souhlasil, že bude prezentovat případ místo Austina Delacroix, i když měl na přípravu méně než čtyřicet hodin. Většina studentů se zabývala přípravou takové prezentace i několik týdnů. Ne tak Peter VanSlyke. Seminář pokaždé dával možnost lidem jako VanSlyke a Turner Frost předvést jejich brilantnost. Dnes měl Peter možnost předvést, jak je to všechno opravdu snadné. Jeho shrnutí tohoto případu vypadalo, že má za cíl diskusi spíš potlačit než vyvolat.

Místnost upadla do naprostého ticha. Bylo slyšet jenom občasné zakašlání a zvuky, když se posluchači snažili lépe uvelebit na židlích. Jeden nebo dva studenti si už začali rovnat svoje věci v očekávání blízkého konce dnešního setkání.

Když tu najednou, bez varování, se z temnoty ozval osamělý hlas. "Věřím," řekl Mac, "že by se k tomuto vyprávění dalo ještě něco málo přidat."

"Opravdu?" Říct, že tón hlasu VanSlyka byl sarkastický, by bylo asi jako říct, že Adolf Hitler byl zlobivý.

Následné ticho bylo vyplněno sotva patrným zvukem, který vznikl tím, jak si studenti sedali zpět na svá místa. Bitva byla zahájena.

"Za prvé," řekl Mac, "je zde problém, jakou roli sehraje hepatitida C."

Mac věděl, o čem VanSlyke přemýšlí. Jak sakra může Mac vědět tolik o jeho pacientovi? Mac se na Petera povzbudivě usmál.

"Proč zrovna hepatitida C?" VanSlyke byl zřetelně vyveden z míry a snažil se z toho vykroutit.

"Test pacientovy krve byl pozitivní na hepatitidu C. Hepatitida C je příčinou chronického onemocnění jater, které se často vyvine v cirhózu nebo i v rakovinu plic. Není mi vůbec jasné, jak dalece, jestli vůbec, je nemoc jater tohoto pacienta způsobená alkoholem."

"A není snad?" Opět řečeno se silným sarkasmem. VanSlyke zdržoval - hlavně asi kvůli tomu, aby získal kontrolu nad stoupajícím rozhořčením a vztekem, že někdo může mít tu drzost odmítnout jeho pečlivou a obratnou prezentaci.

Mac se na něho opět povzbudivě usmál.

"Nechci ten případ dělat ještě komplikovanějším," VanSlyke byl zřetelně v defenzivě. Nevěděl kudy kam. "Tento pacient byl před několika lety závislý na nitrožilní aplikaci drog. Podle všeho v té době získal virus hepatitidy C. Drogová závislost je jenom dalším důvodem, proč by neměla být provedena transplantace."

"Ale," namítal Mac, "pokud je jeho onemocnění jater důsledkem hepatitidy C a on už není závislý na alkoholu nebo jiných drogách ..."

"U lidí s hepatitidou C by v žádném případě neměla být prováděna transplantace. Je velká pravděpodobnost, že virus bude odolávat a poškodí nová játra." VanSlyke se opět dostal do role, do které chtěl.

"Souhlasí s tím chirurgové, kteří provádějí transplantace?" zeptal se Mac.

"Ptát se chirurgů, jestli je někdo kandidátem na operaci, je jako ptát se holiče, jestli je někdo kandidátem na ostříhání vlasů. Je to velký konflikt zájmů. Moje stanovisko je, že někdo by měl být schopen říci ne."

"A ten někdo jsi ty?" Mac nemohl odolat, aby si do něho ještě jednou nerýpnut. VanSlyke neměl žádný zájem ponořit se více do historie tohoto případu, protože to neodpovídalo jeho vlastním potřebám. Hlavním cílem tohoto semináře však bylo podívat se na komplikované případy ze všech stran.

Ale VanSlyke pokračoval dál, jako by neslyšel Macovu poznámku. "I kdyby se tento pacient vzdal pití - o čemž pochybuji - , neexistuje nic, co by ho v tom podpořilo. Až opustí nemocnici - pokud ji opustí - , nebude tam nikdo, kdo by mu pomohl. Jenom jeho kumpáni, se kterými chodí pít. Odhaduji, že pravděpodobnost páchání trestné činnosti se blíží ke sto procentům."

Mac odolal pokušení říct: Opravdu tolik? Uvažoval o tom, že už mu pro tuto chvíli způsobil dost bolesti. Lidé jako Peter VanSlyke jsou tak velcí, že je musíte jednou začas jenom popíchnout špendlíčkem. Jinak byste jim prokázali

laskavost.

Podle pohledu, jakým se díval, si byl Mac zatraceně jistý, že VanSlyke nesdílí jeho názor na věc. Nebyl tam žádný opravdový náznak porozumění.

"Tak, a jsme opět u toho." Byl to hlas doktora Lawa, který nakonec přerušil ticho. "Jak nejlépe použít drahocenné zdroje? Tento seminář se snaží neustále a znovu odpovědět na tuto otázku již více než třicet let a s příchodem každé generace studentů se mění fakta, ale problém zůstává stejný. Příliš malá nabídka, příliš velká poptávka.

Za cenu jediného orgánu k transplantaci můžeme naočkovat deset tisíc dětí. Politici nám říkají, že nemáme prostředky na obojí.

Mohli bychom zakázat určité léčebné postupy jenom z toho důvodu, že jsou příliš nákladné? Nebo bychom měli rozhodnout, že pouze určití lidé jsou hodní těchto výdajů? Je pacient se zděděnou poruchou, jako je třeba Wilsonova nemoc, více hoděn transplantace jater než někdo závislý na alkoholu nebo drogách? A kdo má činit tato rozhodnutí? Lékaři? Politici?"

Mac navštěvoval tento seminář méně než rok a vždy ho neřešitelnost těchto otázek velmi unavovala. Přemýšlel, jak Law mohl po tolika letech vůbec udržet zájem a nadšení pro něco tak chronicky neřešitelného.

Když seminář skončil, Mac zjistil, že VanSlykovo znepokojení bylo více než pozemské a okamžité. "Od teďka se, McCalle, drž zatraceně daleko od mých případů."

"Když ony jsou tak fascinující. A kromě toho, kdybych si nepřečetl kartu, nemohl bych ocenit tvůj tvořivý talent. Máš před sebou velkou budoucnost ve světě beletrie."

VanSlyke zrudnul a třásl se mu hlas.

"Varoval jsem tě, McCalle. Jsem ten poslední na světě, koho bys chtěl mít za nepřítele." Přitom se otočil a měl se k odchodu.

"Petere," řekl Mac.

VanSlyke se zastavil a podíval se přes rameno.

Mac na něho vrhnul ten nejúchvatnější úsměv. "Hezký den."

VanSlykův obličej ještě více zrudnul. "Svině!" zařval.

Svině?

DVACET TŘI

Pokud by byly Macovy studijní výsledky, řekněme, průměrné, a ne jedny z nejlepších, mohl by být pravděpodobně jedním z těch studentů, kterých by si členové fakulty nikdy nevšimli. Nebyl typem studenta, který měl během výuky mnoho dotazů. Nebyl moc společenský - což znamená, že nad rámec výuky se s nikým z fakulty moc nestýkal. A už vůbec nebyl jedním z těch, kteří pořádali soukromá setkání členů fakulty, aby se zviditelnili.

Takže když vstoupil do kabinetu profesora Arthura Sterlinga Lawa ten večer po semináři, bylo to poprvé - a na Maca to udělalo náležitý dojem.

Zatímco ostatní kabinety a kanceláře na fakultě byly většinou vybaveny kovovým nebo dřevěným nábytkem, Lawův kabinet byl stejně elegantní jako jeho dům: luxusní směsice skládající se z hustého koberce, drahé kůže a exotických dřev. Obložení stěn bylo obtěžkané plakety a certifikáty naznačujícími, že Law obdržel téměř každé myslitelné ocenění, kterého je možné v lékařské profesi dosáhnout.

Stůl, ačkoli byl obrovský, se skvěle hodil k tomuto Velkému muži, který za ním seděl, jako by navštívil krejčího, který se specializuje na mahagon. A deska stolu byla stejně pečlivě udržována jako ten muž. Na stole byla jediná kniha, která patřila mezi největší v kůži vázané svazky, a ve které, jak každý věděl, měl Law přepečlivé záznamy o každém pacientovi, jehož případ kdy byl prezentován na semináři etiky. Podobné svazky, které zabíraly blízkou polici, obsahovaly historii semináře za několik desetiletí jeho existence. Bylo by fascinující, přemýšlel Mac, prolistovat si rané záznamy a zjistit jaké etické problémy upoutávaly pozornost studentů před třiceti lety.

"Takže, Macu, vy určitě nejste častým návštěvníkem tohoto kabinetu," řekl doktor Law. "Věřím, že se nestalo nic vážného."

"Nejsem si tím tak jistý, doktore Lawe."

Profesor Law si sedl na druhou stranu té rozlehlé masy leštěného dřeva, bělovlasý a důstojný - muž, jehož pouhý příchod by utišil hlediště plné kolegů - , a trpělivě čekal až uslyší o problémech dalšího studenta.

"Týká se to Austina Delacroix," řekl Mac.

"Myslel jsem si to." Law trpělivě čekal a potom dodal - povzbuzujícím způsobem: "Nejste první, kdo projevuje znepokojení."

Mac si nebyl jistý, kde začít. "Byl poslední osobou na světě, u které by mě napadlo, že by někdy spáchala sebevraždu."

"Zdání," řekl Law, "mohou být zcela mylná. Za tou skvělou fasádou, kterou Austin vystavoval světu, se skrýval velmi nešťastný mladý muž."

"Ale co ta na stroji psaná zpráva s tvrzením, že nemůže dostat místo, které by chtěl? Myslím, že je trochu těžké to pochopit."

"Pokud jste přesvědčen, že jeho smrt byla něčím jiným než sebevraždou, tak k tomu nemáte žádný důvod. Policie provedla velmi důkladné vyšetřování. Na druhé straně, pokud jste řekl, že je v tom něco víc, než bylo napsáno v té zprávě, jsem si jistý, že máte naprostou pravdu."

"Je to pravda? Opravdu nesměl Austin Delacroix zůstat v této nemocnici? Nebyl snad třetím studentem ve třídě?"

Law vypadal, že váhá, jako by si nebyl jistý, kolik toho může prozradit.

"Dovolte, abych vám odpověděl tímto způsobem. Někdy zrazujeme i nejlepší studenty od úmyslu zůstat po škole v této nemocnici - obzvlášť když máme dojem, že by se mohli chtít později vrátit sem a stát se členy fakulty. Zkušenost

odjinud může být velmi prospěšná."

"Právě proto jsem si tak jistý, že v případě jeho smrti muselo jít o něco víc než o problém se zaměstnáním."

"Jak už jsem řekl, jsem si naprosto jistý, že v tomto bodě máte pravdu."

"Austin mě přišel navštívit chvíli před smrtí. Nebyli jsme si blízcí. Nikdy jsme nebyli spolu, kromě náhodných setkání. Nikdy předtím nebyl v mém bytě. Ale z nějakého důvodu mě vyhledal. Něco mi chtěl říct."

Macovy myšlenky se vrátily zpátky k tomu dni a snažily se nějak nahlédnout do chování Austina Delacroix.

Byl to hlas profesora Lawa, který ho vrátil zpět do přítomnosti.

"Co?"

"Promiňte?" Macova mysl bloudila příliš daleko. Neměl tušení, na co se ho Law ptá.

"Co vám chtěl Austin říct?"

"Nevím. Když jsem se k němu otočil zády, najednou se zvedl a odešel. Musel změnit názor. Nebo ztratit nervy."

Potom bylo opět chvíli ticho. Tentokrát to byl Mac, kdo si nebyl jistý, kolik toho může prozradit. Nakonec řekl jednoduše: "Bylo v tom ještě něco jiného."

Kde začít? "Byla jedna pacientka, Annie Williamsová, která zemřela kvůli otravě digoxinem - o které nikdo nepředpokládal, že je na digoxinu."

"Něco jsem o tom slyšel," řekl Law. "Ředitel nemocnice tento případ řádně vyšetřil a dospěl k závěru, že došlo k chybě v laboratoři. Jiný pacient v nemocnici měl ve stejnou dobu skutečně zvýšenou hladinu. Je pravděpodobné, že došlo k záměně zkumavek."

"Nevím o tom, že by to někdo vyšetřoval."

"My se neschováváme před našimi chybami, Macu, ale není důvod někoho znepokojovat dříve, než budeme znát fakta. Takovéto případy se čas od času stávají. Snažíme se je vyšetřit v klidu a nenápadně, jak jen to je možné." Z Lawova pohledu byl případ uzavřen.

"Ale proč tedy Austin žádal o změnění hladiny digoxinu?"

"Já to chápu tak, že srdeční rytmus té nešťastné mladé ženy přesně odpovídal zvýšené hladině digoxinu v krvi. Řekl jsem, že nebyla Austinovou pacientkou, takže požádal o test, aniž by věděl, že se toxicita nepředpokládala. Potom se přihodila ta nešťastná záměna v laboratoři. Shoda okolností, nic víc."

"Potom je zde ještě další pacient," řekl Mac, "u kterého se Austin Delacroix snažil zjistit hladinu digoxinu."

"Domnívám se, že je několik dalších pacientů, se kterými se Austin setkal při plnění svých běžných povinností. Na tom není přece nic špatného."

"Je to pacient, který zemřel."

"Pokud jste znepokojen, Macu, řekněte mi jméno pacienta a já zjistím, jaký byl výsledek šetření."

Mac cítil, jak zem, na které stál, byla s každou přibývajícím vteřinou méně pevná.

"Ne, to je v pořádku, doktore Lawe. Už jsem vás připravil o příliš mnoho času." Mac se postavil a měl se k odchodu. Zoufale si potřeboval utřídit myšlenky, chtěl si to všechno znovu projít a všechny informace dát znova do souvislostí.

Profesor Law se také postavil. "Poslyšte, Macu. Něco vám povím. Nešťastná smrt Austina Delacroix znamenala ránu také pro mnoho vašich spolužáků. Dalo se to čekat. Bohužel to byl velmi slabý mladý muž. Brilantní, ale slabý."

"Procházíte závěrečnými měsíci vašeho studia. Dosáhl jste výsledků, které by vám mohli mnozí závidět, a máte před sebou skvělou budoucnost. Ale je velmi snadné se nechat rozptýlit. Život je plný neočekávaných zvratů - a také tragédií. Nesmíte ohrozit vaši kariéru."

Nejlepší věcí, kterou můžete udělat v dobách, jako je tato, je plně se ponořit do své práce. To je to, co jsem vždy dělal, a nikdy jsem toho nelitoval. Především nedopust'te, aby tento druh znepokojení nepřerostl v nějakou obsesi. Viděl jsem, jak se to stalo několika studentům, a pokaždé to skončilo špatně."

Law vyšel zpoza svého stolu a podal Macovi ruku. Druhou rukou mu afektovaně stisknul rameno.

"A pamatujte si, Macu, moje dveře jsou vždy otevřené. A pokud byste si chtěl popovídat s někým jiným - odborně, myslím - , budu šťastný, když vám tuto schůzku budu moci zařídit."

Mac ho ujistil, že to nebude nutné. Jediné, co teď mohl potřebovat, bylo, aby si doktor Law myslel, že potřebuje doporučení k psychiatrovi.

Dveře Lawova kabinetu byly jedny z těch, které se zavíraly automaticky. Když Mac odcházel, všiml si, že se dveře úplně nezavřely. Chybělo takové to cvaknutí na konci.

Možná to byl Lawův způsob, jak dát na srozuměnou, že jeho dveře jsou vždy otevřené, doslova. Nebo to možná byla metafora. Dveře za sebevraždou Austina Delacroix se zatím nezavřely.

Nebo možná, opravdu jenom možná, to znamenalo, že závěs těchto dveří potřebuje opravit.

DVACET ČTYŘI

Nejdříve Maca napadlo: Toto není stejná žena. Promiňte, přišel jsem za vdovou Delacroixovou. Myslím, že mě očekává. Potom dospěl k přesvědčení, že navzdory telefonickému ohlášení schůzky přijel v nevhodnou dobu. Byla oblečená, jako když se chystá jít ven. Někam se bavit.

"Ahoj, Macu!" řekla s notnou dávkou nadšení. "Jsem tak ráda, že jsi přijel." Takže nedošlo k žádnému omylu. Byl očekáván.

Otočila se, aby ho provedla domem, a on si všiml, že její šaty měly vzadu větší výstřih než vpředu. Následoval její dobře opálená záda přes dřevem obloženou vstupní halu a skrz dvojité dveře do útulného předního pokoje, který měl výhled na malý park přes ulici. Před chvílí založený oheň praskal v mramorovém krbu.

"Já vím, jak vy kluci tvrdě pracujete," řekla Eleanor Delacroixová. "Ani nemáte čas se najíst. Takže jsem řekla kuchařovi, aby připravil nějaký předkrm."

A já jsem připravila džbáněk martini."

Och.

Mac si sednut na kanape, které mu nabídla a které označovala jako gauč. Když se potom předklonila ve svých šatech s výstřihem, aby mu ukázala tás s předkrmem, doprovodný vizuální efekt byl docela povzbudivý.

"Ty malé věci na dně jsou opravdu lahodné," řekla.

To se klidně vsadím, pomyslel si.

"Máte pozoruhodný dům," řekl Mac. Byl to typ domu, jaký by si koupil Arthur Law, kdyby byl někdy schopný nashromáždit dostatek peněz.

"Zdá se mi teď tak prázdný. Tohle místo opravdu potřebuje muže, aby to vypadalo jako domov."

To jsou mi věci.

"Je mi velmi líto Austina," řekl Mac. "Cítil jsem se hrozně, že jsem ten den obtěžoval. Samozřejmě neměl jsem nejmenší tušení, co se stalo. Teď mám pocit, že opět obtěžuji."

"Nebud' hloupý, Macu. Jsem ráda, že jsi zavola. Jsem si jistá, že to na tebe neudělalo dobrý dojem, všechen ten pláč a bouchání dveřmi před nosem. To bylo proto, že jsem se cítila tak oklamaná."

Oklamaná?

"Chtěl jsem se tě zeptat na Austina, Eleanor.

Doufám, že ti to nevadí. Stále se snažím přijít na to, co se stalo."

Vstala, aby přinesla martini, potom se před ním předklonila, aby mohla nalít.

"Jednu olivu nebo dvě?" zeptala se.

"Všechny," řekl. Potom dodal: "Opravdu bych neměl nic pít. Dnes v noci musím ještě něco přechíst."

"Nesmysl. Samá práce a žádná zábava - tak nějak se to říká."

Eleanor Delacroixová si nalila pítí a začala zamyšleně upíjet. "Co se týče Austina, myslím, že toho opravdu není mnoho, co by bylo nutno pochopit. Byl slabý a nešťastný. Myslím, že to byl nedostatek síly, který byl příčinou neštěstí."

"V čem byl slabý?"

"Ve všem. Odmítal se postavit proti mé rodině. Dopustil, že ho Peter VanSlyke a Turner Frost sekýrovali. Bojím se, že by mě klidně nechal, abych po něm chodila. Žádná žena to nemůže respektovat."

"Ale spousta věcí mu vycházela. Byl nejlepší ze třídy. Měl před sebou skvělou budoucnost. Měl tohle všechno." Mac udělal gesto, které naznačovalo, že má na mysli dům a veškeré vybavení.

Potom, aby si nemyslela, že ji zahrnuje mezi Austinův majetek, dodal: "A krásnou manželku." Hned jak ta slova vypustil z úst, věděl, že budou špatně interpretována.

"Už nikdy," řekla. "Myslím tím, že už nikdy nebudu manželka." Na konci věty se trochu usmála.

"Bylo něco, co Austina trápilo? Zejména něco, co se týkalo nemocnice?"

"Austina stále něco trápilo. A nikdy s tím nic neudělal. Jenom kňoural a trucoval. V poslední době byl hodně nevrlý."

"Takže se nestalo nic zvláštního?"

"Myslím, že se neustále dělo něco zvláštního. Řekla jsem mu, ať to vyřeší a přestane kvůli tomu kňourat."

"Ale nebylo to nic kvůli nějakému pacientovi nebo nějaké nešťastné náhodě, která se mohla stát, tak řekněme, že by dal pacientovi příliš mnoho léku na srdce nebo něco takového?"

"Nic, o čem by mi řekl."

Mac trochu upil svoje martini. Nebylo špatné.

"Podívej, Macu, jsme oba dospělí. Nemusíme si na nic hrát. Máš vztah, který příliš nefunguje."

Mac začal protestovat, ale ona ho přerušila.

"Znám podrobnosti, Macu. Chápu, že chceš být diskrétní. Nedávno jsem ovdověla, takže potřebuji být také diskrétní. Říkám jenom to, že není důvod, proč bychom nemohli být diskrétní spolu."

Mac se ji snažil šetrně zastavit. "Promiň, Eleanor. Jsem polichocen, ale bojím se, že bych neustále cítil Austina, jak se nad námi vznáší."

"To je nesmysl. Vždyť vy dva jste se skoro neznali. A kromě toho, jestli ti to nějak pomůže, Austin tě nikdy neměl příliš rád. Neustále ho štválo, jaké máš sebevědomí. Jak snadno se ti všechno daří. Mohu tě ujistit, že kdyby to bylo naopak, Austin by ani chvíli neváhal."

Důvod číslo dvacet sedm, aby Austin Delacroix spáchal sebevraždu: nevěra jeho manželky. Možná to nebylo její první povražení.

Mac se naposledy podíval na martini, které pevně svíral, a postavil se, že půjde. "Jak jsem řekl, Eleanor, jsem velmi polichocen, ale tohle není pro mě asi ta pravá chvíle."

"Až si vzpomeneš, že je pro tebe ta pravá chvíle, tak už může být po všem." Byla více naštvaná než uražená. Potom si stoupla a naposled si ho změřila pohledem. Trochu se rozveselila, když řekla: "Možná to s tebou ještě jednou zkusím."

Mac zaslechl tu optimistickou poznámku, když byl na odchodu. "Ještě jednou děkuji, Eleanor, že jsme se mohli setkat." Potom se snažil najít cestu ven.

Když za sebou zabouchl vchodové dveře, ozvalo se kovové cvaknutí.

V tom zvuku byl jakýsi náznak konečnosti. Mohlo by to znamenat, že se za sebevraždou Austina Delacroix zavřely dveře. Nebo by to mohlo znamenat, že se za ním navždy zavřela možnost mít intimní vztah s vdovou Delacroixovou.

Nebo možná, opravdu jenom možná, ten zvuk naznačoval, že bohatá žena, jako třeba Eleanor Delacroixová, může zaplnit svoje vstupní dveře nejlepšími kovovými ozdobami, jaké lze koupit za peníze.

Otočil si límec nahoru, aby mu nefoukalo a nepršelo za krk, a vyrazil směrem ke svému autu. Kdyby jeho myšlenky a pozornost nebyly upřeny jenom do jeho nitra, asi by si všiml toho auta, možná by i pochopil, že tam čekalo na něho -

čekalo, až vyjde z domu Eleanor Delacroixové.

Když Mac zahrnul na ulici, auto, které bylo asi půl bloku za ním, se rozjelo a udržovalo rychlost. Bylo to nízké černé kupé s tmavými skly. Silný motor tiše předl a řidič trpělivě čekal s vyšlápnutou spojkou, až bude Mac přecházet ulici.

Mac prošel mezi dvěma zaparkovanými auty a šikmo přes ulici zamířil ke svému autu, ke kterému to bylo stále ještě asi padesát metrů. Podvědomě si všiml toho černého auta, když se ohlédl přes rameno, ale neviděl žádný pohyb a předpokládal, že stojí v druhé řadě a na někoho čeká. Maca ani ve snu nenapadlo, že čeká na něho.

Řev pneumatik a burácení motoru zaslechl, právě když došel doprostřed ulice. Ztratil drahocenný, možná životně důležitý čas tím, že se otočil směrem, odkud přicházel ten hluk. Auto se řítilo na něj a nebylo dál než patnáct metrů. Byla to vzdálenost, kterou mohlo projet asi tak za vteřinu.

Nebyl čas přemýšlet. Nebyl čas to pochopit.

Mac neběžel; neuskočil; nevykřikl. V té rychlé vteřině se Mac jednoduše vyhnul - jako hráč baseballu, který klouže po hlavě ke druhé metě - do řady aut parkujících podél ulice. Dopadl na hrudník, což mu vytlačilo všechn vzduch z plic. Jeho tělo potřebovalo kyslík. Mac to ignoroval. Využil svou pohybovou energii a překulil se přes bok a nakonec se zastavil pod zaparkovaným autem. Teprve potom dovolil svým plicím, aby prudce vdechly vzduch.

Byl tam velký nápor vzduchu od projíždějících aut, ale nic ho nebolelo. Mac zaslechl další řev pneumatik a potom zvuk krouceného a ohýbaného plechu. Pak bylo ticho.

Ležel na mokré chodníku a snažil se popadnout dech. V tu chvíli se spokojil s prostou skutečností, že je stále naživu a že není na kusy. Když konečně vylezl zpod toho auta, zjistil, že je úplně sám na ztichlé ulici. Vyrazil směrem ke svému autu, směrem ke zvuku té srážky.

Stopy od pneumatik na silnici jasně svědčily o tom, že řidič prudce brzdil, aby mohl na nejbližším rohu zatočit, a potom opět sešlápl plynový pedál. Očividně prudce změnil směr a potom auto opět srovnal. Odhodil stranou několik aut a vyrazil přímo na zaparkované auto na protější straně. Okolo vřaku se začal shromažďovat dav lidí.

Mac si všiml, že dveře na straně řidiče zůstaly otevřené. Když se podíval do auta, uviděl, že drátky zapalování byly vytáženy ze sloupku řízení. Auto bylo ukradené.

"Ten mladík utekl tudy," slyšel někoho říct.

"Nepřipadal mi jako mladík," přidal se někdo další.

Mac šel ke svému autu. Policie přijela brzy, ale on nevěděl nic, co by jim mohlo nějak pomoci. Naštěstí nikdo nebyl zraněn. Nějaký mladík ukradl auto a Mac se málem stal nevinnou obětí.

Když jel kolem, podíval se na dům Eleanor Delacroixové. Ironicky se ušklíbl. Odmítnutí její romantické nabídky ho málem stálo život. Nebylo by to spravedlivé.

DVACET PĚT

Když přivezli Franka Hartmana na JIP, Mac si hned neuvědomil, o koho se jedná. Pochopil to, až když viděl Petera VanSlyka a operační tým pobíhal okolo lůžka. Napadlo ho, že se jedná o stejného pacienta, jehož případ Peter nedávno prezentoval na semináři - muž, u kterého zvažují transplantaci jater.

Ačkoli byl pan Hartman převezen na JIP, nebyl za něj Mac zodpovědný. Byl totiž na předoperačním oddělení. Přesto se ale Mac rozhodl, že se na chvíli vytratí do sesterny a mrkne se do jeho karty. Třeba Peter potřebuje poradit.

Při čtení karty Mac zjistil, že stav Franka Hartmana byl až skoro do půlnoci stabilizovaný, a potom se najednou rychle zhoršil. Nejprve se stalo - z ničehonic -, že pacient upadl do komatu. Nebylo možné ho z toho dostat. Potom zjistili, že krvácí.

Když přivezli Franka Hartmana na JIP, začalo jít opravdu do tuhého.

Pravděpodobně nemůže být nic strašnějšího pro pacienta - nebo jeho rodinu -, než když začne zvracet velké množství krve. Naštěstí Frank Hartman byl již v komatu a jeho rodina ho dlouho před tím opustila. Takže jediní lidé, kterým mohl nahnat strach, byli jeho doktoři.

"Kdybys mi sakra uhnul, abych mohl ještě dnes tomuto pacientovi provést endoskopii!" vysvětloval ošetřující chirurg technickou záležitost asistentovi.

"Zatraceně, tohle jsou jenom samostatné krvinky. Řekl jsem ti, že je potřeba kompletní krev!" Asistent předváděl lékařskou verzi Sokratovy metody na mladém internistovi.

"Odeberte další krev kvůli typologii a křížení, a jestli se vrátíte s další jednotkou červených krvinek, tak vám je nacpu do pusy." Vždy trpělivý internista se na chvíli zastavil v tom rušném dni, aby poučil svoje studenty.

"McCalle! Vypadni od té karty!" Peter VanSlyke si hrál na chirurga.

"Stále si myslíš, že chirurgové mají stejnou soudnost jako holiči, Pete?" Mac se snažil, aby panovalo mezi Peterem VanSlykem a jeho dohlížejícími lékaři na předoperačním větší porozumění.

"Varoval jsem tě, McCalle."

Mac ho ignoroval. "Už ses podíval na charakter jeho sraženin? Obávám se, že jehla a nit mu moc nepomůžou."

Ošetřující chirurg hodil endoskop ve směru, kde stál jeho asistent a vytrhl Macovi z ruky výsledky z laboratoře. Asi deset vteřin si je prohlížel a potom vybuchl.

"Kde je sakra ta mražená plazma? Proč mi nikdo neřekl o těch výsledcích?"

"Petere," řekl Mac, "budu na jednotce celý den. Stačí jenom říct, kdybys potřeboval nějakou pomoc." Vyrazil směrem k sesterně a cestou se ještě jednou otočil. "Budou na tebe dohlížet, Petere."

VanSlyke se doslova třásl vztekem. Mac se rozhodl, že mu raději nebude přát dobrý den.

Otázka transplantace jater Franka Hartmana byla zodpovězena velmi rychle. Stále krvácel z několika míst. Nikdo pro něj nemohl nic udělat. Po dvou hodinách, které strávil na jednotce intenzivní péče, zemřel.

Dlouho předtím, než se to stalo, byl Mac opět zaměstnán potřebami jeho vlastních pacientů. Až po více než

osmačtyřiceti hodinách si našel trochu času, aby si přečetl kartu Franka Hartmana. Při jejím čtení Mac opět cítil, že se do tohoto případu zapojil příliš málo a příliš pozdě.

Podle karty se Hartmanovi den předtím, než byl převezen na JIP, dařilo nápadně lépe. Chirurgové rozhodli, že jeho stav je dostatečně dobrý na to, aby ho mohli zapsat do seznamu transplantací - to znamenalo, že pokud by vyhovovala játra od dárce, pan Hartman by byl způsobilý je přijmout. Potom se jeho stav velmi zhoršil.

Při pohledu zpět bylo velmi snadné vysvětlit, proč pan Hartman upadl do komatu. Nejdříve krvácel do zažívacího traktu, což způsobilo vznik čpavku a dalších substancí, kterých se jeho játra nemohla zbavit. Nahradažení těchto substancí v krvi bylo příčinou komatu. Tento průběh je bohužel zcela běžný u pacientů, kterým selžou játra. Proč ale krvácel?

Pacienti s poruchou jater jsou náchylní ke krvácení z některých míst v zažívacím traktu. Ale když se nakonec podívali endoskopem do Hartmanova jícnu, zjistili, že krvácí snad úplně odevšad. Nebylo tam žádné jednotlivé krvácející místo, které by se dalo chirurgicky ošetřit.

Problémem Franka Hartmana nebylo, že měl poškozený trávicí trakt. Problémem bylo, že se mu nesrážela krev.

"Tak co, Macu?" Na Jennifer neudělalo jeho pátrání žádný dojem. "Lidé s poškozenými játry mají problémy se srážením krve. To ví každý."

"Jistě, Jen, ale podívej se na tohle." Mac jí ukázal údaje, které pečlivě okopíroval z Hartmanových nemocničních záznamů. "Jeho srážlivost krve byla naprosto normální jenom několik hodin předtím, než začal krváčet. Potom najednou jeho údaje z karty zmizí."

"Tak to je vážné, Macu. Co to dokazuje?"

"To je příliš vážné. Někdo dal Frankovi Hartmanovi celý náklad prostředků proti srážlivosti krve - nejspíš heparinu."

"Proč by to chtěl někdo udělat?"

"Nevím, Jen. Stále na tom pracuji."

Byli v ložnici. Mac přišel domů pozdě. Dlouho to vypadalo, že Jennifer spí. Neměl v úmyslu jí něčím takovým obtěžovat, ale když už vstala. Teď už byla úplně vzhůru. Když se posadila a rozsvítila, zjistil, že je nahá. Toho si muži vždycky všimnou. Snažil se, aby udržel svoje myšlenky ve hře.

"Opravdu se o tebe začínám bát, Macu. To nejsi ty. Obvykle jsi uvažoval střízlivě."

"Nemůžu si pomoci. Něco se děje a já tomu chci přijít na kloub."

"Víš, co říkáš? Říkáš v podstatě to, že ten muž byl zavražděn."

"Já říkám, že mu někdo pomohl stejně jako někdo pomohl Austinovi Delacroix."

"To je šílený, Macu. Zkus se poslouchat!" Z jejího hlasu bylo patrné, že je opravdu našťavaná. "Co, to je nějaké spiknutí - někdo obchází kolem a zabíjí pacienty a studenty medicíny? Ocením, když mě upozoríš, až začnou zabíjet zdravotní sestry."

Mac pokrčil rameny. Bylo to jako jeden z těch trojrozměrných magických obrázků, které si teď všichni prohlíželi. Buďto vidíte, co je tam ukryto, nebo to nevidíte. Nemůžete to vysvětlit někomu jinému. Každý se musí dívat sám za sebe. Vytáhl zásuvku nočního stolku.

"Co děláš?"

"Hledám vizitku, kterou tu nechali ti detektivové."

"To nedělej, Macu." Úpěnlivě ho prosila. "Děláš ze sebe blázna."

Mac našel tu vizitku a začal vytáčet číslo, ale Jennifer mu vypnula telefon.

"No tak, Macu. Aspoň se na to vyspi. Není důvod spěchat. Ten člověk je už mrtvý. Už nemůže znova umřít."

Mac váhal. Jennifer ze sebe shodila peřinu. "Pojď sem," řekla. "Popovídáme si o tom."

Možná měla nějaký nápad.

DVACET ŠEST

Detektiv Mallory stál za svým stolem, s hrnkem kafe v jedné ruce a s telefonním sluchátkem v druhé. Hrnkem kafe nasměroval Maca k nepohodlně vypadající židli z umělé hmoty. Na druhou stranu nikde blízko nebyla židle, která by vypadala pohodlně.

Celá policejní stanice vypadala stejně jako ty z televizních seriálů. Byl tam policejní úředník spěchající ze schodů, který neochotně Macovi ukázal, kudy se dostane do Malloryho kanceláře. Budova byla nejspíš postavena ve třicátých letech a od té doby nebyla znova vymalovaná. Malloryho "kancelár" byla vlastně taková místnůstka, vytvořená ze čtyř kovových desek umístěných v prostoru, kterou sdílel se třemi dalšími detektivy. Elegantně oblečený Mallory vypadal, jakoby tam vůbec nepatřil.

"Vysvětlím ti to ještě jednou, Dwayne." Mallory vyslovil to jméno jako Dee-wayne. Tón jeho hlasu se pohyboval někde mezi podrážděností a absolutní beznadějí. "Nejprve nám poskytněš informaci, a peníze dostaneš až tehdy, když ji budeme moci použít." Mallory se podíval na Maca a pokrčil rameny.

"Poslouchej, Dwayne." Mallory musel počkat. Dwayne očividně nebyl schopen poslouchat. "Dwayne, drž hubu. Dwayne. Dwayne."

Mallory vzal sluchátko a několikrát s ním třísknut o stůl. Potom si ho dal zpátky k uchu, Dwayne už mu asi opět věnoval pozornost.

"Podívej, Dwayne, když získáš informaci, můžu ti dát stovku. Víc ne. A to jenom tehdy, když se mi ta informace bude opravdu líbit. Když zjistíš, co potřebuji, zavolej mi. Do té doby tě neznám."

Mallory zavěsil sluchátko a prudce si sednul na židli.

"Problém s Dwaynem je ten," řekl, "že nic neví. Kdyby něco věděl, neobtěžoval by mě tím telefonátem. Ale Dwayne si potřebuje šlehnout a byl by nejradši, kdyby to za něj zaplatilo město. Město, abyste věděl, je Dwaynovým jediným legálním zdrojem příjmů. Kupujeme informace od práškačů, jako je Dwayne. Někdy mám pocit, jako by město kupovalo

polovinu heroinu a kokainu, který se tady kolem prodává.

Ale kdybychom je neplatili, (a) nedostali bychom informace, (b) drogy by si obstarali tak jako tak a (c) peníze, které potřebují, by získali společensky neakceptovatelným způsobem, který už zajistil Dwaynovi dvojí pobyt ve státním vězení."

Mallory se podíval na hodinky a zamračil se. To gesto jasně naznačilo, že ho tlačí čas. "Tak," řekl, "jak vám mohu pomoci? Říkal jste, že se to týká sebevraždy Austina Delacroix?"

Mac byl zde. Nebylo cesty zpět. "Jak moc jste si jisti, že to byla sebevražda?"

"Naprostě." Malloryho tón byl přezíravý. K tomu nebylo co dodat.

"Zpráva psaná na stroji?"

"To se stává."

"Kvůli zaměstnání?"

"Slyšel jsem o podivnějších důvodech."

Mac zakroutil hlavou. "Já jenom prostě nevěřím, že spáchal sebevraždu."

"Skutečně? Já nechci, aby to znělo hrubě, ale to, čemu věříte, opravdu není podstatné. Vy si myslíte, že byl zavražděn, že ano?"

"No, když je ten muž mrtev a někdo zfalšoval zprávu, vražda se jeví jako nejlogičtější vysvětlení."

"Máte nějaký důkaz, že byl zavražděn?"

Mac zavrtěl hlavou.

"Máte nějaký motiv, nějaký důvod, proč by ho chtěl někdo zabít?"

"Ne."

"Takže, co tu vlastně máme, máme zde nějakého muže, vás - muže, který mi řekl, že zemřelého moc dobře nezná -, muže, který má pocit, že zemřelý byl možná zavražděn. Je to tak?"

"Je v tom ještě něco víc."

"Napjatě poslouchám." Ale když to Mallory říkal, opět se dlouze zadíval na hodinky.

Mac se zhluboka nadechl. "Předtím, než zemřel, prošetřoval Austin nějaká úmrtí v nemocnici."

"Zanedbání péče? Tím my se nezabýváme. Je to soukromá pře, dokud prokurátor nerozhodne, že to byl trestný čin."

"Ne. Myslím, že mluvíme o vraždě."

"Další vraždy?" Mallory se vůbec nenamáhal zakrýt svoji nedůvěru. "Kolik?"

"Myslím, že čtyři - když nepočítám Austina Delacroix."

Mac podrobně vylíčil všechno, co věděl, zatímco znužený detektiv Mallory střídavě neochotně poslouchal informace a prohlížel si hodinky. Nepřerušil ho, jenom nechal Maca vypovídat. Nakonec už toho měl dost.

"Podívejte se," řekl, "opravdu toho moc není. U prvního pacienta, Havlicecka, se objevil zvláštní srdeční rytmus a zemřel. Říkáte mi, že jeho srdeční rytmus mohl být způsoben digoxinem, ale mohlo se to stát spontánně, a neexistuje žádný důkaz, že by ten muž někdy přišel do styku s drogami."

Baileyová si, podle vlastního přiznání, aplikovala do žil všechny možné druhy bakterií. Nevíme, jak získala ten poslední virus, ale víme, že tam byl jiný pacient, který ho měl. Našel jste injekční stříkačku v jejím pokoji. Tady není nic, co by se mělo vyšetřovat.

Hartman vykrvácel k smrti. Říkáte mi, že to je běžné u pacientů s poškozenými játry. Neexistuje žádný důkaz, že by mu někdo ublížil.

Jediným zamotaným případem je ta Annie Williamsová. Budu o ní muset přemýšlet. Vy jste mi ale řekl, že nemocnice to už vyšetřila. Pochybují, že se mi podaří zjistit ještě něco navíc."

Mallory se zvednut ze židle. "Zapomněl jsem na něco?"

"Ne," řekl Mac. "Ale jak jsem vám řekl, to všechno je jedna možná interpretace toho, co víme. Ale nevysvětluje to sebevraždu Austina Delacroix a nevysvětluje to, proč měla Annie Williamsová tak vysokou hladinu digoxinu."

"Ale také mohlo jít o chybu v laboratoři. To jste připustil."

Mac pokrčil rameny.

Detektiv Mallory vyšel zpoza svého stolu. "Podívejte se, vážím si toho, že jste přišel. Podívám se na ten případ Annie Williamsové, a pokud budu mít nějaké otázky, zavolám vám. Zatím bude nejlepší, když se vrátíte do školy a budete se věnovat knihám. Je to všechno pryč a vy už na tom nic nezměníte." Potom dodal: "A já musím vyřešit spoustu opravdových vražd."

A potom odkráčel.

Dámy a pánové, detektiv Mallory opustil budovu.

DVACET SEDM

Mac se vrátil myšlenkami na setkání disciplinárního výboru, kde byl Diego Valenzuela obviněn z podvádění při zkoušce. Mac se tenkrát snažil vcítit se do jeho situace, snažil se pochopit, jak se asi Diego musel cítit.

Mac ale selhal. Teď si to uvědomil. Přemýšlel o tom, jak by se Diego zachoval na jeho místě. Přemýšlel o ponížení, o strašném plýtvání všemi těmi roky studia. To Maca znepokojovalo na prvním místě. Ale Diego, jak Mac pochopil, měl mnohem důležitější starosti.

Slyšeli všechno o Diegově nemocném dítěti, které bylo mnohem důležitější než zkouška z mikrobiologie. Ale o jeho ženě neslyšeli nic. Kromě toho, že byla zdravotní sestrou. A že byla doma a pečovala o jejich dítě. Ani zmínka o její nemoci - o jejím celoživotním boji s cystickou fibrózou.

Byl to boj, který teď mohl skončit každou chvíli. A kdyby skončil příliš brzo, nebyl by to boj, který by vyhrála.

Maria Valenzuelová stála vedle svého lůžka na JIP, byla opřená o stolek a snažila se nadechnout. Byla tak drobounká, tak vážně nemocná a tak velmi, velmi hezká.

"Ahoj, jsem Mac McCall, jeden ze studentů, kteří jsou na praxi na JIP."

Maria velmi ztěžka dýchala, takže mu nemohla odpovědět, ale usmála se na něho srdcervoucím způsobem.

"Získal jsem nějaké informace z karty a od doktorů - a od Diega. Takže tě nebudu obtěžovat otázkami, na které jsi už odpověděla nejméně desetkrát někomu jinému."

Opět se tak nádherně usmála. A její ústa zašeptala slůvko děkuji.

"Jenom zůstaň, jak jsi, a já si rychle poslechnu tvůj hrudník, jestli je v pořádku."

Mac pořádně promnul membránu svého stetoskopu, aby ji trochu zahřál, a snížil tak pravděpodobnost šoku při kontaktu chladného kovu s holou kůží. Tím si zasloužil další vděčné děkuji.

To, co Mac slyšel, nebo spíš co neslyšel, když poprvé vešel do toho pokoje, bylo přinejmenším tak zlověstné jako její vzhled. Stála tam, opírala se o stolek a navzdory úsilí co nejvíce dýchat stěží dostala nějaký vzduch do plic. Byl zázrak, že byla vůbec při vědomí.

Mac se snažil, jak nejlépe mohl, zakrýt svoje znepokojení.

"Všechno jsme probrali s tvými plicními doktory," řekl jí, "abychom zjistili, co můžeme udělat, aby ses cítila co nejdříve lépe."

Za normálních okolností by Macovo setkání s pacientem trvalo přes hodinu a během té doby by zjistil všechno ohledně pacientovy minulosti a aktuálního stavu. Ale v případě Marii, všim co dělal, každou otázkou, kterou jí položil, se jenom nejistě snažil odvrátit ji od potřeby věnovat veškerou pozornost a energii dýchání. Byla tak křehká.

"Za chvíli se vrátím," řekl jí, "abych zjistil, jak se ti daří, a abychom se domluvili, co dál."

Podívala se na něj způsobem, který vyjadřoval vděčnost a povzbuzení, ale z něhož byl také patrný náznak rezignace. Když odešel, cítil, jak se mu svírá hrdlo.

Mac si opět pečlivě prostudoval její kartu. Našel typickou chronologii vytrvalé nemoci. Během těch let měla Maria stále častější infekce plic. V současné době byla infekce chronická, byl to trvalý problém, nenapravitelné poškození plic. Období dočasných zlepšení, během kterých mohla vykonávat téměř všechny normální činnosti, byla teď velmi vzácná.

Mac přemýšlel o té mladé ženě, která se ve vedlejším pokoji snaží popadnout dech, a o tom, jak velkou má smůlu, že má cystickou fibrózu. Výskyt genetické vady, která vede k této nemoci, je až neskutečně malý. Pokud bychom si veškerý Mariin genetický materiál představili jako obsah dvou opravdu rozsáhlých dílů encyklopedie, chyba o velikosti jediného písmena na jediné stránce by mohla způsobit cystickou fibrózu. Tato neskutečně malá chyba v genetickém kódu způsobila malou změnu v důležitém proteinu. Změněný protein pak způsobil špatnou funkci buněk v celém těle, a zvláště v plicích. To vedlo k opakujícím se plicním infekcím a k postupnému, nevyléčitelnému zničení plic.

Před třiceti lety naprostá většina pacientů s cystickou fibrózou zemřela během dětství. V současné době kvůli pokroku v léčbě antibiotiky a dalším podpůrným opatřením se stále více a více pacientů dožije dospělosti, ale pouze jeden z deseti dosáhne třiceti let. V poslední době se objevila na obzoru nová naděje - transplantace plic.

Během dlouholeté léčby poznala Maria Valenzuelová mnoho dalších pacientů s cystickou fibrózou. Většina z nich už byla mrtvá. Měla tragické dětství. Nejenom že sváděla svůj vlastní boj, ale ztratila také mnoho přátel a viděla, jak se její vlastní budoucnost zrcadlí v jejich krátkých životech. A bylo opravdu pozoruhodné, jak to všechno zvládla s takovou grácií, důstojností a odvahou.

"To je síla, co?"

Mac se otočil a uviděl Karen Andersonovou, jak mu kouká přes rameno. Všiml si jejího záznamu v kartě. Jako studentka se starala o Marii na plicním oddělení.

"Je tak statečná a trpělivá."

Karen přikývla. "A to není všechno."

Mac napjatě očekával, co mu řekne.

"Dvě těhotenství," řekla Karen.

"O tom jsem ani nepřemýšlel." Těhotenství by mohlo ohrozit život pacientky s cystickou fibrózou. "Doufám, že mi nechceš říct, že Diego trval na tom, aby měli děti."

"Ne," řekla Karen. "Nato je znám oba až moc dobře. To Maria zoufale chtěla děti. Všechno, co chtěl Diego, byla Maria. Myslím, že ho přelstila."

"No jo, ženy," řekl Mac.

Karen se usmála.

"Děti jsou v pořádku?" Maria měla dvojité množství genu cystické fibrózy, proto se u ní projevila tato nemoc. Její děti od ní automaticky obdržely poloviční množství tohoto genu. Tohle množství bylo příliš malé na to, aby způsobilo cystickou fibrózu. Přibližně jeden člověk z dvou a půl tisíc lidí má takové množství genu a nemá vážnější zdravotní problémy. Ale pokud by měl Diego toto množství, potom by mohly jeho děti mít defekt, který způsobuje cystickou fibrózu.

"Podle toho, co víme, se dětem daří dobře," řekla Karen. "Jediný, o koho máme právě teď strach, je jejich matka."

"Jaký bude další postup?"

"Zvýšíme dávky antibiotik a budeme se snažit zlepšit její dýchání. Dále se budeme snažit zabránit tomu, abychom jí nemuseli provést intubaci."

Intubace znamená zavedení trubice do Mariina hrdla a připojení na ventilátor, přístroj, který se používá k dodávání vzduchu do plic. U pacientů s cystickou fibrózou je ale problém, že by už nemuseli být schopni dýchat bez ventilátoru.

"Pokud bude i nadále dýchat tímto způsobem, bude velmi unavená."

Karen přikývla. "Zatím plicní doktoři říkají, že kyslík a ostatní plyny v krvi jsou adekvátní. Myslí, že se její stav stále ještě může zlepšit. Je to bojovnice."

"Jak se daří Diegovi?"

Karen pokrčila rameny. "Je to těžké. Doma dvě děti. Žena na jednotce intenzivní péče. A on se snaží dokončit lékařskou fakultu. Většina z nás by už jenom to samo o sobě považovala za velmi těžké.

A když si představíš, že Valenzuelovi nejsou bohatí lidé, nevím, jak to všechno dopadne."

"A co transplantace?" Jediná Mariina naděje na delší život.

"Byla na seznamu, ale vyřadili ji, když se její stav zhoršil. Plicní doktoři si myslí, že by musela být v lepším stavu, aby mohla podstoupit operaci."

Mac slyšel sám sebe, jak téměř křičí: "Ale bez operace už možná nikdy v lepším stavu nebude."

Právě tady ho přerušila Laura Rubensteinová. "Máš telefon z kabinetu doktora Lawa, Macu. Rád by s tebou mluvil."

Mac se podíval na hodinky. Bylo po šesté hodině. "Zavolám mu ráno."

Ruby zakroutila hlavou. "Bylo použito slovo ,teď', McCalle."

A sakra.

Karen a Ruby se na něj obě úzkostlivě podívaly.

"Je to snad moje chyba," zeptal se Mac, "že ten člověk není schopen učinit nejjednodušší rozhodnutí ve svém životě bez konzultace se mnou?"

DVACET OSM

"Posaďte se, prosím, Macu. Potřebuji, abyste mi pomohl něco pochopit." Profesor Law vypadal klidný, ale hovořil ztrápeným hlasem.

"Když to bude v mé moci," řekl Mac a posadil se.

"Volal mi policejní detektiv jménem Mallory."

A sakra.

"Oba o vás máme velkou starost." Doktor Law to nechal chvíli viset ve vzduchu, zřejmě doufal, že se toho Mac chytí.

Pro Maca to nebyla nejvhodnější chvíle, aby se pustil do nějakého dlouhého výkladu. Bylo lepší nejprve zjistit, co si myslí Law.

"Myslel jsem," řekl nakonec profesor Law, "že jsme vás zbavili všech vašich ... " zde se na chvíli odmlčel a hledal to správné slovo, " ... pochybností týkajících se Delacroixovy sebevraždy."

"Hovořili jsme o tom, doktore Lawe, a já si vážím toho, že jste obětoval trochu svého času, abychom všechno prodiskutovali. Přesto mám stále ještě nějaké pochybnosti. Stále."

"Zdá se, Macu. Zdá se."

Arthur Sterling Law byl velmi rozvázný. Hrál se zakrytými kartami - vždy bylo těžké uhodnout, o čem právě přemýšlí. To byl jeden z důvodů, proč byl tak dobrý při moderování semináře etiky. Byl schopen rozpoutat diskusi, aniž by se přidal na něčí stranu nebo hájil svoje vlastní stanovisko. Mac měl ale nutkavé podezření, že profesor Law si už stranu, na kterou se přidá, vybral.

"Musím přiznat, Macu, že když jste zamnou poprvé přišel se svými pochybnostmi, myslel jsem si, že je to všechno trochu divné, nedomyšlené až do konce. Možná jenom kombinace vaší nezkušenosti, lékařsky řečeno, a příliš živé představivosti. Dokázal jsem pochopit, proč jste byl rozrušený ze sebevraždy spolužáka a z ostatních případů, zkrátka měl jsem nějaké pochybnosti, ale nechtěl jsem činit ukvapené závěry. Přišel jste za mnou se svými podezřeními a já jsem je prověřil. A ředitel nemocnice je prověřil. A policie je prověřila.

Všechny sporné otázky, které jste vyvolal, mají naprosto rozumná vysvětlení a tato vysvětlení vám byla předložena. A vy přesto říkáte, že stále máte nějaké pochybnosti. Proč tomu tak je, Macu?"

"Jenom nejsem spokojený. Je v tom jednoduše příliš mnoho náhod."

"Je zde snad něco, co jste nesdělil detektivu Mallorymu, nebo mně?"

Existuje snad nějaký důkaz, který si schováváte jenom pro sebe?"

Mac zakroutil hlavou. Začal přemýšlet o tom, kam to všechno směřuje, a začínal si připadat jako člověk, který chodí na dlouhé procházky po krátkém molu.

"To, s čím se snažím vypořádat, Macu, je, proč inteligentní mladý muž jako vy není schopen akceptovat tak logická vysvětlení. Každý s tím vším už strávil příliš mnoho času. Fakta jsou jasná jako den."

Tón Lawova hlasu byl najednou velmi sarkastický. "Myslíte si, že znáte medicínu lépe než primář oddělení?"

"Samozřejmě že ne."

"Potom asi budete větší expert na policejní záležitosti než detektiv Mallory?"

Mac zakroutil hlavou.

"Díval jsem se do vašich materiálů." Law ukázal na desky z manilového papíru, které ležely před ním. "Vaše výsledky při studiu jsou vynikající. Vaše práce na lékařské škole je také výjimečná. Já osobně jsem si vždy velmi vysoko cenil vašich odborných znalostí. To proto jste byl vyzván k účasti na semináři.

Takže se musím ptát sám sebe, kdy se vaše vystupování tak najednou dramaticky změnilo, co mohlo být příčinou těchto problémů?"

Mac ztuhnul. "Nejsem si vědom, že by někdo naznačil, že se moje vystupování najednou změnilo."

"Dobře, možná jsem zvolil špatné slovo. Je to spíše problém chování."

Problém chování?

"Řekněte mi, Macu, byl jste v poslední době pod nějakým mimořádným tlakem? Měl jste nějaké duševní vypětí?"

"Naprosto ne, doktore Lawe."

"Protože pokud nebudeme moci najít nějaký zásadní faktor, nějaký stres nebo něco takového, na čem je to všechno založeno, jak budeme potom řešit tento problém?"

"Myslím, že tomu úplně nerozumím, doktore Lawe. Řekněte mi přesně, co nazýváte ,problémem'?"

"Já to vidím tak, že bychom k tomu měli přistupovat ze dvou stran. Za prvé, máme se zabývat psychiatrickým problémem?"

"Psychiatrickým problémem?" Mac se snažil, neúspěšně, aby jeho hlas zůstal klidný.

"Macu, ta záležitost se jeví jako nutkavá obsese. Fakta jsou jasná všem ostatním, zatímco vy tvrdošíjně trváte na svém. Je třeba přemýšlet o tom, jestli tam není z vaší strany náznak sebeklamu."

"Já nejsem psychotický, doktore Lawe." Mac se dokonce snažil vykouzlit nepatrný úsměv, když říkal: "A nejsem víc neurotický než průměrný medik - nebo doktor, když na to přijde."

"To nás přivádí ke druhé možnosti.

To, čím se zabýváme, je naprosto jasně disciplinární problém."

"V jakém smyslu?" Macův hlas byl zase pěkně nabroušený. Měl silný pocit děja vu. Byl zpátky na střední škole, v ředitelně. Někdo se snažil uklidit zařízení budovy rozbuškou a on byl podezřelý číslo jedna.

"Zajisté uznáte, Macu, že zatímco jste běhal okolo jako kuře bez hlavy, porušil jste snad všechna pravidla školy. A to ani nemluvíme o profesionální etice."

"Například." Jeho hlas byl stále nabroušenější.

"Například, důvěrnost informací o pacientech. Lidé mají právo přijít do naší nemocnice, aniž by museli mít strach, že se údaje o jejich zdravotním stavu vynesou na veřejnost."

"Já jsem žádnou informaci nevynesl. Hovořil jsem soukromě s policejním detektivem. Věřím, stále věřím tomu, že byly spáchány velmi vážné zločiny."

"Pak je tu záležitost," pokračoval profesor Law, "důvěrného rázu semináře etiky. O všech pacientech, jejichž případ jste prověřoval, jste se dozvěděl díky účasti na semináři."

"Ne o všech."

"Nechyťte mě za slovo, Macu. Je to vážné. První věc, kterou jste slíbil, když jste přišel na seminář, byla, že nic, co uslyšíte, nesmí být zopakováno mimo místnost. Jinak by tam existovala nepříjemná úroveň zábran. Nikdo by nebyl schopen mluvit otevřeně. Zdá se mi, že jste nepochybně porušil toto pravidlo. Přesně stanoveným trestem je okamžité vyloučení ze semináře."

Mac zalpal po dechu. Byla to pro něho těžká rána.

"Obávám se, že to bude mít za následek řetězovou reakci. Když budete vyloučen ze semináře etiky, nedovedu si představit, že byste mohl zůstat v disciplinárním výboru. A to všechno bude samozřejmě zaneseno do vašich materiálů. Nevidím žádný způsob, jak by škola mohla neposkytnout tyto informace nejrozličnějším výborům rozhodujícím o práci v nemocnici, na které jste se obrátil. To by mělo zcela určitě negativní efekt. Potom už by nebyla otázka vaší práce zde příliš aktuální. Mohl bych se dokonce obávat, že pokud by měl takový způsob vašeho chování pokračovat, samotné dokončení vašeho studia by mohlo být ohroženo."

To proto, že tohle období je obzvlášť těžké, a v pozdějších letech by se mohly objevit vážné problémy. Bylo by velmi obtížné se z toho vzpamatovat."

Maca by nikdy nenapadlo, že je možné vidět jeho činy v takovém světle. Věřil, že jednal čestně, dokonce i statečně. Law popsal jeho chování jako trestuhodné a opovržením hodné. Macův vztek byl už pryč.

Cítil jenom ponížení a strach. Strach z toho, že všechno, o co se ve svém životě snažil, kvůli čemu tak tvrdě pracoval, je najednou téměř ztraceno.

"Jak víte, Macu, rozhodnutí o vyloučení ze semináře etiky přísluší výhradně mně. Cítím jako svoji povinnost vás informovat o tom, že věřím, že vaše vyloučení ze semináře by bylo zcela přiměřené. Jediná věc, která mě od tohoto kroku právě teď zrazuje, je nešťastný sled událostí, které by nevyhnutelně následovaly. V tuto chvíli mám pocit, že ty nevyhnutelné důsledky by ovlivnily vaši kariéru způsobem, který by byl naprosto negativní."

Mac cítil, jak se mu zlepšuje nálada. Law nabízel paprsek naděje.

"Co bych od vás dnes chtěl, Macu, je slib, že to všechno hodíte za hlavu, jednou provždy. Že se vaše chování nebude opakovat. Věřím, že by se mi mohl potom opět vrátit pocit, že jste jednal v dobré víře. Měl jste nějaká podezření. Ta se neprokázala. Mohli bychom vaše předchozí jednání označit jako momentální selhání, jako mladickou nerozvážnost."

Mac o tom přemýšlel, ale ne moc dlouho. Měl pistoli u hlavy a pochopil, že záleží jenom na Lawovi, kdy zmáčkne spoušť.

"Chápu, jak vám to všechno muselo připadat, doktore Lawe. Dělal jsem to v dobré víře, jako reakci na velmi vážné pochybnosti, které jsem měl." Mac slyšel sám sebe říci "měl", ačkoli to byl hlas někoho jiného. "Oceňuji, že mi dáváte druhou šanci. Budu se co nejvíc snažit, abych vás neklamal."

Law vyšel zpoza svého stolu a podal Macovi ruku. Vřele mu ji stiskl, a když ho vyprovázal ke dveřím, konejšivě ho objal kolem ramen. Law se tak velmi snažil, aby to všechno bylo za nimi.

Mac odcházel, plný emocí a nebyl si jist, co má dělat. Slyšel, jak se dveře Lawova kabinetu zabouchly. Nebo si alespoň myslel, že to slyšel.

DVACET DEVĚT

Mac se nemohl přinutit k tomu, aby šel rovnou zpátky na JIP. Musel si to nejprve všechno srovnat v hlavě. Takže vyrazil směrem domů. Ale nespěchal. Netoužil po tom slyšet všechny ty komentáře Jennifer. Už několikrát mu říkala všechno to, co řekl Law. Jako by to oba četli ze stejného scénáře.

Mac pochopil, jaké měl štěstí. Law mu dal milost. Jediné, co musel Mac udělat, bylo zůstat čistý, dokud nedokončí školu. To ale bude pěkně těžké.

Ta nejtěžší překážka už byla za ním. Mac uznal, že se mýlil. Ne že by nemohl opět vzkřísit svoje pochybnosti, ale neuspěl při obhajobě práva na objektivitu tváří v tvář nevyvratitelným vzájemně si odporujícím důkazům. Jeho chybou,

jak řekl profesor Law, byla nezkušenost. Mládi.

Krátce trvající vztek na doktora Lawa byl úplně pryč. Kdyby Law neměl pochopení a soucit, Mac by teď měl opravdu velmi vážné problémy. Law celou tu záležitost taktně vyřešil. Mac přemýšlel, kolik studentů během těch let profesor Law zachránil před sebezníčením.

Teď, když získal nový pohled na věc, Mac přemýšlel, jak tomu všemu vůbec mohl podlehnout. Každý, každý mu říkal, že se mýlí. Jennifer, Law, detektiv Mallory. Primář provedl vlastní šetření. Ale Mac si myslel, že to zná lépe. A málem za to velmi drazé zaplatil.

Ale teď dostal Mac milost. Chvilí byl ještě trochu v rozpacích, ale to bylo to nejmenší. Za několik málo měsíců dokončí lékařskou školu. Nechybělo mnoho a málem to všechno ztratil.

Mac otevřel dveře od bytu a napadlo ho, že jediné, co opravdu potřebuje, je něčeho se napít. A dobře se vyspat. Bohužel ale obojí nebylo možné. Předpokládali, že se vrátí na JIP. Dál už se nemohl ulevjat.

V obývacím pokoji bylo rozsvíceno. Dveře do ložnice byly zavřené. Dobře. Mac se mohl posadit a dát se dohromady, aniž by musel mluvit s Jennifer - snad to tak vydrží až do zítřka.

Sesunul se na židli a zavřel oči. Několik málo minut si povídal sám se sebou. Potom nahmatal lampičku vedle židle a zhasnul ji. Okamžitě usnul.

Mac netušil, jak dlouho podřimoval. Možná jenom několik minut. Venku byla úplná tma. Snažil se vymést ten nános prachu z mozku. Měl silný pocit, že se nevzbudil sám od sebe, ale že ho něco probudilo.

Potom si najednou uvědomil, že v pokoji není sám. A že tou druhou osobou není Jennifer.

Zadržel dech a velmi se snažil, aby nevydal ani nejnepatrnější zvuk. Byl si jistý, že si ten druhý člověk myslí, že je v pokoji sám. Určitě to byl muž. Ta obrovská, tmavá silueta určitě nebyla žena.

Maca nejdříve napadlo, jestli je Jennifer v pořádku. V ložnici bylo naprosté ticho.

Co ho to probudilo? Byl to výkřik? Nárek? Mac si myslel, že to bylo něco jiného.

Jennifer byla nejspíš v pořádku - pokud vůbec byla v bytě.

Kolik je vůbec hodin? Mac v té tmě neviděl na hodinky.

Ten muž chodil kolem a něco hledal. Asi lupič. Pravděpodobně poslední věci na světě, kterou ten vetřelec chtěl, byla konfrontace.

A kromě toho v bytě bylo sotva něco, co by mělo opravdovou hodnotu. Mac nemohl přijít na nic, kvůli čemu by stálo za to se prát - kromě Jennifer. Zatím jenom seděl bez hnutí. Výhoda překvapení byla na Macově straně. Vrhnuł by se do akce, kdyby bylo potřeba.

Mac se snažil vymyslet, jaká potenciální zbraň by mohla ležet v dosahu jeho ruky. Velká škoda, že nekouřili. Těžký popelník by se mohl hodit. Kdyby byl blízko telefon, mohl by vytočit 911.

Ale v tuhle chvíli bylo nejdůležitější neudělat cokoli hloupého. Nedělej nic, co by mohlo ohrozit Jennifer.

Ozval se nějaký hluk, jak ten muž do něčeho narazil, potom tlumeně zaklel.

"Proč sakra nerozsvítíš?" Hlas patřil Jennifer.

"Nemůžu najít vypínač," řekl druhý důvěrně známý hlas.

"Proč teda potom nejdeš rovnou zpátky do postele?" snažila se o co nejdráždivější hlas.

"Hned tam jsem."

Mac počkal, dokud ta tmavá silueta nezmizela v ložnici a potom se potichu vytratil ven z bytu.

Hned jak dorazil zpátky na JIP, zavolal domů.

"Až mi zítra v noci skončí služba, stavím se doma a sbalím si svoje věci," řekl Jennifer. "Ocenil bych, kdybys tam nebyla."

"Ale Macu. Proč?"

"Také bych ocenil, kdyby tam nebyl George Williams."

Pomalu položil sluchátko. Tady opravdu nebylo o čem diskutovat.

TŘICET

"Jak to šlo, Macu?" chtěla vědět Laura Rubensteinová.

Mac se na ní podíval a měl dojem, že by možná mohla vědět o nevěře Jennifer. Nejprve ho vůbec nenapadlo, že se ptá na setkání s Lawem.

"Ale docela dobře," nakonec odpověděl Mac. "Bude mít projev před Národní akademií věd. Chtěl jenom znát můj názor. Taký mohl počkat do rána."

Ruby se na něho významně podívala.

"Jak se daří Marii?" zeptal se Mac, když zahlédl dav shromážděný u jejího pokoje.

"Špatně. Snaží se rozhodnout, jestli ji připojí nebo nepřipojí na ventilátor."

Mac zpomalil, když mýjel houf plicních specialistů a chirurgů, kteří postávali přede dveřmi do Mariina pokoje a hovořili o její budoucnosti. Našel ji v pokoji úplně samotnou.

Maria byla schopná dýchat lépe, když byla vzpřímená, ale už neměla sílu stát nebo sedět. Proto zvedli část postele, kterou měla pod hlavou, co nejvýš a dali jí polštáře pod záda. Měla na obličej masku, která jí zajišťovala přísun zvlhčeného vzduchu bohatého na kyslík. Ruby měla pravdu. Vypadala špatně.

Oči měla zavřené v soustředění. Její vlasy a obličej byly vlhké. Veškerá síla, kterou mělo její tělo k dispozici, byla soustředěna pouze na dýchání. Maria zapojovala břišní svaly do procesu dýchání a při každém mělkém nádechu se celé její tělo rozvlnilo.

Mariiny oči se otevřely jenom lehce. Mac nevěděl, jestli ho vidí nebo jestli si dokonce uvědomuje, co se děje v jejím okolí. Povzbudivě se na ni usmál, ale neviděl žádnou reakci. Nechtěl ji vyrušovat. Všechny její zdroje energie musely

být připravené k uspokojení potřeby dýchání.

Mac se otočil a připojil se ke skupince lékařů a personálu, která se sešla, aby učinila těžké rozhodnutí. Ve skupince byli také dva medicové, Karen Andersonová v týmu plicních specialistů a Peter VanSlyke v týmu chirurgů. Chirurgové byli přizváni, protože se zvažovala možnost transplantace plic.

Otázka byla jasná, odpověď nikoli. Pokud Marii nebude provedena intubace a nebude umístěna na ventilátor, nepřežije noc. Není pochyb o tom, že ventilátor by jí zachránil život - ale jenom pro tuto chvíli. Ale nebude to nakonec jenom prodloužení její agonie?

Mariina nemoc byla v takovém stadiu, že se její stav už nemohl zlepšit natolik, aby mohla přežít bez respirátoru. Umožnit jí přežít dnešní noc jenom proto, aby strávila několik dalších dní nebo týdnů na respirátoru, to by opravdu nebyla žádná laskavost. Na druhou stranu, respirátor by jí mohl dát šanci odpočinout si a načerpat energii. Plicní terapeuti by byli schopni použít umělou trubici k odsání škodlivých výměšků z jejích plic. Její stav by se mohl zlepšit a mohla přežít tuto krizi. Maria by tak mohla dostat navíc několik málo týdnů, nebo dokonce měsíců smysluplného času, který by mohla strávit se svým manželem a dětmi.

A ještě něco. Maria Valenzuelová teď byla na seznamu transplantací. Pokud se najde vhodný dárcce, plicní transplantát by jí mohl dát roky. Vhodný dárcce se mohl objevit dnes v noci, nebo nemusel být nalezen za celý Mariin život. Bylo k tomu nutné jenom to, aby někdo se zdravými plicemi - a poměrně dobrým sladěním tkání - zemřel. Někdo musel zemřít kvůli tomu, aby Maria Valenzuelová mohla žít.

Diskuse ještě nějaký čas pokračovala. Mac si nevšiml Diega Valenzuely, dokud nepromluvil.

"Maria a já jsme to probírali několikrát," řekl. "Teď, když je na seznamu, chce být udržena při životě tak dlouho, jak jen to půjde - dokud se nenajde vhodný dárcce. Má dvě malé děti, které potřebují svoji matku, aby je pomohla vychovat. To není jenom její život, o kterém musíme rozhodnout." Diego se snažil mluvit bez emocí a bylo to pro něj velmi těžké. Jeho hlas se jenom na konci velmi nepatrně zadrhl.

Byla to nasmířně stresující situace pro každého zúčastněného, ale zvládli ji s pozoruhodným klidem, dokud si Peter VanSlyke netroufl říct svůj názor.

"Intubace téhle ženy by v současné chvíli nebylo ničím jiným než kriminálním činem."

Byl to druh extrémního postoje, který mohl být přijatelný na semináři etiky. Ale ne v reálném světě. Ne před rodinným příslušníkem. Mac na chvíli zachytil pohled Karen Andersonové. Nevěřicně koulela očima.

V tu chvíli už Diego Valenzuela nemohl déle kontrolovat svoje emoce. Klepal se, když mluvil. Jeho hlas se třásl. "Nikomu nezáleží na tom, co si myslíš, VanSlyku. Jsi medik. Nechci, aby ses jakýmkoli způsobem podílel na péči o moji ženu. Jestli uslyším, že jsi byl v jejím pokoji, jestli se pokusíš ji vyšetřit, obviním tě z napadení. Vůbec se k ní nepřiblížíš. Pokud ano, udělám všechno, co je v mých silách, abys nedostal lékařskou licenci."

V jednom okamžiku se zdálo, jako by se VanSlyke chystal zareagovat. Potom se raději otočil a odešel z JIP.

Art Smith, plicní lékař, řekl: "Tahle těžká rozhodnutí znamenají, že jsme každý pod velkým tlakem. Možná bychom si měli udělat malou přestávku a opět se sejít později a učinit rozhodnutí."

Valenzuela tato řeč otrávil. "Rozhodnutí bylo učiněno. Chci, aby byla provedena intubace. Teď hned. Pokud to nehodláte udělat, řekněte to rovnou, aby mohl můj právní zástupce vzbudit soudce a aby se to vyřešilo soudní cestou. Doufám jenom, že nezemře během čekání na to, než bude připojena na ventilátor!"

Art Smith váhal, ale ne moc dlouho. Mac mohl říct, že Smith není rád, když mu někdo vyhrožuje. Na druhé straně si opravdu nemohl moc vybírat.

"Myslím, že všichni chápeme, jaké mohou být možné důsledky," řekl Smith, "a dobrou eventualitou může být obojí, intubace nebo její odmítnutí. Pokud jsou Diego a Maria pevní ve svém přesvědčení provést napojení na ventilátor, je jasné, co bychom měli udělat." Potom se otočil k Diegovi a řekl: "Pokud byste se rozhodli odmítnout intubaci, tohle rozhodnutí bych také podpořil."

Diego pouze přikývl, neschopen důvěřovat svému hlasu.

Opustil skupinu a vrátil se k lůžku své ženy.

Jak noc postupovala, byl Mac stále více zaneprázdněný. Dvě nová přijetí a kontrola Mariina stavu. Všechno bylo v pořádku. Zálžitost s profesorem Lawem byla vyřešená. A co se týče Jennifer a George Williamse, opravdu nebylo co řešit. Ta loď už odplula.

TŘICET JEDNA

Jediné, co si Mac přál, bylo, aby Jennifer nebyla doma, až tam večer přijde. Mac nechtěl scénu. Bylo to pryč. Jenom si chtěl vzít svoje věci a jít.

Nebyl si jistý, kam půjde. Možná přespí v nějakém motelu. Potom zkusí přes víkend najít nějaké stálé bydlení. Nutně potřeboval spolubydličiho, nejlépe muže. Jinak vůbec nevěděl, jak to všechno dopadne, než dokončí školu.

Do věřejška mohl počítat s tím, že ho George Williams nechá přespat na pohotovosti. Alespoň gauč na spaní a sprcha. Teď tam nikdo nebyl. Nebo třeba vdova Delacroixová. Ta by mohla být schopná najít mu pohodlné místo. Ale to nebyl Macův styl.

Alespoň tedy doufal, že Jennifer bude mít slitování a nebude tam, až Mac otevře dveře. Ale všechno bylo jinak.

Byla tam, seděla na židli a čekala, až přijde domů. Mac si všiml plných krabic a několika kufrů, které tam byly připraveny.

Jennifer byla oblečená, jako kdyby se chystala na výlet. Nevypadalo to, že by si za posledních čtyřicet hodin vyplakala oči.

"Myslela jsem, že je logičtější, když půjdu já, a ne ty," řekla. Neznělo to zrovna omluvně.

Mac pokrčil rameny. "Kam půjdeš?"

"Něco jsem si našla. Na druhém konci města. Už jsem si tam odvezla spoustu věcí."

Mac si všiml, že jedna nebo dvě věci chybí. Přemýšlel, jestli si pomohla. Většina jejich nábytku byla ale pronajata společně s bytem.

"Vím, že jsem neplatila moji část nájmu, Macu, takže jsem zašla za správcem a zaplatila jsem do konce května. Poprvé a naposled jsme zaplatili ten měsíc, kdy jsme si tu pronajali, takže teď to máš bez problémů až do konce školy."

"Nesnáším pomýšlení, že se ještě víc topíš v dluhách, Jen." Důvodem, proč Jennifer nezaplatila žádný nájem, bylo, že utrácela peníze za jiné věci. Tolik peněz mohla získat jedině tak, že vybrala veškerou hotovost z jedné z jejich kreditních karet.

Nebo možná ušetřila nějaké peníze na tom novém bytě, který si našla. Možná bydlí s Georgem Williamsem. A ne na gauči.

"O mě nemusíš mít strach," řekla. "Učím se lépe hospodařit se svými penězi. A myslím, že možná budu mít novou práci. Něco jiného než práce v nemocnici. A za víc peněz."

"Pokud budu chtít zůstat tady," řekl Mac, "myslím, že si budu muset nalít něco k pití." Nabídl jednu skleničku Jennifer, ale ona nechtěla. Řekla, že už musí jít.

Mac našel Bourbon přesně tam, kde předpokládal, ale řekl si, že by až do skončení školy měl trochu méně pít. Nic neříkal.

"Macu," řekla Jennifer, "nikam jsme nechodili. To není jenom chození do práce." Potom dodala: "Jsi někde úplně jinde, než chci, abys byl."

Nebyl si jistý, co to mělo znamenat. Jak mohla předpokládat, že George Williams bude blíž čemukoli, než byl on? Možná si myslela, že by během několika let vyrostl, aby byl stejně velký jak George. Mac nic neříkal. Pouze upíjel Bourbon.

"Podívej, Macu, omlouvám se. Stačí?" Jejich oči se poprvé setkaly. Potom dodala: "Netvrď mi, žeš neměl nějaké postranní zájmy."

"Jestli říkáš, že jsem tě podváděl, Jennifer, tak se mýlíš. Nepodváděl jsem tě."

"Dobrá, jsem si ale jistá, že jsi o tom mnohokrát přemýšlel."

Mac se chystal odpovědět, ale potom usoudil, že na její komentář není třeba odpovídat. Napil se ještě trochu Bourbonu a snažil se to celé přežít, aniž by se musel rozčítit nebo říkat něco urážlivého. Bylo to pryč. Měli by se snažit si zachovat co největší možnou důstojnost. Snažit se chovat civilizovaně.

Potom Jennifer najednou změnila taktiku. "Už máš prý za sebou tu obsesi, kterou jsi měl kvůli Delacroixově sebevraždě a těm ostatním úmrtím. Lidé se rozpovídali."

"Kdo?"

"Každý. Hodně lidí si myslí, že ses choval jako šílenec, Macu."

"Slíbil jsem, že teti už budu hodný chlapec."

"Slíbil komu?"

"Na tom nezáleží. Zjistil jsem, že jsem to přehnal. Asi jsem byl zasažen Austinovou sebevraždou víc, než jsem chtěl připustit - i sám sobě. Byl starý jako já, spolužák. Byli jsme pod podobnými tlaky. Jsem si jistý, že se to projevilo doma víc, než jsem myslel."

"Ráda slyším, že ses změnil, Macu."

Jennifer vstala ze židle a přešla pokoj. Mac tam jenom tak stál a držel sklenici. Byli jenom kousek od sebe. Mac ze zkušenosti věděl, kam to povede.

"Promiň, Macu," řekla a dívala se mu do očí. "Moc se ti omlouvám."

"Já se ti taky omlouvám, Jennifer, ale tohle se nemělo stát."

Pokrčila rameny a slabě se na něj usmála. "Nemůžeš vinit dívku, když se snaží. Vinit ji z něčeho, co je dávno pryč."

"Možná bych ti měl radši pomoci s tvými věcmi," řekl.

K autu šli několikrát. Většinu věcí už měla uvnitř. Nakonec ji posadil za volant a zavřel za ní dveře. Stáhnula okénko.

"Měj se, Macu."

Vypadalo to, jako by chtěla Maca políbit na rozloučenou, ale on se k tomu nemohl přinutit.

"Proč mi nedáš svoji novou adresu a telefonní číslo," řekl, "pro případ, že bych tě potřeboval najít?"

"Zatím nemám telefonní číslo. Adresu jsem nechala nahoře."

Potom neohrabaně dodala: "Vedle postele."

"Měj se, Jennifer."

Potom vyrazila do noci.

Nahoře našel Mac adresu napsanou na polštáři. Byla to část města, kde bydlí smetánka. Módní. Drahá. Mohl si být naprosto jistý, že George Williams nebude jejím novým spolubydlícím - pokud ovšem spolu nebudou sedět v base.

Mac dopil svůj Bourbon, potom si nalil další. Nechtěl sám sebe litovat. Většinu problémů si způsobil sám. A kromě toho, vypadaly velmi nicotně ve srovnání s břemenem, které nesli Maria a Diego Valenzuelovi.

TRICET DVA

V tuto chvíli bylo Marii Valenzuelové alespoň o trochu lépe. Jakmile za ni tu nesmírně těžkou práci, kterou měla s dýcháním, obstarával ventilátor, mohla si konečně odpočinout. Dnes ráno už jí opět zářily oči a velmi se zajímala o všechno, co se dělo kolem. Dorozumívala se pomocí posunků a psaných zpráv. Mac si pomyslel, že Maria je tak krásná, jak jen může žena s dýchací trubicí v krku být.

Spodní konec trubice měla v hrudníku, v horní části dýchacího ústrojí. Trubice potom vedla skrz její hrdlo a ven z úst. Na ni navazovala další trubice, která obstarávala spojení s ventilátorem. Ventilátor vydával pravidelné tlumené zvuky, jak dodával vzduch bohatý na kyslík do jejích plic.

Mac si pečlivě poslechl její hrudník a cítil její puls, který byl o mnoho silnější než ráno.

"Celkově se ti daří lépe, nebo ne?" zeptal se.

Zvedla palec na znamení souhlasu a snažila se o co největší úsměv. Muselo to být velmi obtížné s tou trubicí v krku.

Maria teď měla zavedenou novou hadičku do žíly v hrudníku přímo pod klíční kostí. Toto opatření mělo zlepšit její výživu a dodat jejímu tělu antibiotika, aniž by bylo nutné neustále měnit hadičky na ruce. Měla také katétr v radiální tepně v pravém zápěstí. Používal se při měření kyslíku a dalších plynů v krvi, aniž by bylo nutné pokaždé použít novou jehlu.

Když půjde všechno dobře, bude Maria za několik dní schopná podstoupit transplantaci plic. Potřebuje už jenom nějakého dárce.

Maria naznačila Macovi, že chce napsat nějakou zprávu. Podal jí poznámkový blok a tužku a byl si předem naprosto jistý tím, co bude chtít - stejnou věc, na kterou se ptala každého. Rychle mu vrátila blok se zprávou.

"Kdy budu moct vidět svoje děti?"

"Myslím, že bychom to mohli zařídit," řekl jí, "ale musíme být velmi opatrní. Tvoje děti by sem mohly vnést nějaký virus nebo něco, co by nemuselo být dobré pro některého z ostatních pacientů na jednotce. Budeme se snažit to nějak udělat."

Přikývla a snažila se, aby nevypadala, že jí to vadí.

"Přijdu se na tebe podívat později," slíbil jí Mac, když odcházel. Když vyšel z jejího pokoje, všiml si, že ruch, který asi hodinu panoval na druhém konci JIP, konečně skončil. Když to všechno začalo, nabídl Mac svoji pomoc, ale Ruby to odmítla. Řekla, že už pomáhá příliš mnoho lidí. Podle všeho to nešlo příliš dobře.

Turner Frost se tísnil na jednom konci sesterny, znovu se díval na výsledky z laboratoře a psal závěrečnou zprávu do karty. Mac si sedl vedle něj.

"Neudělal jsi to?" zeptal se Mac.

Frost zakroutil hlavou. "Ten muž žil nečekaně dlouho. Čekal na transplantaci déle než rok."

"Srdce?"

Frost přikývl. "Před několika týdny se mu dostalo poslední vymoženosti, co se týče léčby. Dostal balónovou pumpu. Od té doby s tím jsou problémy."

Aortální balón je zařízení, které je umístěno do aorty, kvůli snížení zátěže slabého srdce. Je připojen na mechanickou pumpu vedle pacientova lůžka. Po dobu, co je balón zaveden, musí pacient ležet v posteli s trubicí zavedenou do artérie, obvykle v tříselní krajině, která spojuje pumpu s balónem. Systém funguje skvěle - po krátkou dobu a s následnými komplikacemi. V ideálním případě by se měla pumpa používat pouze den nebo dva. Ale stále více a více pacientů bylo napojeno na pumpu i několik týdnů - obvykle po dobu, než se najde vhodný dárce. Situace byla v mnoha ohledech podobná jako v případě Marii Valenzuelové. Balónová pumpa, stejně jako respirátor, poskytne nějaký čas, ale nemůže nic změnit na průběhu nemoci.

V tuto dobu se JIP jednoduše stala předoperačním oddělením pro transplantace. Byla plná pacientů čekajících na vhodné životně důležité orgány. Zvláště v případě srdce poptávka velmi převyšuje nabídku. Není neobvyklé, když pacienti zůstanou na seznamu čekatelů několik let - pokud ovšem vydrží zůstat naživu tak dlouho.

"Co se nakonec stalo?" zeptal se Mac.

Frost se zamračil. Vypadalo to, jako by nechtěl odpovědět na otázku. "Arytmie," řekl nakonec. "Za posledních pár dní měl několikrát zrychlený srdeční tep."

Mac se začal nepřítomně probírat stohem papírů, který byl před ním na stole. Turner Frost po něm ostražitě pokukoval. Když se Mac podíval na EKG, začal mít důvěrně známý svíravý pocit v žaludku.

"Byl na digoxinu?" zeptal se Mac.

Frost si zhluboka povzdechl. Z jeho hlasu byla patrná zlost.

"Hele, Macu, nezačínej s tím zase, jo."

"Tenhle záznam srdečního tepu naprosto odpovídá otravě digoxinem."

"A taky mnoha dalším věcem."

"Byl ten pacient na digoxinu, Turnere?"

"Macu, vždycky jsem tě respektoval," řekl Turner. To bylo poprvé, co to Mac slyšel. "Nevím, co se ti stalo, jako by ses v poslední době zbláznil. Ale měl bys s tím přestat. Celá fakulta se ti směje. Jestli v tom budeš pokračovat, nemyslím si, že tě nechají dokončit školu." Frost se otočil na židli, takže se díval na Maca, když mluvil. Snažil se o co nejvážnější výraz v obličeji.

Mac se mu díval přímo do očí. "Turnere, byl ten pacient na digoxinu?"

Frost si opět zhluboka povzdechl a otočil se zpět ke kartě, která ležela před ním.

"Jestli mi to neřekneš," řekl Mac, "podívám se na to později."

"Ne, McCalle," řekl Frost, "nebyl na digoxinu."

"

Macu! Kde jsi sakra byl?" Harvey Jessup byl jako obvykle veselý. "Ty už jsi úplně skončil s basketem?"

"Ty víš, jak to je, Harve. Matka medicína."

"Bereš to příliš vážně, Macu. Musíš taky trochu žít. Jinak nebudeš pro své pacienty žádným přínosem."

"Pouze když tě udělají děkanem, Harve." Mac se zhluboka nadechl. "Potřebuji laskavost."

Harvey Jessup byl najednou opatrný. Už to nebyl ten starý Harv. "Jakou laskavost?"

"Potřebuji zjistit hladinu digoxinu u pacienta."

"Tak si to objednej."

"To není tak snadné."

"Proč jsem už předem věděl, co mi řekneš?" řekl Harvey. "V čem je problém?"

"Pacient je mrtvý."

"A dál?"

"Byl to můj pacient."

"Máš nějakou pravomoc nařít takový test?"

Mac zavrtěl hlavou. Řekl jenom: "Je to důležité, Harve."

"Macu, ty víš, že jsem tvůj přítel, ale někdy i přítel musí říct ne." Harvey sraštil obličej. Vypadalo to, že přemýšlí, jestli něco řekne nebo ne. Nakonec řekl: "Je toho hodně, co bych ti chtěl říct, Macu. Týká se to tebe. Lidé říkají, že se ti to nějak vymklo z rukou. Jako kdybys vůbec nevnímal realitu. Jdou řeči o tom, že pokud budou nějaké další problémy, nenechají tě dokončit školu. Možná nikdy nebudeš mít titul."

"Kdo to říká?"

"Každý, Macu. Ty o tom nevíš? Každý tě má jako svoje oblíbené téma. Každý chce vědět, co se děje s McCallem."

Potom dodal: "Mrzí mě to s Jennifer," jako kdyby to byl jeden a týž problém.

Jak mohl sakra Harvey Jessup takhle brzo vědět, že se s Jennifer rozešli?

"Měli jsme nějaké momentální problémy," vysvětloval Mac.

"Nemělo to cokoli společného s ...," hledal ta správná slova -, "se vším ostatním."

Podle toho, jak se Harv tvářil, nemohl Mac poznat, jestli mu věří nebo ne.

"Potřebuji tvoji pomoc, Harve."

"To není tak jednoduché, Macu. Tak bych tím hodně riskoval. Nemůžu si dovolit ztratit práci. Susan je těhotná."

"Tak to gratuluji! Kdy se to narodí?"

"Ne dřív než za šest měsíců. Opustí ale zaměstnání. Byli bychom rádi, kdyby mohla trávit hodně času s dítětem."

Kdybych přišel o práci, nevím, co bychom dělali."

"Ty víš, že bych tě nikdy nežádal o nic, co by tě mohlo ohrozit," řekl Mac. "Potřebuji od tebe jenom to, abys mi řekl, jestli je tu někde sérum, které bys mohl použít ke změření hladiny digoxinu u Ralpha Perkinse, muže, který zemřel. Vyřídím veškeré papírování a převezmu plnou zodpovědnost. Obdržíš žádanku, provedeš test. Tak, jak to děláš každý den. Nikdo se nikdy nedozví, že jsme spolu mluvili."

Harvey kroutil hlavou, když promýšlel všechny možné následky Macovy žádosti. Nakonec se zvedl a došoural se k jedné z laboratorních lednic. Byl pryč jenom pár minut.

Když se vrátil, řekl: "Je tam velké množství séra, které odebrali na JIP těsně před tím, než zemřel."

"Díky, Harve."

"Asi bys mi neměl děkovat. Opravdový přítel by ti nejspíš řekl, ať jdeš k čertu."

"Jak jsem řekl, je to důležité." Mac přemýšlel, jestli se snaží přesvědčit Harveye nebo sebe. Harvey jenom pokrčil rameny. "A Harve, nezapomeň Susan poblahopřát. Je to skvělá zpráva."

"Spolehni se, Macu." V Harveyho hlase byly patrné známky nadšení. Souhlasil, aniž by ho musel přemlouvat.

Když se Mac dostal zpátky na JIP, vyplnil nenápadně nezbytný formulář a poslal ho do laboratoře. Blížil se večer. Odpověď dostane až zítra. Nezbyvalo mu, než čekat. A dělat si starosti. Možná, přemýšlel Mac, si měl dělat větší starosti předtím, než zažádal o zjištění hladiny digoxinu v těle Ralpha Perkinse.

Všechno se seběhlo tak rychle, že neměl dostatek času, aby si promyslel svoje jednání. Nemocniční telefonistka mu přepojila hovor z venku.

"Tady je Eleanor Delacroixová, Macu. Potřebuji s tebou mluvit."

Mac jí řekl, že potřebuje ještě asi hodinu, aby dokončil svoji práci na JIP, a že se u ní staví potom.

TRICET TŘI

Kdyby to Mac neznal, klidně by si mohl myslet, že vdovu Delacroixovou překvapil. Možná to byl způsob, jakým se vyšší třídy oblékaly, když doma přijímaly hosty - způsob pohodlného žití, který Jennifer vzala za svůj, když si zlepšila postavení na společenském žebříčku.

Maca napadlo, že není tak dobře informován o zákonitostech ženské módy, jak by měl být. První, čemu Mac věnoval pozornost z Eleanoriny výbavy, byla "noční košile".

"Macu! jsem tak ráda, že jsi přišel." Jako kdyby pořádala nějakou párty. Mac se cítil provinile, že nepřinesl láhev vína.

Ten pocit mu ale nevydržel dlouho. Hlavou se mu honily důležitější věci. Spodní prádlo. Zastihl ji ve spodním prádle. Bylo to hedvábné, odvážné černé kombiné. Nejspíš se přes ně mělo nosit ještě něco malého. Ona ale v tuto chvíli určitě nic jiného na sobě neměla. A Mac byl stoprocentně přesvědčený, že pod ním také nic nemá.

"Já vím, že už nemusíš být na telefonu, Macu. Proto tě nepustím, dokud si nevypiješ dobrý drink. Zasloužíš si to. Co třeba bourbon?"

Chtěl se jí zeptat, jak to sakra může vědět, ale rozhodl se, že s tím nebude obtěžovat.

"Led?"

"Jasně."

Byli v místnosti, kterou by Mac označil jako obývací pokoj, ale byl si jist tím, že Eleanor by měla elegantnější název. Vybavení bylo na jeho vkus příliš zdobné. Na druhou stranu, lidé z Architectural Digest se ho v poslední době neptali na jeho názor. Všechno bylo ve zlaté barvě. Asi z Francie. Předchozí majitelé se s největší pravděpodobností rozloučili se svým nábytkem ve stejnou dobu, kdy se rozloučili se svými hlavami.

Eleanor mu podala pití a potom před něj položila teplý předkrm. Kuchař s tím musel mít hodně práce. Ale Macovi se hlavou honilo něco mnohem důležitějšího. V jedné věci měl pravdu. Určitě neměla pod svým spodním prádlem žádné spodní prádlo.

"Tak, Macu, jak pokračuje tvoje vyšetřování?" zeptala se ho jakoby nic. Sedla si vedle něj. Přímě vedle něj.

Mac se snažil napít Bourbonu. Přitom se jeho loket nevyhnutelně dostal do kontaktu s tou částí Eleanorina těla, která

by byla za normálních okolností zakryta spodním prádlem. I velmi tenkým spodním prádlem.

"Stále jsem nepřišel na žádný dobrý důvod, proč Austin spáchal sebevraždu," řekl. Rozhodl se, že neřekne: Pokud spáchal sebevraždu.

"Už bych nechtěla ztrácet více času přemýšlením o tomhle. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem přesvědčená, že Austin spáchal sebevraždu hned, když začal mít nějaké problémy."

Chladná žena.

"Ale co ty další věci, na které jsi přišel? Všichni ti pacienti, kteří zemřeli, a to všechno kolem?"

"Jak ses to dozvěděla?"

"Každý o tom mluví, Macu. Lidé si říkají, kam až jsi to kvůli té záležitosti dopracoval."

"Vypadá to, že v tomhle ohledu panuje konsensus," řekl Mac.

"Řekni mi o tom něco." Řekla to s nevázaností školní roztleskávačky.

"Opravdu tady není nic, co bych ti mohl říct." Macovi se nechtělo svěřovat se Eleanoře Delacroixové. V žádném případě se nechtěl svěřovat s posledním případem, s Ralphem Perkinsem. "Myslím, že jsem se nechal trochu unést, ale teď už to je všechno za mnou."

"To ráda slyším," řekla Eleanor. "Máš na fakultě hodně přátel, kteří by jenom chtěli vidět, že se ti daří dobře."

Podívala se na jeho poloprázdnou sklenici. "Počkej, já ti doleju."

Když se vrátila s jeho pitím, byla najednou vážnější. "Mrzí mě, že od tebe Jennifer odešla. Opravdu."

Maca napadlo, že si měl koupit ranní noviny. Odchod Jennifer musel být na první stránce. Pokrčil rameny. "Už dlouho bylo jasné, že to jinak nemůže skončit."

"Někdy je to nejlepší řešení," řekla Eleanor.

Zdálo se mu to, anebo se k němu opravdu víc přitiskla, když mluvil?

"Ty víš, Macu," - její hlas byl najednou zasněný - , "že je něco, co jsem nevysvětlila, když jsi tu byl posledně. Vím, že sis asi myslel, že jsem pěkně bezcitná, když ti projevuji tolik zájmu tak brzo po Austinově smrti. Ale abys tomu rozuměl, náš vztah byl už hodně dlouho mrtvý. Je mi líto, že Austin zemřel, že spáchal sebevraždu, ale v tu dobu už mezi námi nic nebylo. On byl jenom někdo, o kom jsem se náhodou dozvěděla, že náhodou zemřel. Zní to chladně?"

Ne chladněji než mosazná záchodová mísa na Severním pólu, Eleanor.

"Zkrátka a dobře, Macu, já jsem zdravá žena s normálními, zdravými potřebami, a Austin neuspokojoval tyhle potřeby po velmi dlouhou dobu."

Eleanor se trochu natočila, aby se mu mohla dívat do obličeje, a jak se pohnula, periferní pohled mu naznačil, že přední část její noční košile se rozevřela a začaly se dít věci. Byl jako muž, který stojí někde hrozně vysoko, je přemožen závratí a padá po hlavě do propasti.

Mac si byl naprosto jistý tím, že dalším pohybem v Eleanořině rutinním postupu bude, že si na něho obkročmo sedne. Patrně si myslela, že je to žádaný manévr. Její rty se přibližovaly k těm jeho. Vyšpulila rty nejspíš kvůli efektu.

Mac ji pevně chytil za ramena.

"Eleanor, to se nestane. Jak už jsem řekl předtím, jsem polichocen. Jsem si jistý, že jsi nádherná osoba, ale na mě je toho teď příliš moc, než abych přemýšlel o novém vztahu."

Eleanor vypadala uražená. Nebylo možné, aby se necítila odmítnutá - potom, co jí odmítnul tímto způsobem.

"Je mi to líto," řekl. "Myslím, že bych měl asi jít."

"Ne, nebuď hloupý." Snažila se tvářit vesele. "Zůstaň a dopij si svůj drink. Něco si sněz. Slibuji, že už na tebe nebudu znova útočit." Snažila se, aby všechno na jejím oděvu bylo na svém místě, a vrhla na Maca lehce rozpačitý úsměv, když to dokončila. Nemůžete vyčítat dívce, že se snaží.

Mac jí oplatil úsměv a zavrtěl hlavou tak laskavě, jak jen to bylo možné. "Díky," řekl, "ale já opravdu musím ještě něco vyřídit. Obávám se, že celá ta záležitost v nemocnici mě přinutila, abych se zase začal učit."

Když Mac odešel, přemýšlel, jestli dal Eleanoře možnost sdělit mu všechno to, kvůli čemu ho vlastně volala. "Potřebuji s tebou mluvit," řekla do telefonu. Mac dokonce přemýšlel, že by se vrátil, aby se jí zeptal, jestli mu nechtěla říct ještě něco.

Uvažuj trochu, řekl si. Při jejich krátkém setkání nebyla minuta, která by nebyla dopředu připravená. Snad kromě toho konce.

TŘICET ČTYŘI

Když druhý den ráno Mac dorazil na JIP, našel tam Lauru Rubensteinovou a Karen Andersonovou, obě byly očividně rozrušené. Mac si byl jistý, že ví proč.

"Maria Valenzuelová?" zeptal se.

Ale Ruby zavrtěla hlavou. "Maria je v pořádku. Její stav je stabilizovaný."

Obě mladé ženy se najednou začaly dívat jinak.

Karen řekla: "Uvidíme se později, Macu. Zavolej mi, když si budeš chtít popovídat." Její oči vypadaly usazené.

"Okay, Ruby," řekl Mac, "co se sakra děje?"

"Zase volal Law. Chce s tebou ihned mluvit."

"O čem?"

"Ale Macu, ty přece víš moc dobře o čem."

"Bude mít další projev před Národní akademií věd?"

"To není legrace, Macu. Mluvíli o tom, že by tě dali pryč z JIP. Jestli to udělají, nedokončíš školu - rozhodně ne letos na jaře." Potom dodala: "A samozřejmě na mě vyvíjejí velký tlak. Říkají, že kdybych pořádně dohlížela na tvoji práci, nezapletl by ses takovýmto způsobem."

"Omlouvám se, Lauro. To není fér, aby tě kdokoli obviňoval."

"Tvoje akce poškozuji ostatní lidi, Macu. Mají vliv na tvé kolegy, nemocnici, lékařskou fakultu. Je čas, abys to pochopil. Akce mívají také následky."

"Já to musím dělat. Lidé umírají."

"Tohle je nemocnice, Macu. Lidé tady budou umírat."

Nemělo smysl pokračovat v tomto rozhovoru. "Podívej, Lauro, udělal jsem to, co jsem musel udělat. Je mi líto, že jsem tě do toho zatáhl. Radši si půjdu promluvit s Lawem. Vráťím se hned, jak budu moci."

"Oni už ti možná nedovolí vrátit se zpátky, Macu."

* * *

Mac si nebyl jistý, co může od profesora Lawa očekávat. Nejspíš asi zlost. To, co cítil on, bylo ale horší. Zklamání.

"Myslel jsem, že jsme měli nějakou dohodu, Macu. Věřil jsem vám." V jeho hlase byly patrné opravdové emoce, když říkal: "Už to nikdy neudělám."

"Doktore Lawe, rozhodl jsem se, že všechny ty pochybnosti hodím za hlavu, a myslel jsem to upřímně. Ale pak se stalo něco, co jsem nemohl ignorovat."

"A co to bylo to, něco?" Do Lawova hlasu se vplížily nepochybné známky únavy.

"Další pacient zemřel. Muž jménem Ralph Perkins. Je dalším z dlouhé řady pacientů, jejichž léčba byla komplikovaná a drahá, a kteří zemřeli neočekávaně. Jeho srdeční tep na EKG odpovídal vysoké hladině digoxinu - a nepředpokládalo se, že by byl na digoxinu."

Law se při těchto slovech zamračil. "Řekněte mi, co víte, Macu."

Mac začal mluvit o anamnéze Ralpha Perkinse. Když skončil, Law kroutil hlavou.

"Řekl jste, že tento muž zemřel neočekávaně. Mně to spíš přijde, jako kdyby unikl smrti již více než rok."

"Oni nezabíjejí lidi, kteří jsou zdraví. To je to celé." Mac sotva stačil tuhle myšlenku zformulovat ve své mysli a už ji měl na jazyku.

"Kdo jsou, oni", Macu?"

Mac pokrčil rameny. Ještě nebyl zcela připraven, aby na někoho veřejně ukázal prstem. "Někdo, kdo měl přístup ke všem těmto pacientům. Nějaký amorální psychopat. Nebo někdo, kdo je jasný psychotik."

Profesor Law si povzdechl, jeho trpělivost byla u konce.

"Dnes ráno jsem vás zavolał do svého kabinetu proto, že se mi doneslo, že jste zažádal o změření hladiny digoxinu u pana Perkinse. Je to tak? Zažádal jste o to u muže, který nebyl vaším pacientem - na základě pouze vašeho vlastního rozhodnutí?"

Mac přikývl.

"Čeho jste doufal, že tím dosáhnete?"

"Jak jsem řekl, nepředpokládalo se, že je na digoxinu, ale jeho srdeční tep odpovídal digoxinové toxicitě. Pokud by měl vysokou hladinu digoxinu, byl by to důkaz, že to byla nedbalost - přinejmenším - a možná vražda."

"Řekněte mi, Macu, jaká je normální hladina digoxinu?"

"To je těžké přesně specifikovat," řekl Mac. "Asi tak mezi jedničkou a dvojkou."

"Aha, to není správně. To, co mi tu říkáte, je terapeutická hladina digoxinu. Normální hladina je nula. Většina lidí samozřejmě nedostává digoxin."

Mac na to nic neřekl. Nebylo to profesorovi Lawovi podobné, že byl tak pedantický. Potom Law pokračoval.

"Obdržel jsem výsledky měření hladiny digoxinu v krvi pana Perkinse. Vůbec mě nepřekvapilo, že hladina byla normální - to znamená nula. Když nebyl na digoxinu, dalo se očekávat, že v jeho krvi nebude žádný zjištěn."

Mac cítil, jak se mu podlamují nohy. Perkins byl jeho poslední šance, jak dokázat světu, že není blázen. Co dál? Doktor Law měl odpověď hned po ruce.

"Možná," řekl, "jsem částečně vinen tím, že jsem to nechal dojít tak daleko. Možná jsem měl být méně přístupný k vašim podezřením během našeho prvního rozhovoru, o trochu méně laskavý k vašim - jak bychom to nazvali - k vašim výstřednostem. Když jsme spolu opět hovořili, měl jsem vám vysvětlit, že vaše chování vybočuje z mezí slušnosti."

Ale to by bylo pořád dokola. Musíme se pohnout z místa. Za prvé, vaše další účast na semináři etiky je bezpředmětná. Využívám svého práva a vylučuji vás bezodkladně. Je také jasné, že nemůžete dále posuzovat chování svých spolužáků jako člen disciplinárního výboru. Můžete také očekávat, že brzy obdržíte formální dopis, který vás bude informovat o úmyslu disciplinárního výboru vyšetřit vaše chování. Zpráva o této epizodě bude také zanesena do vašich materiálů. Nic z toho vám příliš neprospěje, až budete žádat o místo v nemocnici."

Profesor Law se na chvíli odmlčel. Mac čekal.

Potom se Law zeptal: "Máte nějaké otázky?"

Mac zadržel dech. Věděl, že by mohl být zničen Lawovým rozhodnutím, ale jediné, co ho napadlo, bylo - To je všechno? Opravdu může pokračovat v praxi na JIP? Neodvážil se na to zeptat. Byla zde stále šance, že by mohl dokončit školu se svojí třídou. Nebylo důvodu poskytnout doktoru Lawovi nějaké další nápady.

"Omlouvám se, doktore Lawe. Já vím, že jsem vás zklamal. Opravdu věřím, že to, co jsem udělal, bylo přiměřené, a dokonce nezbytné. Ale už se to nestane."

Law nic neřikal. Mac věděl, že už minule mu něco slíbil. Law neměl důvod, aby mu teď věřil.

"Vážím si toho, že jste mi věnoval svůj čas, doktore Lawe. Pokud je to vše, vrátím se na JIP, ke své práci."

Law přikývl.

Mac mohl stále ještě dýchat, ale jenom stěží.

TRICET PĚT

Mac proklouzl na JIP postranním vchodem a nenápadně si sedl v sesterně, kde byla Kacen Andersonová zahloubána do výsledků z laboratoře.

"Tak jaký je verdikt, Macu?"

"Jsem na dně," řekl Mac, "ale mohu dál chodit do školy."

Karen se na něho podívala.

Mac řekl: "Už žádný seminář etiky, žádný disciplinární výbor - pokud nebudu čestným hostem. Nemůžu chodit na večírky, tancovat nebo na zkoušky kapely."

"A nějaká omezení při práci v nemocnici?"

"Žádná další vyšetření žijících pacientů. Law v tom měl naprosto jasno."

Karen Macovi stiskla ruku. "Macu, měl bys to začít brát vážně."

"Já to беру vážně, Karen. Otázkou zůstává, co je důležitější, jestli moje kariéra nebo všichni ti pacienti, kteří umírají jako mouchy."

"Jenom se snaž být opatrný, Macu. Stále tě ještě mohou vyhodit z JIP a nenechat tě dokončit školu. Law pravděpodobně nemá pravomoc to udělat, ale disciplinární výbor určitě ano. A oni udělají vždycky to, co chce on."

Mac neutrálně přikývl a potom změnil téma hovoru. "Jak se daří Marii?"

"Velmi dobře, její stav je stále stabilizovaný."

"Je šance, že už by se jí mohla vytáhnout ta trubice z krku?"

"Zatím ne. A pokud ji nebudeme moct odpojit od ventilátoru - a vhodný transplantát nebude k dispozici - , velmi brzo se lidé začnou ptát, jestli bychom měli nebo neměli provést tracheotomii."

Tracheotomie by jim umožnila připojit ventilátor k trubicí, která by byla zavedena přímo do průdušnice vzduchovou mezerou v krku. Bylo by potřeba provést menší chirurgický zákrok, při kterém by se vytvořil otvor v kůži na přední části krku. Potom už by nemusela mít Maria trubicí v ústech, ale měla by otvor v krku - po zbytek života, pokud by nebylo možné ji odpojit od ventilátoru. To ale nikdo nechtěl.

"Je tady někde Diego?" zeptal se Mac.

"Byl tady před chvílí, je mi ho líto."

"Asi se mu nedaří moc dobře?"

"Horší už to snad být nemůže. Žena na JIP. Doma dvě děti. Bliží se čtvrtletní zkoušky. Na jeho místě bych už byla zralá pro bláznec."

Zbytek Macovy služby na JIP byl velmi rušný. Tři nová přijetí. Neměl moc času přemýšlet o svých problémech. Law měl pravdu - ponoření se do práce je velmi dobrou protilátkou na Macovy trable, přinejmenším na chvíli.

Ale když se vrátil domů, všechno to na něj opět dolehlo. Byt byl prázdný. Prázdnější, než když Jennifer pouze nebyla doma. Jennifer odešla. Navždy.

A on byl zbaven mimořádného úspěchu své kariéry na lékařské fakultě, účasti na semináři profesora Lawa. A také bude předvolán před disciplinární výbor. Bylo to jenom několik málo týdnů, co byl na setkání výboru a snažil se vcítit do situace Diega Valenzuely, který byl pokořen Turnerem Frostem a Austinem Delacroix. Teď byl na řadě Mac.

Položil poštu na stůl, aniž jí věnoval příliš pozornosti. Vypadalo to, že jsou to většinou, účty. Mac si nalil Bourbon, přitom zjistil, že má nějaké nemotorné ruce. Že by hodně pil? Nedá se nic dělat. Je to dobré na srdce.

Vzal si sklenici s pitím a začal se probírat poštou. Měl pravdu. Účty. Byl tam také jeden dopis, v malé obálce, adresa napsaná na stroji, žádný odesílatel. Už to jednou viděl. Když Jennifer někomu dlužila peníze. Dali to do takové obálky, která mohla zůstat otevřená. Tahle byla adresována Macovi. Co provedla tentokrát? Bylo to docela příhodné, Jennifer odešla se všemi zaplacenými účty. Bylo to snad první z dlouhé řady pronásledování Maca věřiteli ve snaze získat zpět pohledávky, které u nich měla Jennifer?

Podíval se na dopis a chtěl ho nejdřív zahodit, ale pak si to rozmyslel. Nic by nezískal tím, že by to ignoroval. Asi mu bylo dnes dáno vidět všechny špatné zprávy, které mu den přinesl.

Roztrhl obálku a našel tam zprávu psanou na stroji. Její sdělení bylo stručné a výhrůžné.

Macu McCallo,

přestaň s vyšetřováním smrti Austina Delacroix,

nebo skončíš jako on.

Mac hleděl nevěřícně na tu stránku, potom se usmál a nakonec začal řvát smíchy. Nemohl přestat. Byl snad někdo v minulosti víc potěšen tak vážnou výhrůžkou?

Hodím ti to do obličeje, Arthure Sterlingu Lawe! Tady je důkaz, který jsem potřeboval. Nejsem blázen. Jsem na správné stopě a nějaký šílenec by mě hrozně rád vyřadil ze hry. Dost šílený na to, aby mi hrozil vraždou.

V té radosti Maca ani nenapadlo, že by mohl být v nějakém nebezpečí. V tu chvíli to pro něj znamenalo jenom to, že je očištěn.

Našel vizitku detektiva Malloryho a vytočil číslo.

TRICET ŠEST

Když šel Mac na policii, bylo tam všechno stejné jako naposled. Stejný seržant za stolem. Stejný typy lidí chodící okolo. Seržant měl hlavu skloněnou nad něčím, co vypadalo jako nějaký palubní deník. Mac přemýšlel, jestli ho má vůbec rušit.

Pospíchal nahoru po schodech a tak napůl očekával, že uslyší: "Hej, ty! Kam si myslíš, že jdeš?" Ale nikdo neřekl ani slovo. Asi neměli žádné problémy s lidmi, kteří násilím vniknou na policejní stanici.

V kanceláři nikdo nebyl, kromě seržanta, který tenkrát přišel k Macovi s detektivem Mallorym. Mac si nemohl vzpomenout na jeho jméno. Ten muž koukal do nějakých papírů. Všude kolem samí odborníci.

"Promiňte," řekl Mac. "Měl bych se setkat s detektivem Mallorym."

"Jo, v pořádku," řekl. "Jsem seržant Polanski. Byl jsem tenkrát u vás. Mallory mě požádal, abych převzal zprávu." Podle tónu hlasu nebyl Polanski tím úkolem příliš nadšen.

"Řekl vám, o co jde?"

"Něco kvůli té sebevraždě a pacientům, o kterých se domníváte, že byli zavražděni. Prý jste kvůli tomu měl ve škole velké problémy."

To nebude snadné.

"Někdo mi vyhrožuje smrtí," řekl Mac.

"Kdo?"

"Nevím."

Polanski se na něj podíval, jako kdyby říkal: "Co s tím mám asi dělat?"

"Byl to anonymní dopis." Mac podal obálku Polanskému. Vypadalo to, že se zdráhá si ji vzít. Mac začínal chápat, že bude mít problém s důvěryhodností. "Možná bych si měl promluvit s Mallorym," řekl.

Polanski si vzal obálku a začal ji otvírat. Mac si říkal, že to nedělá moc opatrně.

"Mohly by tam být otisky," upozornil ho.

"To by mě v životě nenapadlo," řekl Polanski. "Pracujete dlouho u policie?"

Polanski se podíval na tu zprávu a potom se postavil. "Chvilí tady počkejte," řekl. "Chtěl bych si něco ověřit."

Polanski odešel z místnosti, za chvíli se vrátil a ze stolu vzal dopis a obálku. Potom se na Maca nedůvěřivě podíval.

"Za chvíli se vrátím," řekl. "Nesnažte se odejít."

Nesnažte se odejít? O co tu sakra jde?

Mac tam čekal skoro dvacet minut, než se Polanski vrátil. Za ním šel detektiv Mallory.

"Ahoj, doktore McCalle," řekl Mallory. "jak se dnes máte?"

"Dobře," řekl Mac, "teda kromě té výhrůžky." Znělo to jako špatný vtip. Jiný, než ten o paní Lincolnové.

"A teď k té výhrůžce, doktore," řekl Mallory, "co byste chtěl, abychom s tím udělali?"

"Mac."

"Prosím?"

"Můžete mi říkat Mac. Nejsem doktor."

"Jasná věc, Macu. Teď nám řekněte, co byste chtěl, abychom udělali s tím dopisem?"

Macovi nebylo jasné, jakou hru to s ním hrají. "Nevím, co tím myslíte. Ten dopis jsem našel v poště. Je to výhrůžka. Vypadá to, že to má spojitost se smrtí Austina Delacroix. Předpokládám, že to budete chtít vyšetřit."

Polanski řekl: "Nevypadáte, že by vás to nějak rozrušilo. Kdyby mě někdo řekl, že se mě chystá zabít, asi bych byl trochu rozrušený."

Mac se snažil, aby ho to nevyvedlo z rovnováhy.

"Myslím, že jsem se zapletl do všech těch úmrtí, takže první, co mě napadlo, bylo, že by to mohla být stopa."

"Vy byste chtěl být dobrým doktorem," řekl Polanski. "Houby vám na sobě záleží. Jediné, o co se staráte, jsou ostatní lidé." V Polanského hlase byl víc než jenom náznak sarkasmu.

"Dejte mi pokoj. Vy víte, pod jakým tlakem jsem byl. Nikdo nechtěl věřit tomu, co se děje. Každý to chtěl jenom zamést pod koberec. Ten dopis je první důkaz, který by mohl vést k objasnění toho, že se zde opravdu něco děje."

Mallory řekl: "Takže tenhle dopis vás z toho konečně dostal, nebo ne? Z ničehonic máte pravdu a všichni ostatní se mýlí?"

Z ničehonic. Mac věděl, kam tím míří. "Myslíte si, že jsem ten dopis napsal já? Tomu snad nevěříte!"

Teď byl na řadě Polanski. "Nikdo neřekl nic o tom, že byste napsal ten dopis. Co vás přimělo si to myslet?"

Mac už toho začínal mít plné zuby. Tihle dva muži si myslí, jak jsou mazaní.

"Podívejte se," řekl Mac, "splnil jsem svoji povinnost. Přinesl jsem vám ten dopis. Pokud v této věci nechcete něco podniknout, nemůžu vás nutit. Myslím, že bych měl jít." Mac vstal ze židle.

"A to se vůbec nebojíte o svou bezpečnost?" zeptal se Polanski.

"Pokud něco nepodniknete, budu se muset zřejmě o sebe postarat sám."

"Je jasné," řekl Polanski, "že pokud jste napsal tu zprávu, musíte vědět, že se není čeho bát."

"Podívejte se, já vím, že mi nikdo nevěří ohledně všech těch mrtvých. Snažil jsem se udělat, co jsem pokládal za správné. Ale pokud mi začnete naznačovat, že jsem spáchal nějaký zločin falšováním té zprávy, najdu si nejlepšího právníka ve městě a budu se s vámi soudit. Ať je to se vším všudy."

"To by mohl být dobrý nápad," řekl Polanski, "vzít si právníka."

"Nebo, pokud si nemůžete právního zástupce dovolit," dodal Mallory, "bude vám přidělen."

Mac se podíval na Malloryho. "O čem to mluvíte?"

"Měl byste vědět," řekl Polanski, "že máte právo nevypovídat. Cokoli řeknete, může být, a bude, použito proti vám."

Mac tomu nemohl uvěřit. "Zatýkáte mě?"

"Zatím ne," řekl Mallory.

"No tak, ven s tím. O co sakra jde? Nemůžete přece tvrdit, že jsem napsal ten dopis."

Oba pokrčili rameny v dobře nacvičeném unisonu.

"Proč bych to dělal?"

"Měli jsme tady před několika lety muže," řekl Polanski. "Jak se jmenoval?"

"Jackson."

"To je ono. Díky, Lou. Jackson. Zkrátka a dobře, ten Jackson nám přišel říct, že jeho žena byla zavražděna. My jsme mu řekli, ať si nedělá starosti, že jenom utekla. Buďto se vrátí, anebo ne. Neměli jsme s tím nic společného, když se jeho

žena rozhodla prasknout do bot. Několik let mu slibovala, že ho opustí. Všichni sousedé to věděli.

Zkrátka a dobře, ten muž na nás byl stále víc a víc našťvaný, protože mu nevěříme. A tak jednoho dne přišel s velkým řeznickým nožem a řekl, že to je vražedná zbraň. My jsme řekli: Jaká vražda? Nemáme v evidenci žádnou vraždu. Další den začal nosit části těla."

"Skvělý případ," řekl Mallory.

"Další muži, se kterými jsme měli co do činění," řekl Polanski, "si mysleli, že jsou chytřejší než my. Uváděli různé možné stopy, trochu si z nás dělali srandu. Asi něco na váš způsob, doktore."

Mac cítil, jako kdyby ho opustila veškerá síla. Sedl si zpátky na židli. "Já jenom nevím, co se to tu děje." Měl co dělat, aby znovu získal klid, aby získal kontrolu nad svými myšlenkami. Potom mu instinkt napověděl, že něco chybí. "Něco jste mi, pánové, ale ještě neřekli, že je to tak?"

Polanski a Mallory rychle změnily výrazy ve tvářích. Mallory kývnul, jako že mohou začít.

"Podíval byste se na dopis, který jste přinesl?" Polanski ho ukázal Macovi.

Mac se pro něj natáhl.

"Nedotýkejte se toho," řekl Polanski. "Jenom se podívejte."

Mac se podíval. Neviděl nic víc, než viděl předtím.

"Vidíte, jak vypadá e?" řekl Polanski. "Ten znak je porušený. Je to velmi zřetelné."

No a co? Mac přemýšlel. Podíval se na Polanského.

"Na stejném stroji," řekl Polanski, "byla napsána zpráva týkající se Delacroixovy sebevraždy."

TRICET SEDM

Když se Mac vrátil do svého bytu, jeho pocit naprosté klaustrofobie se ještě zvětšil. Ten pocit neměl kvůli zdem, ve kterých byl uzavřen. Mac se mohl vyrovnat s tím. Ale ne s tímhle. Ne s dojmem, že je pohřben zaživa.

Byl jakoby přidušený. Minutu za minutou, hodinu za hodinou, z něj vysávali život. To byl důvod číslo jedna, proč nemít v domě pistoli: pokušení, ve chvíli, jako je tato, přiložit hlavě k vlastní hlavě. Úleva. Okamžitá a trvalá.

A bylo jedno, jak daleko se díval, protože znamení úlevy nebylo na dohled. Mac si mohl říct, že už je na dně, že hlouběji už nemůže klesnout. Ale to by byla lež. To, co teď viděl na obzoru, byla velmi neradostná budoucnost. Život v ní by byl daleko horší, než si vůbec lze představit.

Byl si jistý tím, že bude předvolán před disciplinární výbor. Zdálo se, že Polanski a Mallory mají v úmyslu najít něco, z čeho by ho mohli obvinít. Mac měl velký strach, aniž by musel myslet na to, že mu někdo vyhrožuje smrtí. Kdyby ho někdo tam venku chtěl opravdu zabít, mohl by to udělat rovnou.

Jenom před několika málo týdny vypadalo dokončení lékařské fakulty velmi reálně. Nyní už to byla jenom utopie.

Čím víc kopal, tím byla jáma, ve které se nacházel, hlubší. Nebylo pochyb o tom, že to, co by měl teď udělat, co měl udělat už na začátku, bylo snažit se dostat z toho kráteru, který si sám pro sebe vykopal. Nejhloupější, co by mohl udělat, bylo kopat hlouběji. Mac potřeboval žebřík, ne lopatu.

Tak proč sedí tady, v temnotě, s lopatou v ruce? Protože něco se opravdu děje. Výhrůžka smrtí to dokazuje. Bezpochyby.

Mohl by ten dopis brát jako vtip, pokud by ale nebyl napsán na stejném psacím stroji. Někdo měl přístup k tomu stroji a znal jeho hodnotu. A je naprosto jisté, že to nebyl Austin Delacroix. Mrtví jsou nadobro zbaveni syntaxe.

Takže použití stejného psacího stroje nemohlo být bráno jako vtip nebo jako shoda okolností. Ale proč by někdo použil stejný psací stroj? Pouhá hloupost? Mohl si někdo, kdo poslal tu zprávu, myslet, že ten stroj nikdo nemůže objevit? Určitě nikdo není tak hloupý. Mac předpokládal, že všechny psací stroje zanechávají určité stopy, podle kterých se dají najít. Možná ne tak očividné jako tento.

Chtěl odesílatel, aby Mac věděl, že je to stejný stroj? Dává to smysl. Když by Mac zjistil, že to byl stejný psací stroj, potom by věděl, že to odesílatel myslí vážně. Ale nebylo možné, aby někdo předpokládal, že Mac pozná druh písma, když tu zprávu viděl jenom jednou, velmi krátce.

Nebo to byl jednoduše pokus, aby byl Mac falešně obviněn? Předpokládala osoba, která napsala tu výhrůžku, že ji Mac odnese na policii a že policie určitě pozná druh písma? Teď to dává smysl.

Ale jaký to má význam?

Mac se cítil prázdný. Až sem ho dovedly jeho úvahy. Bylo to jako na mapách Země, které vznikly před Magalhãesem. Dostanete se až na konec známého světa a dál je to samý had a drak. Kdo to zná?

Mac nahmatl lampu a rozsvítil. Bylo pozdě, skoro půlnoc. Ale nebyla šance, že by usnul. A byl příliš rozrušený, než aby mohl studovat. Za téhle situace nebyl důvod ztrácet mnoho času učením.

V bytě byl nepořádek. Měla na tom podíl také Jennifer. Rozkrámovala, co se dalo, když se snažila najít svoje věci před tím, než odjela. Mac ale během několika posledních dní nepovažoval uklízení za svou prioritu. Převládla entropie.

Šel do kuchyně, která byla prázdnější, než si vůbec dovedl představit. Většina nádobí patřila Jennifer. Potom prošel obývacím pokojem a zamířil do ložnice. Rozhodl se, že uklidí skříň.

Nejprve ji chtěl vyhodit - i se vším ostatním. Nikdy pro něj nic neznamenala. Seděl tam na zemi v tureckém sedu a držel v ruce kus papíru.

Byla to vzkaz od Jennifer, který mu poslala chvíli po tom, co spolu začali chodit. Bylo to legrační. Jedna z těch hloupých věcí, které lidi dělají na začátku vztahu.

Macu, sejdem se o půlnoci na věži.

Tvoje Tajná citelka

Na to setkání už zapomněl. Nikdy neměl rád tu věž. Nikdy nepochopil, proč je pro jiné takovou výzvou. Ten vzkaz samotný byl jen další dávno zapomenutou vzpomínkou.

Odhalil však velmi mnoho. Konečně se ty nesčetné rozházené kousky začaly spojovat do jednoho obrazu.

Vzkaz byl napsaný na stroji. Na dobře známém psacím stroji.

TRICET OSM

Musel třikrát zmáchnout zvonek u vchodových dveří do budovy, než to mělo nějakou odezvu. Nebylo to daleko od jeho bytu. Jak příhodné, říkal si Mac.

Chůze chladnou nocí nezchladila Macovo rozčilení.

Nakonec se ozval rozzlobený hlas. "Co je?"

"Tady Mac. Musíme si promluvit."

"Víš vůbec, kolik je hodin?"

Mac neodpověděl. Jenom počtvrté zazvonil. Uslyšel bzučák, který uvolňuje zámek dveří.

Když dorazil nahoru, George Williams tam stál oblečený do půl těla, jenom v kalhotách od pyžama, bosý. Vypadal velmi naštvaně a jako by měřil čtyři metry.

"Je tady tvůj syn?"

"Bydlí teď u mé matky. Aby mohl chodit do jiné školy."

"Dobrá," řekl Mac. A bez nějakých dalších zdvořilostních frází mu dal svoji nejlepší ránu. Pěstí přímo na solar plexus. To bylo nejvýš, kam mohl Mac dosáhnout.

George Williams šel k zemi jako metrák cihel. Možná jako dva metrčky. Mac ho překročil a zavřel dveře.

"Musíme si promluvit, Georgi."

George Williams seděl na zemi a snažil se popadnout dech. Nakonec ze sebe vypravil: "Myslel jsem si, že přijdeš. Omlouvám se za Jennifer. Myslím, že vy muži jste si kvit. To mi řekla. Společný život, protože to bylo výhodné."

"To nebylo za Jennifer, Georgi. Rozhodně ne přímo. To bylo za Annie."

"O čem to mluvíš?" Z Georgova hlasu bylo patrné překvapení, ale jeho oči říkaly něco jiného.

"Hele, Georgi, já už vím všechno."

"Všechno o čem? Nevím, co to všechno má znamenat."

"No tak, já myslím, že to víš," řekl Mac. Pochopil, že to nebude jednoduché. George neřekne pravdu, dokud nebude jasné, že nemá jinou možnost. Mac ho musí přesvědčit, že nemá na výběr, že pravda je jeho jediná záchrana.

"Řekni mi to, Georgi."

"Co ti mám říct?"

"Řekni, že jsi nezabil Annie."

Georgovi už se dýchalo lépe. Podařilo se mu dostat se na nohy, potom udělal pár kroků ke gauči a ztěžka na něj dosedl. Díval se Macovi přímo do očí.

"Nezabil jsem Annie. Překvapuje tě to?"

"A co Austina Delacroix?"

"Ne, toho jsem taky nezabil. Nebo Johna F. Kennedyho. Nebo kohokoli dalšího, abych řekl pravdu."

"Proč ti nevěřím, Georgi?"

"Protože jsi idiot. Nebo jsi možná jenom naštvaný kvůli Jennifer. Možná myslíš nějakou jinou částí těla. Jinou, než je tvůj mozek."

"Hned ti to předvedu, Georgi. Že mi mozek pořád funguje. Kdybych nezjistil, že to je psací stroj Jennifer, nikdy bych nepřišel na tvůj plán. Jakmile jsem zjistil, že je to psací stroj Jennifer, musel jsem se sám sebe zeptat: Kdo k němu měl přístup? Odpověď je, George Williams. Potom už všechno začalo do sebe zapadat."

"Pořád nemám ani nejmenší tušení, o čem to mluvíš."

"Dobře, Georgi. Takhle jsem si to pospojoval dohromady. Chtěl ses zbavit Annie, dostat ji pryč od tvého syna. Ale čím víc ses snažil, tím větší měla na malého George vliv. Měl jsi strach, že bude žít dostatečně dlouho na to, aby ho stáhla s sebou do stejné špíny, v jaké byla ona sama."

A tak jsi ji zabil. Ale Austin Delacroix se nějakým způsobem dověděl, co se stalo. Snažil se dokázat, žeš to udělal. Proto zažádal o změření hladiny digoxinu u Annie. A proto jsi ho zabil.

Potom jsem přemýšlel, co ti všichni ostatní. Havlicek a další. Proč museli zemřít? Mělo to jenom zahladit stopy, nebo snad ne, Georgi? Pokud by tu byl větší počet vražd, smrt Annie by nebyla nápadná.

Austin zřejmě věděl, že Havlicek byl zavražděn. To proto se snažil získat hladinu digoxinu po Havlicekově smrti.

Tak jak to je, Georgi. Jak moc jsem blízko?"

George se mu podíval přímo do očí. "Nevíš vůbec nic, Macu."

George se opět postavil. Šel k pultu, který odděloval obývací část od kuchyně. Stál zády k Macovi, který zrovna přemýšlel. Potom, aniž by se otočil, se zeptal: "Chceš něco k pití, Macu?"

"Jasně, proč ne?"

"Mám pivo a skotskou."

"Po pivu se tloustne," řekl Mac.

Slyšel, jak George chodí po kuchyni. Slyšel otevírání a zavírání dvířek kredence, cinkání kostek ledu o sklenici. Potom se George vrátil, podal Macovi pití a sedl si na gauč. Mac seděl proti němu na jediné židli v místnosti. Měl silný dojem, že se George chce přiznat.

George se dlouze napil skotské, ještě chvíli přemýšlel a potom řekl:

"Je to Delacroix, VanSlyke a Frost. Oni zabíjeli pacienty, od té doby, co nastoupili na praxi do nemocnice."

Mac na něj povzbudivě kývl. "Jak to víš?"

"Prostě to vím, člověče. Stačí je jenom pozorovat. Pacienti, jejichž případy prezentovali na semináři etiky, myslí si, že je plýtváno penězi, potom jsou pacienti najednou mrtví - to je jejich představa o poskytování péče."

"Když jsi věděl, co se děje, proč si něco neřekl?"

"Řekl jsem, že to vím. Neřekl jsem, že to mohu dokázat. Nemusím ti říkat, co se může stát, když vznesíš obvinění, která nemůžeš dokázat. Nemysli si, že bych nechtěl. Ti tři si myslí, že jsou bohové, nebo tak něco. Myslí si, že mají právo rozhodovat o tom, kdo bude žít a kdo zemře. Tři studenti medicíny."

"A co ty, Georgi? Myslíš si, že jsi Bůh?" Když se podíval na Georgův obličej, byl si jistý, že George ví, co tím myslel, ale pokračoval dál, jenom proto, aby bylo jasné, že nic neskrývá. "Když jsi prezentoval případ Annie na semináři etiky, věděl jsi, co ti tři udělají. Myslel jsi, že ji zabijí, nebo ne?"

"Nejsem na to hrdý, Macu, ale udělal bych to zas. Annie si zničila život. Nebylo možné ji zachránit. Ona se ale rozhodla, že malého George stáhne s sebou dolů. V žádném případě jsem to nemohl dopustit, bez ohledu na následky - pro Annie nebo pro mě."

Mac se snažil utřídit všechna ta fakta, která se mu honila hlavou. Všechno to bylo pěkně zmatené. Skotská zřejmě nepomáhala. Zatím George potvrdil jenom to, co Mac již tušil. Stále zde bylo ještě mnoho nejasností.

"A co Delacroix?" zeptal se Mac. "Proč kontroloval hladinu digoxinu?"

George zakroutil hlavou. "Kdo ví? Možná se mu ozvalo svědomí. Možná prováděl nějaké experimenty, třeba podobné jako nacisti. Byl to podivín. Asi už nikdy nepochopíme, co se mu honilo hlavou."

"A co ten psací stroj, Georgi? Jak to můžeš vysvětlit?"

"Jak můžu vysvětlit co? Nevím, o čem to mluvíš. Jaký psací stroj?"

"Dostal jsem dopis, ve kterém stálo, že pokud se nepřestanu zajímat o to, co se stalo Austinovi Delacroix, budu další na řadě. Bylo to napsáno na stejném stroji, na kterém byl napsán takzvaný Delacroixův dopis na rozloučenou. Ten psací stroj patří Jennifer."

"Chápu. Podle toho, co říkáš, jsem si začal něco s Jennifer proto, abych se dostal k tomu psacímu stroji."

Mac přikývl.

"Mrzí mě, že to musím být já, kdo ti to řekne, Macu, ale když uvažuješ takto, byl by to pěkně dlouhý seznam mužů, kteří měli přístup k tomu psacímu stroji."

To byl závěr, ke kterému Mac dospěl ještě před tím, než odešel ze svého bytu. Nemohl přijít na přesvědčivý důvod, proč by se George podílel na jiné smrti než smrti Annie, a téměř okamžitě Maca napadlo, že George určitě nebyl jediný, kdo měl přístup k psacímu stroji Jennifer. Mac pochopil, že by měl vzít na vědomí fakt, že je mnoho věcí, které o Jennifer nevěděl.

"Hele, Macu, mrzí mě to. Znělo to chladně, ale je to pravda. Nic bych si s ní nezačal, kdyby mě neujistila, že nejsem jediný. Řekla, že o tom víš. Řekla, že máte takovou dohodu. Řekla, že už jsi měl několikrát postranní zájmy."

"Kdo další měl ještě něco s Jennifer?"

George pokrčil rameny. "Neznám žádná jména."

"Jen tak pro úplnost, kdo by měl podle všeho být mým postranním zájmem?"

"Karen Andersonová," řekl George. Jako kdyby si o tom povídalo celé město.

Mac se téměř zasmál. "Přinejmenším se zdá, že se můj vkus, co se týče žen, zlepšuje."

Maca už nenapadaly žádné další otázky. Nejspíš jich vymyslí spoustu, hned jak se za ním zavřou dveře. Připadal si jako policajt. Měl by říct Georgovi: Neopouštějte město, aniž byste mě upozornili. Možná budu mít nějaké další dotazy, které vám budu chtít položit.

Ale neudělal to. Jenom vstal a odešel.

TŘICET DEVĚT

Mac si byl plně vědom toho, že nemá žádné právo vplížit se na seminář etiky. Bylo mu jasné řečeno, zcela jasné, že už se nebude dál účastnit semináře. Mac ani přesně nevěděl, proč tam je. Každopádně to vypadalo, že si ho nikdo nevšiml.

Celá atmosféra semináře se dramaticky změnila. Bylo tam více studentů než kdy předtím, byli hluční, div ne sprostí. Mac si stěží našel v tom davu místo a několikrát do něj někdo vrazil, když se snažil dostat na vršek amfiteátru.

Law zavedl novou metodu. Pacient, jehož případ byl prezentován, byl dopraven do místnosti. To bylo zvlášť obtížné u Marii Valenzuelové kvůli všem těm přístrojům, které ji udržovaly při životě. Ale byla tam, ležela na svém lůžku a vedle sebe měla respirátor. Podél lůžka bylo taky několik držáků, na kterých visely sáčky s nitrožilními roztoky. Mac byl zaskočen kontrastem mezi Mariiným klidem a karnevalovou atmosférou v místnosti.

Diego Valenzuela stál v čele jejího lůžka a přikládal jí na čelo studené obklady. Hleděl vzdorovitě do neukázněného davu, který zhlížel na něj a na jeho ženu.

Potom najednou všechno ztichlo. Světla amfiteátru potemněla, jenom lůžko dole na pódiu zůstalo osvětleno bodovými reflektory.

Turner Frost, pro tuto příležitost zvlášť elegantně oblečený, začal prezentaci tohoto případu.

"Dnešní pacientka je čtyřiačtyřicetiletá hispánská žena s konečným stadiem cystické fibrózy." Mac se pozastavil nad užitím termínu „konečné stadium“ v přítomnosti pacientky a jejího manžela. Bylo to úmyslně bezcitné. Ale Frost teprve začal.

"Pacientka a její manžel před vás nyní předstupují s požadavkem na transplantaci plic. Je to žádost, kterou musíme mít odvahu odmítnout."

"Ale ona má děti!" zakřičel Diego Valenzuela. "Kdo se postará o její děti?"

"Na to měla myslet předtím, než je měla," odpověděl Frost.

Někdo z publika vykřikl: "Ano, na to měla myslet předtím." Z hlediště se ozval hlasitý projev souhlasu.

Celá věc se začala úplně vymykat z rukou. Kde je doktor Law? Je to velká chyba, že je pacientka přítomna v místnosti. To ti lidé nemají v sobě ani kousek citu?

Potom v rohu místnosti začal nějaký známý hlas skandovat. Mac napnul uši, aby slyšel, co říká. Snažil se ten hlas

poznat. Byl velmi známý, ale jako kdyby sem nepatřil.

"Vypni" něco. Skandoval ten hlas. Austin Delacroix! Hlas Austina Delacroix, nebylo o tom pochyb.

Nyní ještě hlasitěji. "Vypni proud. Vypni proud." Ostatní v amfiteátru se začali přidávat. "Vypni proud! Vypni proud!" hlasitěji a hlasitěji. Zdi se doslova třásly.

Všude okolo sebe mohl Mac vidět stojící studenty - ruce v pěst nad hlavou, jako v jednom z těch nočních televizních pořadů - , kteří křičeli z plných plic: "Vypni proud! Vypni proud!"

Mac si teprve teď všiml, že velká část studentů je zvláště oblečená. Mac vypadal na to, že by raději ležel, než seděl. Karen Andersonová se vznášela nad ním, měla na sobě nějakou tuniku. Nabízela hrozny a víno. Když se předklonila, její tunika se rozepnula.

Potom, z ničehonic, bylo ticho.

Všechny oči byly najednou upřeny nahoru na samý vrchol amfiteátru. Tam, oblečený do tógy, věnec ve vlasech, ležel Arthur Sterling Law. Jeho levá ruka, natažená k obloze, nařizovala ticho. Když ruka klesla, dlaň se otočila vzhůru. Gesto, kterým se jasně tázal: Co mám udělat?

Pozornost se obrátila na Turnera Frosta, který stál na dně amfiteátru. Zvedl ruku do vzduchu a dramaticky ukázal palcem dolů. Austin Delacroix a Peter VanSlyke udělali totéž. Ostatní je následovali. Křik opět zesílil: "Vypni proud. Vypni proud."

Arthur Sterling Law se postavil a upřel pohled dolů na své poddané. Ať se podíval kamkoli, všude palce ukazovaly směrem dolů. Turner Frost stál připravený s elektrickou šňůrou. Stačilo jenom malé škubnutí. Odevšad zněl silící křik: "Vypni proud! Vypni proud!"

Law ještě jednou zvedl ruku a okamžitě tak utišil dav. Co mohl dělat? On nebyl opravdový účastník. On se jenom řídil diktátem svých poddaných. Otráveně pokrčil rameny a ukázal palcem směrem k podlaze.

Do naprostého ticha se ozval jediný hlasitý vzdech. Mac uviděl Jennifer, jak stojí v rohu a hledí s otevřenými ústy.

Potom se všechny oči upřely na dno amfiteátru. Bylo tam úplně ticho.

Diego Valenzuela tam stál stále vyzývavě. Jeho žena ležela v tichosti na svém lůžku, smířená se sebou a se světem.

Potom Turner Frost zatahl za elektrickou šňůru a vše se ponořilo do temnoty.

Mac se najednou v té temnotě probudil, studený pot mu stékal po těle a prosakoval do jeho postele. Jediná myšlenka, která ho probudila, byla, že je Maria Valenzuelová ve smrtelném nebezpečí.

ČTYŘICET

Během následujícího dne Mac neustále kontroloval Mariin pokoj. Nikdo nevkročil dovnitř, aniž by o tom Mac nevěděl. Ale nemohl sám hlídat čtyřicet hodin denně. A nechtěl Marii jakýmkoli způsobem znepokojovat. Měla svých starostí dost. Mac nevěděl, jak dalece může důvěřovat Diegovi Valenzuelovi. Určitě ale věděl, že nemůže důvěřovat nikomu jinému.

Takže když se Mac konečně večer dostal z JIP, první zastávka, kterou udělal, byla stejná jako poslední zastávka, kterou udělal minulou noc. George nebyl právě potěšen, že ho uvidí.

"No tak, řekl Mac. "Otevři ty dveře."

"Je ti jasné, že už dneska nehodlám schytat další rány?"

"Na dnešní noc mám jiné plány," řekl Mac.

Uslyšel bzučák, který odjišťuje dveře. George tam stál, svojí postavou zabíral celý vchod a tentokrát byl kompletně oblečen. Mac si nebyl jistý, jestli ho pustí dovnitř.

"Týká se to Marie Valenzuelové," řekl Mac. George se okamžitě uvolnil.

"Chceš něco k pití?" zeptal se.

"Ne, ještě mám nějaké další vyřizování."

"Dobře, já ale ne," řekl George.

George zamířil do kuchyně a Mac uslyšel stejné zvuky jako noc předtím. George se vrátil se sklenicí skotské a posadil se.

"Chápeš, že se ji budou snažit zabít, nebo ne? Je to jasné, jako že tady sedíme."

"Marii?"

Mac přikývl. "Splňuje přece ten vzorec? Drahé, možná smrtelné onemocnění. Jediné, co jí může zachránit život, je velmi nákladný zákrok - transplantace plic."

"O tom jsem nepřemýšlel. Máš pravdu, jasně. Vypadá to, že je typem pacienta, po kterých jdou. Tak co navrhuješ? Zavolat policii?"

Mac měl co dělat, aby se nezačal smát. "Už jsem s nimi měl párkrát tu čest. Nemyslím, že by nám právě teď nějak pomohli."

"Tak co uděláme?"

"Jediná věc, kterou teď můžu vymyslet, je dohlédnout na Marii. Můžu ji hlídat, když jsem na jednotce, ale nemůžu tam být pořád. Potřebuji pomoc."

"Dobře," řekl George, "jsem pro." Loknul si skotské. "A co Diego?"

"To nechám na tobě. Jeho pomoc by mohla být užitečná, ale nedovedu si představit, že bychom mu právě teď naložili na záda ještě další starosti. Je těžké si představit, jak se vůbec může ráno dostat z postele. Má na starosti děti."

"A co tvoje přítelkyně?" zeptal se George.

"Jennifer?" Mac si nedovedl představit, že by jim mohla nějak zvlášť pomoci.

"Karen."

Tentokrát se Mac zasmál. "Nerad tě připravuji o iluze, Georgi, ale mezi Karen a mnou nic není. Ani mezi mnou a kýmkoli jiným."

"Snažím se přijít na někoho jiného," řekl George. Odložil sklenici. "Myslím, že bych to neměl pít. Ne pokud se chystám strávit celou noc na JIP."

"Jsem si jistý, že nikdo z nás se včera moc nevyspal," řekl Mac. "Co dělá břicho?"

"Už jsem schytl i tvrdší rány," řekl George, "ale ne takhle neočekávaně." Vzal sklenici a zamířil do kuchyně ji vylít. Mac se zvednul, že půjde.

"Co máš dnes v noci na programu, Macu?"

"Chercher la femme," řekl Mac. "Chercher la femme."

ČTYŘICET JEDNA

Mac šel nejprve do svého bytu, aby se převlékl. Když otevřel dveře, našel na zemi dvě obálky. Naštěstí žádná další výhružka smrti.

V jedné byla kopie povolení k domovní prohlídce. Letmý pohled na jeho byt mu prozradil, že prohlídka již byla vykonána. Podle všeho hledali psací stroj. Šťastný lov, pomyslel si Mac.

Druhá obálka byla od domovníka. V podstatě chtěl vědět: Co se to tu sakra děje?

Mac se dlouho díval na nepořádek, který za sebou zanechala policie. Polanski nechal na stole svoji vizitku. Ležela tam a přes celý pokoj se Macovi vysmívala. Mac přetřhl vizitku na dvě půlky a hodil ji do koše. Pravděpodobně ho v nejbližší době Polanski nepozve, aby se spolu napili.

Když hodnotil vzhled domu, ve kterém teď Jennifer bydlela, musel uznat, že si opravdu polepšila. Měla buď nového spolubydliče, nebo nějakého hodného strýčka - nebo oba dva.

Mac si všiml, že na vchodových dveřích bylo vedle čísla jejího bytu pouze jedno jméno. Zazvonil.

Ozval se známý hlas. "Ano?"

"Tady Mac."

Ticho.

"Vzpomínáš si na mne?"

Po chvíli: "Pojď nahoru, Macu." Řekla to bez nějakého většího zájmu stejně jako za starých časů.

Budova byla uvnitř ještě působivější. Samé sklo a mramor. Mac vyjel výtahem plným zrcadel do nejvyššího patra a zaklepal na obložené dveře, které vedly do jejího bytu.

"Macu, to je překvapení," řekla Jennifer, když otevřela dveře.

To se klidně vsadím.

"Pojď dál. Můžu ti nabídnout něco k pití?"

"Ne, díky, Jen."

Měla na sobě něco lehkého a ženského. A nového. Maca opět zradila jeho znalost světa módy. Někde slyšel termín oblečení pro denní nošení. To by mohlo být ono.

"Vidím, že nepostrádáš ten starý nábytek, Jen."

Všude, kam se podíval, bylo přepychové nové vybavení.

"Myslela jsem si, že když začínám nový život, měla bych ho začít s novými věcmi," řekla. "Posaď se." Jennifer ho nasměrovala ke gauči u okna, které bylo od země až ke stropu a dominovalo hlavní stěně v interiéru. "Dám si sklenici šampaňského. Opravdu si nedáš?"

Šampaňské? "Ne, díky."

Jennifer zmizela a za několik minut se vrátila s pohárem šampaňského v ruce. Vypadalo to jako křišťál. Usadila se na druhý konec gauče.

"Jsem ráda, že jsi přišel, Macu. Jsem ráda, že mám příležitost se ti omluvit. Nevěděla jsem, že to všechno takhle dopadne. Všechno je to moje chyba. Neměl jsi z toho obviňovat George."

"Tohle ti George taky řekl?"

Jennifer se na něj trochu usmála. Nebyla si jistá, jestli si to nevymyslel. "Tak co pro tebe mohu udělat, Macu?"

"Chtěl jsem jenom vidět, jak se ti daří. Chtěl jsem se přesvědčit, že jsi v pořádku."

Pro případ, že by měl nějaké úmysly, ho nenechala na pochybách. "Vážím si toho, Macu. Ale víš přece, že to mezi námi skončilo. Není cesta zpátky."

Mac pokrčil rameny. "Nemůžeš vyčítat chlapovi, že se snaží." Nebylo na škodu nechat Jennifer v domnění, že se přišel usmířit. Možná se tak trochu sníží její ostražitost.

"Jsem polichocena, Macu. Opravdu jsem."

"Jak ti jde nová práce?"

Vypadala trochu zmateně. Potom řekla: "Ale, dobře."

"Co vlastně přesně děláš?"

"To je těžké vysvětlit. Většinou jde o průzkum."

"Pro koho?"

"Pro hodně soukromých osob. Tak trochu podnikám."

"Očividně to hodně nese."

"Poprvé, Macu, mám nějakou budoucnost." V jejím hlasu bylo patrné dojetí.

"Mimochodem," řekl, "musím napsat nějaké dopisy, kvůli práci a tak. Napadlo mě, jestli bych si mohl půjčit ten tvůj starý psací stroj."

Jennifer váhala příliš dlouho na to, aby se prozradila. Potom řekla: "Á, ta stará věc. Dala jsem ji pryč."

"Kdy to bylo, Jen?"

"Nevím. Někdy předtím, než jsem se odstěhovala."

"Komu jsi ho dala? Možná bych si ho mohl půjčit od něj."

"Armádě spásy, nebo někomu takovému." Odpověď přišla rychle. Byla připravená.

Byl to typ odpovědi, kterou Mac čekal. Ověřitelná lež. Nebylo možné, aby dala psací stroj náhodně vybrané charitě a tam ho někdo čirou náhodou vzal a napsal Macovi výhružný dopis. Byla by to příliš velká shoda náhod na to, aby se tomu dalo věřit.

"Dostal jsem výhružný dopis, Jen."

"Opravdu?"

"Varuje mě, abych přestal s vyšetřováním smrti Austina Delacroix - jinak budu další na řadě."

"To je strašné!"

"Jo, Jen, opravdu ošklivé. Ale to není všechno. Ten dopis byl napsán na tvém stroji."

"Řekla jsem ti, Macu, že jsem ten stroj dala pryč. Nevím, kde je."

"Úplná náhoda, Jennifer. Nějaký neznámý člověk mi vyhrožuje a použije při tom tvůj psací stroj."

Hodila do sebe zbytek šampaňského. "Zvláštní věci se dějí," řekla.

Mac na ni upřeně hleděl. Věděl, že lže. Ona věděla, že on ví, že ona lže.

"Ten vzkaz jsi napsala ty, nebo ne?"

Chvilí se na něho dívala a potom přikývla.

"Proč?"

"Udělala jsem to pro tebe, Macu, aby sis přestal ničit život. Jsi pro mne důležitý. Vždy jsem měla nepříjemný pocit z toho, co se stalo. Byl jsi tam a dostával ses do všech těch problémů. Myslela jsem, že ti ta výhružka otevře oči."

"Policie ten stroj hledá, Jen. Už prohledali můj byt."

Nevypadalo to, že by ji ta zpráva vyvedla z míry. "Řekl jsi jim, že je můj?"

"Zatím ne."

"Tak jim to neříkej. Ano? Není důvod."

"Jak jistě víš, údajný dopis na rozloučenou byl taky napsán na tomto stroji. Policie se o to zajímá. Já se o to zajímám."

"Dám si ještě jednu sklenici šampaňského. A ty?"

Mac zakroutil hlavou. Trpělivě čekal, s jakou historkou přijde tentokrát.

Když se vrátila, zeptal se: "Kdo napsal Delacroixův dopis na rozloučenou, Jen?"

"Austin."

"Jak se dostal k tvému psacímu stroji?"

"Já nevím, proč to napsal na mém psacím stroji, jasný?"

"Jak, Jennifer? Jak se dostal ke tvému psacímu stroji?"

Napila se šampaňského, potom ještě jednou. To nebyla otázka, na kterou by chtěla zas až tak moc odpovědět.

"Jen?"

"Měl klíč od bytu, stačí? Mohl přijít a odejít, kdykoli chtěl. Pokud jsi tam nebyl, což bylo, jak sám dobře víš, skoro pořád."

"Jak dlouho to trvalo?"

"Chvilí."

"Měla jsi s ním poměr?"

"Ano, Macu, měla jsem s ním poměr. Chceš po mně, abych ti nakreslila obrázek?"

"A co George Williams?"

"Prostě se to stalo. Jenom jedna z těch věcí."

"Jenom jedna z těch bláznivých věcí, co?"

"Macu, my jsme skončili. Není důvod to teď všechno znova rozpitvávat. Myslím, že bys měl radši jít."

Mac na to nic nenamítal. Bylo toho ještě hodně, o čem musel přemýšlet.

"O ten psací stroj je velký zájem, Jen. Policie si myslí, že jsem si tu výhružku poslal sám. Pokud byly spáchány vraždy, budou si myslet, že jsem v tom zapleten."

"Jsi nevinný, Macu. Když tě z něčeho obviní, budeš mít alibi."

"Máš to všechno hezky vymyšlené, nebo ne?"

"Ano, Macu. Úplně všechno." Jennifer na vrcholu světa.

Když Mac odcházel, ještě jednou obdivoval všechno kolem. Odkud jsou sakra všechny ty peníze? Poprvé v životě Maca napadlo, že možná všichni ti muži v životě Jennifer nebyli jenom přátelé. Možná se s některými z nich scházela profesionálně.

To by mohlo vysvětlovalo.

ČTYŘICET DVA

Další den, další dopis. Tentokrát ze školy. Formální oznámení, že se Mac má dostavit před disciplinární výbor, aby reagoval na obvinění - za tři dny. Opravdu neztrácí čas.

Dopis byl poslán jménem profesora Lawa, jako všechna oficiální korespondence týkající se výboru. Law připojil stručnou ručně psanou zprávu: Macu, je mi velmi líto a jsem zklamaný, že to muselo takto skončit. Podepsán: Arthur Law.

Ta poznámka na Maca silně emocionálně zapůsobila, protože na to absolutně nebyl připraven. Law byl pro většinu studentů něco jako otec. Všichni ho obdivovali. Instinktivně jste čekali na jeho pochvalu. Pokud jste udělali chybu, styděli jste se za to, že jste doktora Lawa zklamali.

Mac se opět snažil projít si, co všechno věděl, a co ne. Jennifer byla slepá ulička. Výhružný dopis, který Mac bral jako důkaz, že se něco děje, nebyl ručním víc než dokladem, že Jennifer věří v jeho pošetilost. A použití stejného psacího

stroje k napsání dopisu na rozloučenou se také vysvětlilo. Podle toho, co se Mac dozvěděl o dvojím životě Jennifer, by to vysvětlení dávalo smysl. Ostatní by to mohli přijmout. Mac by to mohl také přijmout, kdyby stále neměl ten svravý pocit v břiše, že Austin Delacroix nespáchal sebevraždu.

Ale Mac měl teď neočekávaného spojence v Georgu Williamsovi, který se přinejmenším podílel na Macově šalebném systému. George byl ve službách Macovy víry z odlišného důvodu. George vypustil pokusný balón, život jeho ženy. Mohla být její smrt jenom tragickou shodou okolností? Sotva. Ale ostatní by uvěřili, že tomu tak bylo. Pokud George něco nezatajil, nemohl už od něj očekávat další pomoc. Pokud by George řekl svůj příběh před disciplinárním výborem, mohl by se rozloučit s lékařským titulem. Bez ohledu na fakta, George doufal, že jeho činy budou mít za následek vraždu jeho ženy. Lékařská komunita takový druh chování odsuzovala.

V každém případě Mac musel přijít s více důkazy. Měl tušení, jak by to mohl udělat. Jediným problémem bylo, jako u mnoha jeho pozdějších nápadů, že riziko bylo příliš velké. Plán byl jasný. Mac potřeboval důkaz, že Frost, VanSlyke a Delacroix zabíjeli pacienty. Vypadalo to, že si svoje oběti vybírali z případů prezentovaných na semináři etiky. Mac měl v úmyslu porovnat úmrtnost pacientů prezentovaných tento rok s úmrtností podobných pacientů prezentovaných v minulosti. Pokud by úmrtnost vzrostla, mohlo by to být důkazem, že se děje něco velmi špatného.

Mac potřeboval jenom seznam pacientů a diagnózy.

Všechno bylo v záznamech v Lawově kabinetu.

Lawův kabinet byl na poměrně rušné chodbě. Když tam Mac poprvé několikrát prošel, chodili tam lidé, takže nemohl zkusit otevřít dveře. Mohlo by se stát, že by se někdo objevil na rohu, právě když by Mac vcházel do Lawova kabinetu. Bylo to riziko, které by musel podstoupit. Nechtělo se mu tam vejít přímo před někým, o kom věděl, že se dívá. Nebyl tak hloupý.

Další, co nemohl udělat, bylo vlézt tam oknem nebo odemknout šperhákem. Nevěděl přesně, kolik roků ve vězení by teď mohl dostat za vloupání, ale byl přesvědčený, že by to bylo víc, než by tam měl chuť strávit.

Mac si všiml, že dveře do kabinetu se samy úplně nezavírají - přinejmenším čas od času. Dříve nebo později, uvažoval Mac, by tam mohl prostě jenom vejít. Když ne dnes v noci, tak možná zítra v noci. Když ne zítra ...

Dnes večer byl ale seminář etiky. Dalo se počítat s tím, že Law bude téměř dvě hodiny pryč. Jediné, co Mac potřeboval, bylo trochu štěstí. Už by si ho konečně taky zasloužil.

Když procházel kolem dveří potřetí, chodba byla prázdná. Mac slyšel nějaké kroky, někde za ním, za rohem, ale nikoho neviděl. Teď, nebo nikdy.

Opřel se do dveří. Byly otevřené. Najednou byl uvnitř, stál v naprosté tmě.

Najít vypínač. To bylo teď úplně nejdůležitější. Kdyby zůstal stát ve tmě, nemohl by svoje počínání žádným způsobem vysvětlit. Jen pojdte a nasadte mi pouta, strážníku. Jsem vám plně k dispozici.

Mac to celé promýšlel, znova a zase. Co by řekl, kdyby ho chytili? Přišel za doktorem Lawem. Dveře byly otevřené. Law tady nebyl, tak právě odchází. To přece není žádný zločin. Pokud ho ovšem nikdo neviděl vejít dovnitř a rozsvítit.

Pravidlo číslo dvě: jednat rychle.

Vešel do samotné Lawovy pracovny, do vnitřní svatyně. Opět musel najít vypínač. Nemohl se nechat chytit a přitom stát tady v této tmě. Na stole byla lampička. Ze všeho nejdřív by ji měl rozsvítit.

Mac stál za Lawovým stolem, ve tmě, když najednou zaslechl, jak se otevřely vstupní dveře. Žádný klíč v zámku. Žádné varování. Prostě je někdo rovnou otevřel.

Hajzlové!

ČTYŘICET TŘI

Všechny Macovy pečlivě připravené plány byly najednou k ničemu. Bylo to záměrné rozhodnutí úplně nezavřít dveře. Někdo další, přemýšlel Mac, kdo zjistil, že jsou dveře do Lawova kabinetu odemčené a stejně jako on vstoupil dovnitř, by neměl tušit, že je tam Mac přítomen. Za předpokladu, že Maca nepřistihne v Lawově pracovně. Za jeho stolem. Ve tmě.

Mac si vlezl pod stůl a přitom odstrčil Lawovu židli. Kolečka židle při pohybu trochu zaskřípala. Macovi to ale znělo jako bouře.

Slyšel, jak se zabouchly dveře. Z jejich zvuku bylo patrné, že tentokrát se zavřely úplně. Mac byl v pasti, naprosto a dokonale. Nebude už schopen přijít s nějakou dostatečnou lží, která by to všechno vysvětlila.

Slyšel kroky. Někdo byl už v pracovně. Když se Mac podíval zpod stolu, uviděl pár chodidel.

V botách s vysokým podpatkem.

A potom nohy. Pěkné nohy.

Opravdu moc pěkné nohy.

A potom hlas.

"Macu?"

Vylezl zpod stolu s největší možnou důstojností, jaké byl schopen. Potom se natáhl přes stůl a rozsvítil lampičku. Musela ho vidět, když vcházel do Lawova kabinetu. Nemělo cenu předstírat, že tam není.

"Macu, co to sakra děláš?"

"Zabloudil jsem," řekl Mac.

Podívala se na něho pohledem, pod kterým by zvadly všechny rostliny.

"Přišla jsi sem uklidit?"

"Mám o tebe strach, Macu." Řekla to tónem, který naznačoval, že už nehodlá ztrácet další čas tím, že se o něj bude bát. Otočila se a chtěla odejít.

"Promiň, Karen," řekl. "Podívej, přece se do toho nechceš zaplést."

"Někdo by se do toho měl zaplést, Macu, než se v tom utopíš."

Mac do toho nechtěl Karen zatahovat, ale myslel si, že si zaslouží, aby jí to trochu vysvětlil. Tak jí podal zkrácenou verzi. Nakonec už se na něj nedívala jako na blázna. Dokonce mu nabídla pomoc.

"Proč bych nemohla opisovat jména z jednoho svazku, zatímco ty bys opisoval z druhého? Tak se odsud dostaneš o polovinu času dřív - pokud už ovšem nebudu zdržovat."

Karen vypadala odhodlaně a Mac nechtěl ztrácet další drahocenné vteřiny vysvětlováním. "Tady je nejnovější svazek," řekl a přitom ukázal na knihu na Lawově stole.

Stáli tam vedle sebe za Lawovým stolem, když najednou zaslechli klíče v zámku.

Bez přemýšlení se oba schovali pod stůl. Mac si vyčítal, že do toho Karen zatáhl. Musel by říct, že ji unesl nebo tak něco. Polanski by tomu pravděpodobně uvěřil.

Z vedlejší místnosti byl slyšet velký hluk, nejprve nějaké kovové zvuky, potom hučení. Mac pochopil, o co jde, dřív než Karen. Asi proto, že už to všechno dobře znal.

"Rolo." Naznačil jí jenom pomocí rtů, ale v této černočerné tmě nemohla pochopit, co se jí snaží říct. Proto to řekl potichu: "Rollo."

Hluk z vedlejší místnosti se ozýval stále nezmenšenou silou.

Karen se snažila, neúspěšně, přemoci smích. Její výbuchy smíchu byly nakažlivé. Celá ta situace byla tak absurdní a směšná - asi jako některá epizoda seriálu I love Lucy. Dvojice se schovává pod stolem, zatímco domovník uklízí místnost.

V televizním seriálu by Lucy nejspíš zpod stolu natáhla ruku s odpadkovým košem. Domovník by ho vysypal a vrátil by ho zpátky, aniž by si něčeho všimnul.

Rollo pracoval na fakultě už asi tak sto padesát let. Měl jednu nevýhodu, byt přiiiíiiiššš pooooomaaalllýýý. Mac a Karen se zřejmě k sobě na chvíli přitiskli. Rollo měl jednu výhodu, byl hluchý jak pařez.

Mac přemýšlet, že by jim mohl nějak zkrátit čekání. "Viš o tom, že jsme spolu měli poměr?" zeptal se.

"Slyšela jsem, že už to skončilo," řekla Karen.

"Nechtěla by ses trochu projít?"

"Jsi až na druhém místě."

"Myslel jsem, že to byl tvůj loket."

"Ne, tohle je můj loket." Laškovně Macovi jednu vrazila do žeber.

Mac teatrálně zakašlal.

"A teď otoč hlavu a zkus kašlat na druhou stranu, prosím."

"Neměla byste mít rukavice, doktorko?"

Zvuk vchodových dveří je opět vrátil do reality. Kabinet začínal být tak trochu přeplněný.

Naštěstí to byl jenom Rollo - když odcházel.

Když byli Mac a Karen opět sami, rychle našli záznamy a začali opisovat jména. Snažili se, jak nejlépe mohli, srovnat současné pacienty s těmi z minulosti, co se týče věku, diagnózy a ročního období.

Když byli hotovi, Mac trval na tom, aby Karen odešla první.

"Už jsi toho udělala dost, Karen. Nechci, aby tě viděli odcházet se mnou. Pokud tě někdo uvidí, chovej se normálně. Sháněla jsi doktora Lawa. Vzpomeň si, jestli je tady všechno, jak má být. S ničím jsme nehýbali. Všechno je na svém místě."

Mac měl velkou chuť ji políbit na cestu, ale místo toho jenom řekl: "Díky, Karen."

Počkal několik minut a potom vyšel ven na chodbu. Byla prázdná. Dveře se za ním pomalu zavřely. Mac neslyšel žádné cvaknutí.

ČTYŘICET ČTYŘI

Asi nejhorší na předvolání před disciplinární výbor byl fakt, že každý ve škole o tom věděl. Věděli, že Mac McCall provedl něco strašného a měl by být vyhozen ze školy. Zvěsti byly dosti neurčité.

Výbor měl dva nové členy - studenty. Jeden byl jmenován místo Austina Delacroix. Druhý převzal členství po Macovi. Když Mac viděl Turnera Frosta sedícího vedle Petera VanSlyka, hned ho napadlo, že Frost se chystá svědčit proti němu. Potom si uvědomil, že Frost je vlastně jedním z nově jmenovaných členů výboru.

Byla tam Karen Andersonová. Mac ji nyní bral jako neobžalovaného spolupíklence. Vzhledem k situaci měl Mac problémy s tím, aby se na ni vůbec usmál.

Ostatní se snažili tvářit přirozeně, jako přátelé - nebo alespoň jako bývalí přátelé. Se všemi pracoval, se studenty a se členy fakulty, když byl ještě ve výboru. Ale dnes to vypadalo, že někteří z nich jsou tak nějak v rozpacích, že se hodně snaží, aby se vyhnuli Macovu pohledu.

Výbor už zasedal chvíli předtím, než byl Macovi povolen vstup do místnosti. Byl zavolán, až když byli připraveni slyšet jeho výpověď. Byl to zvláštní pocit. Inkvizice.

Profesor Law seděl na jednom konci stolu, Mac na druhém. Po obou stranách seděli členové výboru.

"Pane McCalle," začal doktor Law, "výbor byl požádán, aby prošetřil oznámení, že jste jednal v rozporu se statutem studenta medicíny. Byl jste sem pozván, abyste se vyjádřil k těmto obviněním."

Law byl daleko více formální, více škrobený než při jejich setkáních v kabinetě. Byl to způsob, jakým mohl udržet auru nestrannosti během těchto jednání - stejný postoj zvolil pro seminář etiky - ve snaze zabránit tomu, aby jeho osobní pohled na věc měl vliv na ostatní. Byl dokonalým předsedou.

"Pane Turnere Froste," pokračoval Law, "mohl byste přednést první obvinění?"

Mac se v Turnerovi zmyšlil. Neměl nic dobrého za lubem. Dnes pracovali obě strany stolu. Ale něco tam opravdu neklapalo. "Já tomu nerozumím," řekl Mac. "Figuruje zde Turner jako svědek nějakého nesprávného chování?"

"Ano," odpověděl Law.

"Mohu se zeptat jakého?"

"Jste tu, abyste poslouchal."

"Ne," trval na svém Mac, "chci přesně vědět, čeho se to týká, předtím než se pustí do nějakých invektiv před všemi těmito lidmi."

Law vypadal unaveně a znuděně. "Týká se to skutečnosti, že jste žádal o změření hladiny digoxinu v krvi osoby, která nebyla vaším pacientem"

Mac měl co dělat, aby zůstal sedět. Obrátil se na Turnera. "Tvrdíš, že jsi byl svědkem takové věci?" Macův hlas byl vzdorovitý a rozhněvaný.

Frost se podíval na Lawa. Law přikývl. Frost zavrtěl hlavou.

Mac, v tuto chvíli rozružený, se postavil Lawovi. "Jsem opravdu překvapen, že jste vzal v úvahu svědectví z druhé ruky. Toto není způsob, který výbor používal v minulosti. Pokud má někdo důkaz, že jsem něco takového udělal, měl by přijít sem a obvinít mne tváří v tvář. S tímhle se nemohu spokojit."

Turner Frost byl červený v obličeji, ale nic neřekl. Díval se na Lawa.

Law řekl: "Myslím, že vaše řeč byla velmi dobře podána, pane McCalle. Domnívám se, že bychom měli toto obvinění odložit a projednat ho tehdy, až předstoupí dotyčný svědek."

"Je tu ještě něco dalšího?" zeptal se Mac.

Law chvíli vypadal zmateně. "Je tady skutečnost, že jste porušil důvěrný ráz semináře etiky."

"To už jsme my dva spolu důkladně probrali, doktore Lawe. Odmítám tvrzení, že jsem porušil důvěrný ráz semináře. Měl jsem silný dojem, že určité skutečnosti bych měl ohlásit na policii. Vy jste měl zase stejně silný dojem, že jsem nejednal správně. Trest za porušení důvěrného rázu semináře je zcela jasný. Okamžité vyloučení. Vyloučil jste mě. Neměl jsem v této věci žádnou možnost odvolání. Jsem přesvědčen, že jste mým vyloučením udělal chybu, ale akceptuji vaše rozhodnutí beze zbytku. Tato záležitost je uzavřená."

Mac přemýšlel, jestli nezašel příliš daleko. Chápal, že se Law jenom snaží dělat svoji práci. Mac se nechtěl dostat do nějaké osobní války s profesorem. Byla by to bitva, kterou by Mac dříve nebo později určitě prohrál.

Law se pokusil změnit taktiku. Jeho hlas jako by byl najednou soucitný. "Lidé vyjádřili znepokojení nad vaší posedlostí určitými věcmi, pane McCalle. Dokonce zde byly pochybnosti o vaší duševní stabilitě."

Mac to začínal chápat. Doma se obával, že celý ten disciplinární výbor je nepřekonatelná překážka.

Ale zde, na denním světle, všechno vypadalo jinak. Nemají vůbec nic!

"Za prvé, doktore Lawe, s mým duševním stavem je všechno v pořádku. Za druhé, pokud bych byl pominutý psychotik, nebyla by to záležitost tohoto výboru. Tento výbor se zabývá výhradně disciplinárními otázkami." Z Macova hlasu bylo cítit oprávněné rozhořčení. Proč taky ne?

"Měl byste pochopit, pane McCalle, že smyslem tohoto výboru není jednoduše trestat. Jsme tu proto, abychom pomohli studentům, kteří mají nějaké potíže. Abychom našli způsob, jak zabránit tomu, aby se problémy stupňovaly."

"Oceňuji váš zájem, doktore Lawe, ale v tuto chvíli opravdu nevidím, že bychom zde pojmenovali nějaký skutečný problém." Mac měl co dělat, aby udržel svůj temperament pod kontrolou. "Máte ještě něco dalšího?"

"Dobře, nechtěl jsem to tady vytahovat, ale je zde ještě záležitost možných obvinění ze strany policie."

Ten zatracený dopis! Polanski a Mallory museli mluvit s Lawem. "Jsem přesvědčen, že pochopíte, doktore Lawe, jak škodlivé je pro vás naznačovat, že policie se chystá vznést nějaká nespécifikovaná obvinění. Abych řekl pravdu, nemám nejmenší tušení, na co narážíte. Já vím, že jsem nikdy nespáchal jakýkoli zločin. Kdokoli, kdo tvrdí opak, je lhář."

Mac se postavil. "Pokud výbor nemá něco dalšího?" Protože nikdo neřekl ani slovo, Mac odešel.

ČTYŘICET PĚT

Karen Andersonová dohonila Maca o půl hodiny později na JIP a vítězoslavně ho zdravila.

"Nikdy jsem neviděla Lawa, že by tak těžce hledal slova," řekla.

Mac pokrčil rameny. "Nemyslel jsem to tak, že bych se ho snažil znemožnit. Nepotřebuji ho mít nepřítele."

"Ty víš," řekla Kacen, "že Law nikdy nikomu nestrání. Takže si nemyslím, že by mu zas až tak moc záleželo na výsledku."

"Myslím, že máš pravdu."

"Jen tak mimochodem, co se děje s Georgem Williamsem?"

"Co myslíš?"

"Vypadá to, jako kdyby se přestěhoval na JIP."

"Ach tak." Mac uvažoval, kolik toho může Karen říct. "Pomáhá dohlížet na Marii Valenzuelovou."

"Myslíš, že je v nebezpečí?"

"Ona je jenom ten typ pacienta, který umírá neočekávaně. Dlouhotrvající zásadní onemocnění. Velmi nákladná léčba. Její jedinou nadějí je transplantace. Pokud je tady někde v okolí nějaká úderná skupina, ona je číslem jedna na jejich seznamu."

"Takže kdy dokončíme naši malou analýzu úmrtnosti?" zeptala se Karen.

"My nebudeme nic dokončovat," řekl Mac. "Cítím se už takhle dost provinile, že jsem tě do toho zatáhl."

"Opravdu už se nemůžu dočkat, až se podíváme do těch karet, Macu, abychom zjistili, jestli skutečně současní pacienti ze semináře etiky mají vyšší úmrtnost než ti předtím. Vsadím se, že to bude zajímavé."

Mac zakroutil hlavou. "Karen, já tě prostě jenom nechci do toho ještě víc zatáhnout. Už jsi kvůli tomu příliš riskovala. Nechceš přece skončit před disciplinárním výborem jako já."

"Připadá mi, že jsi je právě teď pěkně zahnal do úzkých, Macu. Jestli se dostanu do nějakých problémů, jenom mě prostě budeš zastupovat před výborem. Budou mít pěkně nahnáno."

"To ti nemůžu dovolit," řekl Mac a doufal, že to je definitivní. "Ani nevím, jestli budu schopen projít tolik karet. Někdo je odhodlán zjistit, co všechno jsem schopen unést. Vypadá to, že se to potáhne několik týdnů, je třeba získat mnoho údajů a snažit se nevzbudit pozornost."

"To je ono, Macu. Já už provádím kontrolu karet pro plicní oddělení. Obvykle jim dávám seznam padesáti pacientů. Stačí jim jenom dát seznam pacientů ze semináře etiky. Nikomu to nebude divné."

Opravdu to nevypadá jako špatný nápad. Karen se při tom nemůže dostat do žádných problémů. Nikdo nebude mít ponětí, že něco hledají. Ač nerad, musel s ní Mac souhlasit.

Z dlouhého seznamu pacientů, který opsali z Lawových spisů, se rozhodli zaměřit na dvě skupiny: na současné pacienty a na pacienty z doby před pěti lety. Mac posuzoval nové pacienty. Karen si vzala na starost staré pacienty. Pouze počítali úmrtí, ke kterým došlo v nemocnici během šesti týdnů od prezentace pacienta na semináři etiky.

Pracovali odděleně, aby se při počítání navzájem nerušili, a potom se sešli v Macově bytě, aby porovnali výsledky.

Mac cítil velké zadostiučinění. Osmdesát procent pacientů prezentovaných na semináři etiky v posledních dvou letech zemřelo během šesti týdnů.

"A máme je!" řekl jí. "Není přece možné, aby byla před pěti lety osmdesátiprocentní úmrtnost."

Karen se ale netvářila tak nadšeně, jak doufal. "Sedmdesát pět procent," řekla.

"Děláš si legraci." Macův balón najednou splaskl. Bráno statisticky, sedmdesát pět a osmdesát procent bylo vzhledem k velikosti zkoumaného vzorku v podstatě stejné číslo.

"Přála bych si, abych si dělala legraci. Nemohu tomu uvěřit."

Pokud nikdo z nich neudělal žádnou chybu, úmrtnost v těchto dvou obdobích byla přibližně stejná. To znamenalo, že jejich vyšetřování neposkytlo žádný důkaz proti Delacroixovi, Frostovi a VanSlykovi.

Naopak tato čísla mohla být brána jako očištění toho tria.

Během následující hodiny Mac a Karen znovu procházeli údaje a snažili se najít nějakou zásadní chybu. Na nic nepřišli. Jejich malá studie nic neobjevila.

Když skončili, seděli spolu na gauči a najednou si oba uvědomili přítomnost toho druhého.

Potom si pohlédli přímo do očí.

Karen se usmála.

Mac se usmál.

Karen řekla: "Chystáš se mě políbit?"

"Snad," odpověděl Mac.

"Brzy?"

"Snad."

"Dnes?"

Políbil ji. Je třeba říct, že mu políbek vrátila. S velkým zaujetím.

"Myslím, že ty drby o nás musely být pravdivé," řekla.

"Není kouře bez ohýnku," řekl Mac.

ČTRICET ŠEST

Mac měl ze začínajícího vztahu s Karen obavy. Takové záležitosti byly často velmi vážné a měly rychlý spád. Nebyl si jistý, jestli Mac McCall představuje v tuto chvíli pro nějakou ženu dobrou investici.

Jeho obhajoba před výborem mu získala čas, možná dokonce dostatek času, aby dokončil školu. Jediné, co na něho měli, bylo, že zažádal o změření hladiny digoxinu, aniž by k tomu měl oprávnění. Mohlo se to ještě vrátit a přidělat mu to starosti, ale bylo těžké si představit, že by ho kvůli tomu mohli vyhodit ze školy.

Co se týče smrti Austina Delacroix, byl stále na nule. V podstatě neměl nic jiného než vlastní přesvědčení, že Delacroix byl zavražděn. A u ostatních úmrtí na tom nebyl o mnoho lépe. Žádný opravdový důkaz o čemkoli. Možná by celou tu záležitost měl nechat být.

Možná by měl jenom přestat dýchat.

Protože mu chybělo jakékoli vodítko, rozhodl se vrátit na začátek. Přesně jak řekl Georgovi Williamsovi, chercher la femme. S tím rozdílem, že tentokrát to bude jiná femme.

Mac se rozhodl, že nebude volat předem, protože se snažil vyhnout dalšímu dopředu pečlivě připravenému svádění. Měl dojem, že vztahy Eleanory Delacroixové s muži byly zcela jednostranné. Tento pocit měl ještě zesílit.

Když zaparkoval auto, viděl přímo na vchodové dveře do domu Delacroixových. Mohl proto vidět Petera VanSlyka, jak odchází. VanSlyke prošel dveřmi přímo, bez otáčení a s nikým přitom nemluvil. Nikdo ho nevyprovázel. Mac přemýšlel, jestli se Peterovi dostalo pěti-hvězdičkového přijetí.

"Macu, to je překvapení," řekla. "Asi jsem musela na chvíli usnout."

"Omlouvám se, že jsem tě vyrušil, Eleanor. Napadlo mě pár věcí, o kterých bych chtěl s tebou mluvit. Zavola bych ti, ale ...," bylo třeba to formulovat velmi opatrně - , "nechtěl jsem, abys to brala tak, že tě za každou cenu chci dostat do nějakých problémů."

Ustoupila ze dveří. "Pojď dál. To je v pořádku."

Byl z ní cítit alkohol. Na stole u gauče, kde Eleanor, podle Macových zkušeností, ráda přijímala pánské návštěvy, byly skleničky.

"V noci jsem tu měla přátele," omlouvala se Eleanor, "a kuchař má dnes volno. Zatím jsem neměla čas to uklidit."

"Nemusíš se omlouvat, Eleanor. Je to moje chyba, že jsem sem takhle vpadnul."

"Dáš si něco? Třeba k pití?"

"Ne, díky. Zdržím se jenom chvilku."

Sedli si na gauč. Když se pohnula, její župan se trochu odhrnul. Mac si mohl být naprosto jistý, že pod ním už neměla žádnou noční košili.

Mac nevěděl jak začít. Chvilí bylo trapné ticho.

"Co že jsi to vlastně chtěl, Macu?"

"Myslím, že víš, že s Jennifer je to už definitivní."

Eleanor přikývla. Vypadalo to, jako kdyby to věděl každý na západní polokouli.

"A i když jsme ještě byli spolu, tak Jennifer nebyla, abych tak řekl, věrná."

Eleanora povzbudivě přikývla. Mac nemohl říct, že by ji toto odhalení nějak překvapilo. Stejně tak by jí mohl říct, že George Washington zemřel.

"Zkrátka a dobře, napadlo mě, jestli bys nevěděla, s kým, - jak to podat? - "no však víš, s kým mi byla nevěrná?"

"Macu, za prvé, nevím, jak tě napadlo, že bych mohla mít tenhle druh informací. Za druhé, i kdybych takovou informaci měla, neřekla bych ti, kdo spal s tvoji bývalou přítelkyní." Eleanor to řekla velmi ostře. Měla zásady. Smysl pro slušné chování.

"Promiň, Eleanor. Já vím, že je to velmi zvláštní otázka, ale je to důležité." Mac se rozhodl pokračovat dál. "Co bych opravdu chtěl vědět - a neptal bych se, kdyby to nebylo velmi důležité - , jestli je možné, že Austin a Jennifer měli spolu poměr?"

Eleanor rychle vstala. Mac si pomyslel, že se chystá ho požádat, aby odešel. Místo toho řekla: "Myslím, že si dám něco k pití. A ty?"

Mac zakroutil hlavou. V tichosti sledoval, jak Eleanor přešla k baru a namíchala si něco s velkým množstvím ginu.

Když se vrátila, řekla: "Moc se ptáš, Macu."

"Já vím, Eleanor. Promiň."

"Ne, nevíš. Ptáš se víc, než si dovedeš představit." Dlouze se napila a srovnávala si myšlenky v hlavě.

Když o tom Mac přemýšlel, byl překvapen její diskretností.

"Austin je mrtvý," řekla. "A když byl naživu, měl problémy. To nepopírám. Ale existují takové věci jako soukromí. Existuje něco jako úcta k mrtvému."

Mac čekal. Eleanor vypadala spíše přemýšlivě než rozzlobeně. Nebyla si vůbec jistá kolik toho může prozradit.

Nakonec řekla: "Myslím, že bych ti to mohla říct, ale musíš mi slíbit, že to nerozhlásíš všude kolem."

Mac přikývl a napadlo ho, že kolem této otázky dělá hrozné cavyky. Přemýšlel, co by tak asi s odpovědí na tu otázku mohl udělat.

"Nebyla to záležitost psychiky," řekla Eleanor. "Bylo to jednoznačně tělesného původu. Všichni doktoři se na tom shodli." Zhluboka se nadechla, odvrátila pohled a potom řekla: "Austin byl impotentní. Vždycky byl. Před svatbou mi to zamlčel. Myslela jsem si, že je jenom džentlmen. Abych řekla pravdu, myslela jsem si, že si užívá jinde. Ty víš, že byl jedním z těch, co si vždycky dobře vymýšleli." Na chvíli se odmlčela a přitom upřeně hleděla do svého pití.

"Abys to nepochopil špatně. Austin měl rád ženy a ony určitě měly rády jeho. Já jsem nebyla jediná, kterou zklamal. Byl bys překvapený."

Mac při těchto slovech zvednul obočí, ale Eleanora zakroutila hlavou. "Ne, nemluvím o Jennifer," řekla a potom se odmlčela.

"Promiň, Eleanor. To jsem samozřejmě netušil."

"Nikdo to netušil," řekla. "Celá ta věc byla pro nás oba velmi těžká."

Mac se zvednul, že půjde. Už vyrušoval dost a určitě naposled.

"Oceňuji, že jsi mi to řekla, Eleanor. Víím, že to pro tebe muselo být těžké, ale velmi mi to pomůže, abych to všechno pochopil."

Natáhl ruku a dotknut se jejího ramene. Zůstala sedět na gauči, nepodívala se na něho.

Mac se rozloučil a odešel, asi podobně jako Peter VanSlyke, kterého viděl před několika minutami. Měl o čem přemýšlet.

Pokud byl Austin Delacroix impotentní, určitě nemohl mít poměr s Jennifer. Ale pokud neměli poměr, proč Jennifer tvrdila, že ano?

Mac se vrátil myšlenkami na začátek, zpátky ke dni, kdy zemřel Austin Delacroix. Celou cestu k Jennifer se snažil vybavit si všechny události tak, jak se staly.

Když jeho auto zastavilo před domem, kde bydlela Jennifer, myslel si, že už to všechno pochopil.

ČTYŘICET SEDM

Zmáčkl tlačítko zvonku vedle jejího jména u vchodu do budovy.

"Ano?"

"Tady Mac."

Následovala dlouhá pauza. "Nemyslím si, že bychom měli ještě o čem hovořit."

"Já myslím, že ano," řekl Mac.

"A o čem?"

"Třeba o skutečnosti, že jsi neměla poměr s Austinem Delacroix."

Další dlouhá pauza, potom se ozval zvuk bzučáku, který otevíral dveře do chodby.

Jennifer na něho čekala ve dveřích svého bytu. "Proč si myslíš, že Austin a já jsme spolu neměli poměr?"

"To není důležité. Ty víš, že jste neměli poměr, a já to vím taky. Musíme si promluvit o tom, proč jsi mi tvrdila opak."

Otočila se a vešla zpátky do bytu. Potom ztěžka dosedla na gauč. Netvářila se tak, že by mu cokoli chtěla říct.

"To ten tvůj vzdech tenkrát mi všechno prozradil, Jen. Tenkrát, když k nám přišli Polanski a Mallory s Austinovým

dopisem na rozloučenou. Omlouvala jsi to tím, že nemůžeš uvěřit, že by Austin spáchal sebevraždu kvůli zaměstnání. Ale pravdou je, že když ses podívala na ten údajný dopis na rozloučenou, najednou sis uvědomila, že byl napsán na tvém psacím stroji. A jakmile sis to uvědomila, věděla jsi, že Austin nespáchal sebevraždu."

"Důležitější ale je," řekl Mac, "že jsi také věděla, že osoba, která napsala ten dopis, je osoba, která zabila Austina Delacroix."

Jennifer slyšela každé slovo, ale nesnažila se odpovědět. Nenamítala nic proti tomu, co Mac řekl.

"Kdo je ten vrah, Jennifer? Frost? VanSlyke? Nebo oba dva?"

Jennifer stále nic neřekla. Neodtrhla pohled od koberce.

"Tvoje největší chyba, Jennifer, je tohle všechno." Mac udělal rukou gesto, které zahrnuje všechno kolem.

"Neexistuje způsob, jakým bys mohla všechno tohle získat. Žádné zaměstnání na světě. Takovou půjčku by ti nikdo nenabídnut. Dokonce jsi měla hotovost na zaplacení nájmu za náš byt. K mé vlastní hanbě musím přiznat, že se mi ulevilo, když jsem měl ten zatracený nájem zaplacený, takže jsem se ani nezajímal o podrobnosti."

Mac si ji prohlížela. Vypadala naprosto poražená.

"Mám o tebe strach, Jen. Vydírání je těžký zločin. Kromě toho úřady by se mohly rozhodnout, že tě na jeho základě obviní jako spoluviníka. Jako spoluviníka vraždy, Jen."

Ale nejvíc mě děsí, koho jsi vydírala. Jsou to vrazi. Proto jsi je vydírala. To sis myslela, že tě nechají jen tak odejít? To tě nenapadlo, že se tě zbaví, až přijde vhodná chvíle?"

Jennifer poprvé zvedla hlavu. "Nemusíš se o mne bát."

"Někdo musí. Proč jsi napsala ten stupidní výhružný dopis? To tě nenapadlo, že s tím půjdu na policii?"

"Nebyla jsem si jistá. Kdybys tam nešel, ten dopis by posloužil jedné věci, přestal bys do toho strkat nos."

"To mě přece znáš mnohem lépe, Jen. To mě jenom přesvědčilo, že mám pravdu."

"Pokud bys šel na policii, myslela jsem si, že je to nikam nedovede, možná snad jedině k tomu dopisu na rozloučenou - pokud by se jim podařilo prokázat spojitost."

Mac o tom několik minut přemýšlel. Potom začal chápat její spletitý způsob myšlení.

"Musíš na ně vyvinout tlak, nebo ne?" Výraz na její tváři mu napověděl, že má pravdu. "Budou se snažit ignorovat tvoji cenu?"

"Nevěřili mi, že to myslím vážně."

"A ty jsi mi poslala tu výhružku, protože jsi věděla, že s ní půjdu na policii. Věděla jsi, že si policie dá do souvislosti výhružku s dopisem na rozloučenou. Chtěla jsi tak přesvědčit vraha, že nad ním máš stále převahu. Varovat ho, že ti nebude dělat problémy tuhle převahu uplatnit."

"Chtěla jsem, aby mě brali vážně."

"Kdo to je, Jen? Koho vydíráš?"

"Lituji, Macu."

"Hele, Jen, když teď půjdeš na policii a všechno jim řekneš, vsadím se, že se z toho dostaneš. Mohla by sis vzít právníka a snažit se předem dosáhnout nějakého kompromisu. Bylo by to velmi nepříjemné, ale aspoň bys nešla do vězení. Mohla by ses někam odstěhovat - někde, kde o tom nikdo nebude vědět. Stále máš celý život před sebou."

"Ale jaký život, Macu? Život zdravotní sestry? Zase nemít nic a každému dlužit peníze? Nebo bych si měla vzít nějakého pracháče a nechat se vydržovat?"

"Můžeš si dělat, co chceš, Jen. O to tady nejde."

"O to tady jde. Proč si myslíš, že jsem do toho vůbec šla?"

"Jsi v nebezpečí, Jen. Copak to nevidíš? Oni tě nenechají, abys je dál vydírala. Jsou to vrazi!"

Musel do toho nějak proniknout.

"A co ti ostatní, co zemřeli, Jen? Co všichni ti pacienti? A co sakra všichni pacienti, kteří zemřou, jestli je někdo nezastaví?"

"Žádné další zabíjení už nebude, Macu. To je součást dohody."

"A jak to chceš ohlídat? Už nejsi na JIP. Jak zjistíš, že umřel někdo, kdo neměl?"

Jennifer na to neměla odpověď. Samozřejmě, řekla jim, že už nebudou další úmrtí. Udělala to proto, aby zmírnila svoji vinu.

"Nemůžu ti pomoci, Jen, když nebudeš chtít." Mac cítil, jak jeho zklamání roste. "Předpokládám, že ten psací stroj máš schovaný někde, kde si myslíš, že je v bezpečí?"

Jennifer přikývla. "S dopisem, ve kterém je všechno. Nemůžou si dovolit mi něco udělat. Jinak všechno vyjde najevo."

"Jak?"

"Neměj strach. Vyjde."

"Dřív nebo později, Jennifer; na to přijdou, nebo se rozhodnou, že nechat tě naživu je příliš velké riziko. Potom tě zabijí. O tom bys vůbec neměla pochybovat."

"Umím se o sebe postarat."

"Ne, Jennifer, neumíš."

Mac se postavil. Nebylo možné jí nějak pomoci. Snad změní názor předtím, než bude příliš pozdě.

"Zavolej mi," řekl, "až změníš názor. Udělám cokoli, abych tě z toho ve zdraví dostal."

A s tím odešel.

Když odcházel z té přepychové budovy, nemohl si pomoci, ale napadlo ho, kolik jí asi platí. Hodně, když někdo jako Peter VanSlyke a Turner Frost nekouká na peníze.

Mac nějak cítil, že se dostal blíž k rozmotání celé té věci. Stále víc a víc chápal, o co tu vlastně jde. I když byl v jistém

smyslu stále na začátku. Věděl, že byly spáchány závažné zločiny, ale neměl ani nejmenší důkaz, aby mohl někoho obvinít.

Bylo zde stále několik volných konců, které by mu mohli poskytnout důkaz, který potřebuje. Jeden se týkal Austina Delacroix. Kdo ho zabil - a proč? Něco Maca napadlo, něco z jeho cesty na začátek. Mohlo by to mnohé vysvětlit.

A potom tady bylo ještě něco dalšího, něco, co řekla Eleanor Delacroixová. Když se Mac dostal domů, první, co udělal, bylo, že zavolal Karen Andersonové.

"Promiň, že tě ruším, ale potřebuji ještě jednu laskavost."

"Já nevím, Macu. Je příliš pozdě a já mám zítra hodně nabitý program."

"Ne, Karen jde o něco jiného. Jenom bych se chtěl podívat na nějaké další karty."

"Čert aby to vzal."

"Chtěl bych zjistit úmrtnost pacientů ze semináře etiky před patnácti lety."

"Ty jsi prostě neuvěřitelný romantik, Macu."

"Nechtěl bych, aby sis myslela, že jsem nějaký citlivka."

ČTYŘICET OSM

Stacey Martinová byla napjatá. Chováš se hloupě, říkala si. To není, jako kdyby se chystal s tebou opravdu promluvit nebo tak něco. Čím víc se k ní blížil, tím víc se cítila nervóznější. Podívala se přes rameno. Na chodbě byli jenom oni dva - ona, bezvýznamná studentka druhého ročníku; on, skvělý fotbalista z vyššího ročníku. Stacey schovala hlavu ještě hlouběji do své skříňky.

Přišel ještě blíž. Zastavil se vedle ní. Myslela si, že umře.

"Ahoj, Stacey."

"Ahoj, Mitchi." Stěží se přinutila se na něho podívat.

"Přemýšlel jsem o tom, Stacy, jestli už máš někoho, s kým půjdeš na školní ples?"

Byla v pokušení mu říct, ať není hloupý; samozřejmě že nemá s kým jít. Je teprve ve druhém ročníku. Nebyla si jistá, jestli mohou druháci jít na ples.

Přesto řekla: "Ne." Stacey sotva slyšela svůj hlas, takže pořádně zakroutila hlavou, aby nedošlo k nějakému nedorozumění.

"A chtěla bys jít teda se mnou?"

Ted' se na něj Stacey podívala. To má být vtip? Rozhlédla se, aby zjistila, jestli je někdo nepozoruje, připravený vyskočit a vysmát se jí, že ho brala vážně.

"Myslela jsem, že chodíš s Jessikou." S nejpobudlivější holčkou na celé škole. A ještě ke všemu z vyššího ročníku!

"Rozešli jsme se."

Stacey stále nevěděla, co má dělat. Zesměšní se tak?

"Tak chceš jít nebo ne?" Mitch byl najednou netrpělivý - nebyl zvyklý čekat.

"Jasně," řekla Stacey.

"Dobře. Zavolám ti později a domluvíme se." Potom se otočil a odešel pryč.

* * *

Staceyina matka byla potěšená, její malá holčička půjde na velký ples. Její otec nebyl přesvědčený o tom, že to je nejlepší nápad. Nebyl si tak jistý tím, že by jeho malá holčička měla jít ven s někým starším. Řekl, že by raději neměla chodit někam za zábavou.

Dopadlo to tak, že hodně starších kluků pozvalo na ples holky z druhého ročníku, aby dali těm nafoukaným starším holčákům lekci. Místo aby se cítila uražená, Stacey potěšilo, že je tam více holek jejího věku.

A potom přišel ten velký den a Tom Martin mohl sotva uvěřit, že jeho dcera vypadá tak zatraceně dospěle v těch krásných šatech, s vlasy vyčesanými nahoru. Připomnělo mu to, jak šel na velký školní ples s její mámou, bylo to už velmi dávno.

Poskakovali kolem a fotili si ji. Stacey měla jenom jednu prosbu. "Prosím," naléhavě je žádala, "prosím, neuvedte mě před Mitchem do rozpaků."

Potom měli malý proslov. Před půlnocí doma. Stacey je prosila, jestli by to nešlo o hodinu prodloužit. Tom zastával názor, že jedenáctá hodina je už dost pozdě. Pokud bude mít Stacey jakékoli problémy, zavolá jim. Oni přijedou a odvezou ji.

Potom přijel Mitch, ve smokingu, pečlivě oholený, a snažil se být co nejpříjemnější.

Tom Martin byl vysoký muž, o hodně vyšší než tahle fotbalová hvězda a měl o něco víc síly, kterou získal za téměř pětadvacet let v továrně. Nebyl příliš nakloněn tomu, aby tohle děcko sem přišlo, trochu se na ně usmálo a odtančilo pryč s jejich dcerou, aniž by se na cokoli zeptalo. Chtěl se ujistit, že ho ten mladý muž plně vnímá.

"Ahoj, jsem Tom Martin," řekl. Stisknul Mitchovi ruku tak, že mu vyhrkly z očí slzy. "Opravdu tě rád poznávám."

Tom objal Mitche svojí obrovskou paží a pevně mu stisknul rameno. Velmi pevně, takže nemohly být žádné pochybnosti o tom, že to myslí vážně. "Jsme opravdu velmi potěšeni, že Stacey půjde s tebou, protože víme, že na ni dáš pozor. Víme, že tam nebude žádný alkohol nebo něco takového."

Očekáváme, že budete zpátky nejpozději o půlnoci. Samozřejmě uvítáme, když dorazíte dřív. Můžeš přivést nějaké kamarády. Budeme vzhůru. Budeme čekat."

Potom Mitche pustil a na oba se usmál. "Tak, děti, hezky se bavte."

A taky že se dobře bavili. Mitch a Stacey spolu odtancovali několik tanců, ale on byl většinou někde se svými kamarády a ona mohla být se svými kamarádkami. To bylo pro Stacey dobré. Obávala se, aby nedošlo k nějakým

problémům, Mitch byl přece jenom starší. Potřebovala oddychový čas.

Ples probíhal ve staré tělocvičně střední školy, která byla celá vyzdobená pentlemi a barevnými lampióny. Člověk sotva poznal, že tancuje na palubovce pro basketbal. Všechno bylo nádherné. Jako v pohádce, opravdu.

Mitch a jeho kamarádi šli ven. Stacey přemýšlela, jestli šli kouřit, což by přece sportovci neměli, ale vypadalo to, že se dobře baví. To bylo nejdůležitější. Každý by se měl dobře bavit.

Ples ještě neskončil a Stacey se začala obávat, že se Mitch možná bavil až příliš dobře. Nikdy předtím ho neviděla tak veselého.

Nakonec se zeptala: "Mitchi, ty jsi pil?"

"Co jestli jsem?" řekl, najednou podrážděně.

Stacey si všimla, že auto začalo kličkovat. "Prosím tě, zpomal," naléhala.

Když o půl dvanácté zazvonil zvonek, Tomova žena se na něho usmála.

"Přestaň se smát," řekl jí. "Vůbec jsem neměl strach. Myslím, že jsem to tomu klukovi hezky vysvětlil."

Když otevřel dveře, stále ještě s úsměvem na tváři, stál najednou tváří v tvář dvěma policistům.

"Obávám se, že máme špatné zprávy," řekl ten vysoký.

Řekl, že Mitch zemřel okamžitě v důsledku nárazu. Stacey žije, ale utrpěla několik poranění hlavy. Odvezli ji do univerzitní nemocnice.

Zbytek noci a celý další den zůstali Martinovi v nemocnici. Nejprve na JIP, potom před operačním sálem a zase na JIP. Pokaždé, když s nimi lékaři hovořili, zprávy byly horší než předtím.

Ráno druhého dne řekl jeden z lékařů něco o transplantaci. Tom řekl, že toho mnoho o transplantacích neví, ale věděl určitě, že to je něco, co by mohlo Stacey pomoci. Doktor se omluvil a řekl, že ho asi špatně pochopil. Myslel tím to, že by Staceyiny orgány mohly pomoci někomu jinému.

ČTYŘICET DEVĚT

Mac se poprvé asi po hodině podíval na hodinky. Už byl nejvyšší čas, aby odešel z JIP - pokud ovšem ještě chvíli bude všechno v klidu. George Williams už několikrát prošel kolem, připravený převzít dohled nad Marií Valenzuelovou, hned jak Mac odejde.

Mac kývl na George. George mu znamení opětoval. Jenom vzájemné potvrzení si přítomnosti druhého, nic víc. Mac pochopil, že už nikdy nebude pohlížet na George Williamse jako předtím, že oni dva už nikdy nebudou mít mezi sebou takový vztah, jako měli předtím - bez ohledu na to, jak se celá ta záležitost bude vyvíjet dál.

Jistým způsobem Mac chápal to, co George udělal, ale s takovým pochopením by se jen těžko smířil.

Stav Marie Valenzuelové byl i nadále stabilizovaný. Respirátor ji konečně umožnil, aby si trochu odpočinula. Už nemusela věnovat veškerou energii, kterou měla, na vyčerpávající dýchání. Na druhou stranu, jak se obávali, se nezdálo, že je sebemenší naděje na úspěšné odpojení od přístroje.

Přesto všechno zůstala Maria Valenzuelová trpělivá a nezdolná. Mac doufal, že nikdy nebude vystaven takové zkoušce, které musela Maria dennodenně odolávat, ale pokud by ho něco takového potkalo, modlil se, aby měl alespoň polovinu jejího půvabu a důstojnosti.

Také její manžel vzdoroval tomu tlaku obdivuhodně dobře, ale Mac měl pocit, že toho je na Diega Valenzuelu moc. Jako kdyby se s tím neuměl vyrovnat.

Když Mac viděl Diega stát uprostřed JIP se slzami v očích, jak upřeně hledí do prázdna, vlídně mu položil ruku na rameno. Diego podal Macovi zmačkaný vzkaz, který držel v ruce: Nejdrazší, musím vidět děti. Dnes večer. Potom bych ráda viděla otce Patricka. Miluji tě.

Dokonce i jeho malá zkušenost Maca naučila, že někdy pacienti vědí daleko přesněji než jejich doktoři, když se přiblíží konec. Byla to první puklina, která se objevila v lesklém povrchu nekompromisního optimismu Marie Valenzuelové.

"Co tady sakra celou tu dobu děláš?"

Ten hlas byl tak silný, že Mac přestal věnovat pozornost Diegovi Valenzuelovi. Slova byla pronesená hlubokým, hrdelním zabručením a vypadalo to, že jsou proceděná skrz zuby.

Mac se otočil a uviděl v rohu JIP George Williamse a Petera VanSlyka, kteří se už téměř začali prát. Záleželo jenom na tom, kdo dá první ránu. George byl vyšší a měl výhodu většího rozpětí rukou, ale oba mohli vážit přibližně stejně. Oba byli těžká váha.

"Někdo by měl toho hajzla zastřelit," řekl Diego. "Doufám, že ho George zabije."

Z výrazu v jeho tváři Mac pochopil, že to Diego myslí doslova.

"Jenom se na tebe dívám, Petie," řekl George. "Snažím se zjistit všechno, co se dá, o tvou techniku."

"Já vím, co si myslíš, že děláš," řekl VanSlyke.

"A co jako?"

Tím se VanSlyke dostal do trapné pozice. Ve skutečnosti se nechtěl zmínit o tom, že George hlídá, aby zjistil, jestli nechce zabít nějaké pacienty. Řekl jenom: "Měl by sis raději dávat pozor, Williamsi, nebo skončíš jako tvůj kámoš McCall."

"Třetí v mé třídě," řekl Mac, když šel přes místnost. "George mohl udělat hůř."

VanSlyke se zlověstně podíval na Maca.

"Kromě toho," dodal Mac, "několik dalších sebevražd okolo a mě se nic nestalo."

"Je mi z tebe zle, McCall."

"Mimochodem, Pete," - VanSlyke nesnášel, když mu někdo říkal jinak než Peter - , "bylo mi tě líto, když jsem slyšel o tvou svatbě."

"Co to má znamenat?"

"Pochopil jsem, že se vídáš s Eleanorou Delacroixovou."

V tu chvíli to vypadalo, jako by VanSlyke chtěl Macovi jednu vrazit. George Williams přišel trochu blíž, aby VanSlykovi připomněl, že jsou tam dva. VanSlyke stále přemýšlel, co udělá, když najednou byl od vchodu do JIP slyšet nějaký rozruch a potom vešel dovnitř jako jeden muž kompletní chirurgický tým.

Přinesli dobré zprávy. Byly získány plíce od dárce téměř na druhém konci země. Plíce byly teď v letadle a mířily sem k Marii.

Diego byl tak dojatý, že ze sebe sotva mohl něco vypravit, aby se o tu zprávu podělil se svojí ženou. Maria najednou projevila zájem, který nebyla schopná vyjádřit pomocí znakové řeči, kterou vymyslela společně s Diegem, zatímco byla na respirátoru.

Napsala těžko čitelnou zprávu: "Kdo je dárce?"

Diego jí řekl, co slyšel. Mladá dívka, která zemřela při autonehodě.

Mariiny oči se nejprve zalily slzami. "To je smutné," napsala. Potom k tomu přidala: "Bez ohledu na to, jak to dopadne, prosím, řekněte její rodině, jak jsme jim vděční. Slibujete?"

Diego jí to slíbil. Maria měla ještě jednu prosbu.

"Teď opravdu potřebuji vidět svoje děti. A potom otce Patricka."

PADESÁT

Ruby zastihla Maca, právě když vycházel z Mariina pokoje. "Máš nový příjem," řekla.

"To nejde, Ruby. Je po půl osmé a já nejsem na telefonu. Musím jít dolů do archivu prohlédnout nějaké karty, potom jdu pryč." Karty, o které Mac žádal Karen, na něj čekaly dole v archivu. Pokaždé, když se tam Mac snažil dostat, se na JIP vždy objevila nějaká krizová situace.

Ruby najednou změnila svůj přístup. "Potřebuji tvoji pomoc. Kromě toho bys mohl získat několik zvláštních bodů za péči o toho specifického pacienta. To by nebylo na škodu."

Mac se na ni podíval. Specifický pacient? "Dobrá, protože jsem docela pěkný kluk a protože ty jsi dívka, zůstanu tu malou chvíli. Co je tak zvláštního na tom specifickém pacientovi?"

"Jmenuje se Constance Lawová."

"Nějaká příbuzná?"

"Manželka."

Pokud Mac někdy slyšel její křestní jméno, už ho dávno zapomněl. Rychle se mu vybavil následující obrázek: pečlivě naličená žena ležící na své posteli tenkrát na večírku, neustále upřeně hledící na strop, představu smrti ruší jenom občasné pohyby jejich očních víček.

"Co se jí přihodilo?" zeptal se Mac.

"Její akutním problémem je pravděpodobně pneumonie - její stav se očividně zhoršil během několika posledních hodin - její zásadní problém je však neurologický. Před více než šesti měsíci měla krvácení do mozku - jeho část přestala fungovat. Od té doby je uzavřena ve svém těle."

Mac zakroutil hlavou, najednou pochopil to, čeho byl svědkem té noci v Lawově domě. Bylo těžké si představit podmínky více psychologicky a duševně devastující než tento syndrom. Pacienti trpící tímto syndromem - který je obvykle následkem nějakého úderu - ztrácejí schopnost hýbat končetinami a nejsou schopni mluvit. Jediné spontánní pohyby, které jsou zachovány, jsou vertikální pohyby očí a zvedání víček. Vyšetření EEG ukazuje naprosto normální funkci mozku. Pacienti jsou plně při vědomí - jsou pouze uzavřeni ve svém těle.

"Víme, proč měla to krvácení?"

"Nemám tušení," řekla Ruby. "Stává se to. Často mladým ženám."

Mac se podíval do karty. Constance Lawové bylo čtyřicet dva. Musela být nejméně o dvacet let mladší než její manžel. Tato myšlenka ho přinutila se rozhlédnout okolo po JIP. "Je tady někde doktor Law?"

Ruby zakroutila hlavou. "Nikdo nebyl schopen ho najít. To sestra, která se stará o paní Lawovou, zavolala sanitku. Tým z pohotovosti hovořil s ní. Nevěděla ani, kde by Law mohl být."

Byla to zvláštní noc a vypadalo to, že bude možná ještě o mnoho zvláštnější. Je ironií, přemýšlel Mac, že paní Lawovou přijali právě, když se Mac chystal jít dolů do archivu. Mohla ho zdržet, ale nemohla ho zastavit.

Macova pacientka vypadala mnohem starší a mnohem nemocnější, než když ji viděl minule. Teď byla v bezvědomí. Tenkrát vypadala, že by si s ním mohla popovídat, kdyby jenom chtěla. Tentokrát ne. Měla teplotu 103,6 stupňů. Tep měla 130. Dýchala rychle a s velkou námahou. Z hrdla jí vycházel chrčivý zvuk, který vznikl kvůli nahromadění hlenů.

Mac k paní Lawové hovořil, když ji vyšetřoval, vysvětloval jí svůj postup, ale naprosto určitě věděl, že to není nic platné. Když poslouchal její plíce, slyšel šelesty a chrčení na průduškách - odpovídalo to pneumonii. Byla to velmi nemocná žena.

Rentgen hrudníku paní Lawové ukázal postupující, oboustrannou pneumonii s některými příznaky abscesu. Když pozorovali její sputum pod mikroskopem, uviděli organismy, které vypadaly jako stafylokoky. Rychle zahájili příslušnou léčbu antibiotiky.

Doktora Lawa nemohl stále nikdo najít. Přišel Stan Schell, šéf neurologického týmu. Byl přítelem rodiny a pomáhal pečovat o Constance Lawovou, když se jí to stalo, takže ho zavolali, aby jim poradil.

"Velkou otázkou," řekl Mac, "je, jestli bychom měli provést intubaci."

"Myslím, že bychom měli počkat," řekl Schell, "dokud se bude ještě držet a dokud si nepromluvíme s Arthurem. Pravděpodobně to už probírali, protože pneumonie a problém intubace se dají u tohoto typu neurologického poškození očekávat. Myslím, že v tom mají jasno."

"Je pozoruhodné," dodal Schell, "že spolu komunikovali pomocí pohybu jejich očí. Opravdu se jí věnoval. Nevím, co

se mu mohlo stát."

Schell napsal do karty stručnou poznámku, něco na způsob poznámek typu "Byl jsem zde, Kilroy", které, jak se zdá, za sebou nechávají ošetřující lékaři. Ne příliš mnoho informací. Jenom stručná poznámka. Celkem asi čtyři nebo pět řádků. Asistent by mohl přidat stránku. Internista dejme tomu dvě nebo tři stránky. Od mediků se očekávalo nekonečné množství stránek. Pro studenta medicíny byla desetistránková zpráva téměř nic.

Mac napsal zprávu o přijetí - odpovídající, ale ne desetistránkovou - , potom se otočil na Ruby. "Myslíš, že bys to mohla po zbytek noci zvládnout sama?"

Hodila na něj pohled s velkým P.

"Dobrá, v archivu budu jenom chvilku," řekl Mac. "Můžeš mi dát vědět, když mě budeš potřebovat, ale problém nejprve promysli sama, než mi zavoláš. Je to dobrá zkušenost."

Její Pohled byl ještě intenzivnější.

Mac se na ní líbezně usmál a zamířil do archivu. Karty pacientů mu dala Karen stranou a čekaly jenom na něj.

Jednotlivými kartami se příliš nezabýval. Potřeboval je jenom rychle a zběžně prohlédnout. Mac byl napůl přesvědčený, že najde jenom to, co očekával. Za méně než dvě hodiny byl hotový.

Výsledky byly jednoznačné. Před patnácti lety byla úmrtnost pacientů prezentovaných na semináři etiky méně než třicet procent. Číslo to bylo vysoké, ale ne úplně neočekávané, vzhledem k povaze případů prezentovaných na semináři - a bylo to nápadně méně než sedmdesát pět až osmdesát procent, které on a Karen zjistili nedávno.

Části skládanky byly nyní již téměř na svém místě. Mac přemýšlel, co udělá dál, když v tom mu zazvonil operátor. Vytočil číslo na spojovatelku a přitom přemýšlel: Jestli mě chceš v tuhle noční hodinu, Ruby, budeš mě muset opravdu velmi hezky poprosit.

"Mac McCall," řekl.

"Máte hovor z venku," řekla spojovatelka. Hovor z venku? V tuhle hodinu?

"Macu," - to byla Jennifer - , "musím s tebou mluvit."

"Napjatě poslouchám."

"Osobně."

Mac váhal. Nebyl si jistý, jestli to všechno stihne. "Co třeba zítra? Mohli bychom zajít na oběd nebo tak něco."

"Musím s tebou mluvit ještě dnes v noci." Začal jí vynechávat hlas. "Bojím se."

"Týká se to toho, o čem jsme spolu mluvili?"

"Ano - myslím, že ano -, ale nemůžu o tom mluvit po telefonu."

Potom dodala: "Mám opravdu strach, Macu."

"Měla bys to říct policii, Jen."

"Udělám to, Macu. Slibuji. Ale nejprve musím mluvit s tebou."

"Dobře, za chvíli jsem tam."

"Díky, Macu. A, Macu, omlouvám se. Za všechno."

PADEŠÁT JEDNA

Jennifer přecházela po svém ztemnělém bytě, každou chvíli se vrátila k oknu, nepatrně odhrnula závěsy a podívala se na ulici. Tu mohutnou postavu ve stínu už ale neviděla. Ulevilo se jí, že už odešel, ale mrzelo ji, že zpanikařila a zavolala Maca. Mohl by se snažit z ní vytáhnout nějaké informace. Mohl by opět trvat na tom, aby šla na policii. To v žádném případě nepřicházelo v úvahu.

Ještě jednou vykoukla zpoza závěsů. Celá se rozklepala. Hnulo se tam něco? Ne. Nebud' hloupá. On už odešel.

On. Pouze podle toho, jak se plížil, usoudila, že je to muž. Nikdy ho pořádně neviděla. Nejprve ji sledoval v autě, potom číhal u jejího domu. Předpokládala, že to byla stejná osoba. Možná se jí to celé jenom zdálo.

Zaslechla bzučák, který oznamoval, že je někdo u vchodových dveří. Když procházela bytem, rozsvítila malou lampičku.

"Ano," řekla.

"To jsem já."

Otevřela mu vchodové dveře, potom zamířila do koupelny. Myslela si, že bude mít dostatek času, aby si upravila vlasy a naličila se, než Mac vyjde po schodech nahoru. Ale ještě než došla do koupelny, uslyšela lehké zaklepaní na dveře od bytu.

"Musel jsi to vyběhnout," řekla Macovi, když otevírala dveře - potom ale zjistila, že to není Mac, kdo tam stojí.

Snažila se zabouchnout dveře, ale on je zablokoval. Hned jak se pokusila vykřiknout, zacpal ji rukou ústa.

Držel ji ze zadu, mohutnou paží přes hrudník tak, že nemohla hnout rukama, a vyzvedl ji pár centimetrů nad zem. Druhou ruku jí držel přes ústa.

Jennifer se snažila ho kopnout, ale nemohla se pořádně trefit.

Vypadalo to, že se mu ten její boj líbí.

"Jsi dokonce hezčí, než jsem si myslel," řekl.

* * *

Mac si nejprve myslel, že jestli nakonec Jennifer dostala strach z Boha, bylo to hlavně proto, že ji tlačil čas. Zahrávala si s ohněm příliš dlouho. Bez ohledu na to, jaká byla její víra ve schopnosti právního systému, cokoli bylo lepší než čekání na VanSlyka a spol., až se pomstí.

Mac si myslel, že by bylo nejlepší, kdyby Jennifer šla rovnou do kanceláře okresního státního zástupce a úplně se vyhnula Mallorymu s Polanskim. Oni už měli šanci ten případ rozlousknout. Okresní státní zástupce by mohl

dosáhnout víc, kdyby mu bylo umožněno ukázat policii při procesu v pravém světle. Potom Maca napadlo: To je nesmysl, ona si nejprve musí najít svého vlastního právního zástupce. Mac by jí nemohl v právnických otázkách poradit.

Další věc, která Maca napadla, byla, že se celá tato záležitost rychle blíží k rozluštění. Brzo vyjdou najevo fakta. VanSlykovi a spol. se co nevidět dostane zasloužené odměny. A co bylo neméně důležité, Mac bude očištěn.

Takže po celou dobu, co jel Mac k Jennifer, nemyslel na nic jiného než na to, co se stalo během několika posledních týdnů a co ho zcela pohltilo. Ať už z jakéhokoli důvodu, Jennifer konečně pochopila vážnost své pozice. Že je ona teď v přímém smrtelném nebezpečí, ho ani nenapadlo.

Mac zmáčkl zvonek vedle jejího jména u vchodu do budovy.

"Ano," řekla.

"To jsem já."

Ozval se bzučák, který uvolnil dveře, a Mac vstoupil do dobře osvětlené chodby. Kontrolky ukazovaly, že oba výtahy jedou nahoru, takže si Mac řekl, že se mu přece nic nestane, když půjde po schodech.

Patrně nebyl jediný, kdo dostal ten nápad. Mac slyšel, jak nad ním někdo běží do schodů.

Ty kroky byly těžké, spíš byly cítit než slyšet, dokonce i když Mac byl o patro nebo o dvě níž. Jejich násilný rytmus rušil klid jinak naprosto tiché budovy a spustil poplach v Macově mozku.

Mac přidal, bral schody po dvou, po třech. Potom slyšel, jak se otevřely dveře. Mac se dostal na patro dřív, než se zavřely. Na konci chodby zahlédl tmavou postavu, která zmizela v bytě Jennifer. Zaslechl tlumený výkřik.

Bouchal pěstí na dveře, zkusil kliku. Bylo zamčeno.

"Jennifer!" Žádná odpověď.

Ustoupil a potom zkusil dveře ramenem rozrazit. Měl pocit, jako by si zlomil rameno, ale dveře zatím vydržely. Zkusil to ještě jednou a byl uvnitř - v temnotě - jediné světlo přicházelo z chodby za ním. Přemýšlel, jestli už někdo ze sousedů zavolal policii.

"Jennifer!" Žádná odpověď.

Mac našel vypínač. Na stropě nad jeho hlavou se rozsvítilo světlo. Našel další vypínač. Rozsvítila se lampa v obývacím pokoji. Závěsy byly zatažené. Byt mu připadal malý. Cítil pot.

Začal pomalu procházet byt, přitom dával pozor, aby byl neustále mezi vetřelcem a možností úniku.

U vchodových dveří byl záchod. Rozrazil dveře. Nic. Nikdo.

Pomalu vstoupil do obývacího pokoje. Byl prázdný. Nikdo nebyl schovaný pod gaučem. Koupelna - prázdná. Žádný pachatel za závěsem ve sprše. Kuchyň - prázdná.

Mac se blížil ke ztemnělé ložnici. Dveře nebyly úplně doveněny. Musel být tam, vetřelec. A taky Jennifer - pokud byla vůbec v bytě.

Kopl do dveří od ložnice. Otevřely se a bouchly o zeď. Za dveřmi nikdo nebyl.

"Jennifer." Zaslechl nějaký pohyb, asi čtyři metry daleko ve vzdáleném rohu místnosti.

Mac se snažil nahmatat vypínač a za chvíli našel jeden blízko dveří. Byl napůl předkloněný, připraven se bránit, každý sval v pohotovosti. Zmáčkl vypínač. Rozsvítila se lampa vedle postele. Byli ve vzdáleném rohu, odkud slyšel hluk.

Beano měl jednu ruku přes její ústa; druhou jí držel pod krkem nůž. V místě, kde ji říznu, měla slabý proužek krve. Oči měla vyvalené strachem.

Maca nejprve napadlo, že nesmí vyplašit Beana.

"Vypadá to, jako bychom si tady dali sraz, Beano."

"Ještě krok a podříznu jí krk."

Mac přikývl. "Mě je dobře, kde jsem, ale ty máš taky problém. Jak se odsud dostaneš?"

Beano se zašklebil. "Nůž."

"Mohl bys zabít Jennifer," řekl Mac, "ale ne mě. Přiblíž se ke mně s tím nožem a já ti vyříznu srdce." To byl jediný způsob, kterému Beano rozuměl. Mac si všiml, že na něho udělal dojem.

"Mohl bych tě srazit k zemi, kdybych měl příležitost."

"To jsi celý ty, Beano. Pracuješ pro někoho nebo jenom tak na vlastní pěst?"

"Je to osobní."

"A co dnes večer, Beano? Kdo tě sem poslal?"

"Je na tobě, abys to zjistil." Beano Smith, učený a sofistikovaný jako vždy.

Mac pozoroval Jennifer. Byla vyděšená. Měla malou řeznou ránu. Ale jinak byla v pořádku, zatím. Zaměřil pozornost na Beana. Potom si něčeho všiml.

"Je ti zima, Beano? Vypadá to, jako kdybys měl husí kůži." Beano věděl, co tím myslí. Začínal se trochu třást. "Určitě jsi neutekl z metadonového programu, nebo snad jo? Vypadáš, jako kdyby sis něco šlehnul."

"Nemáš něco, co bys chtěl vyměnit, doktůrku - za tu holku?"

"Bohužel. Jsem čistý, co se týče drog. Budeš si muset najít nějaký jiný zdroj."

"Radši bys měl něco vytáhnout, doktůrku, nebo ji podříznu."

Beanovy priority se rychle změnily.

"Podřízni ji, Beano, a nechám tě, aby sis vyzkoušel tu radost z odeznívání drog v kufru mého auta, někde v přírodě."

Beano se během minuty třásl ještě víc. Jediné, co ho teď zajímalo, byla další dávka. Nic jiného.

"Něco ti povím," řekl Mac. "Já tady teď prokloužnu podél zdi na druhou stranu postele a uhnu ti tak z cesty. Jediné, co bys měl udělat, je pustit Jennifer a odejít." Přitom se Mac pomalu posunoval doprava.

"Tohle na mě nezkoušej."

"Neboj se. Já chci jediné to, abys odešel."

Beano se začal posunovat ke dveřím, přitom stále držel Jennifer.

"To ne, Beano." Mac udělal krok zpátky ke dveřím. "Dokud budeš držet Jennifer, budu stát mezi tebou a dveřmi. Nezbyvá ti, než ji nechat být."

Macovi bylo jasné, že Beano chce odejít, ale věděl, že Jennifer je jeho jedinou výhodou. Beano už se taky přesvědčil, že Mac nemá z jeho nože strach. Mac opět trochu ustoupil doprava, aby ukázal dobrou vůli.

Beano začal uvolňovat sevření Jennifer. Trochu poklesla na zem.

Beano byl najednou sám, trochu se přikrčil a bokem, jako krab se začal přibližovat ke dveřím. Na chvíli to vypadalo, jako kdyby se chtěl pokusit o nějaké zbytečné gesto, jako třeba hození nože.

"Nedělej to," varoval ho Mac. "Pokud bys hodil ten nůž, mohl bys mě zabít a radši ani nepřemýšlím o tom, co by se potom mohlo stát."

Beano hodil nůž asi tři metry od Maca. Ten pokus nestál za řeč. Stačilo, aby Mac udělal jeden krok, a Beano byl pryč. PADESÁT DVA

Mac následoval Beana ven z bytu a snažil se zavřít, jak nejlépe uměl, to, co zbylo ze vstupních dveří. Potom se vrátil k Jennifer - zvedl ji z podlahy a opatrně ji položil na postel. Slzy jí stékaly po tvářích a měla rozmazané líčení, ale držela se obdivuhodně dobře. Rána na jejím krku byla velmi mělká.

"Ten čmuchal mě sledoval celé odpoledne," řekla chvějícím se hlasem. "Postával venku, když jsem ti volala."

"Ráno jsi mohla zavolat policii a vznést obvinění. Nepředpokládal jsem, že je nutné spěchat. Důležité je, že jsi konečně pochopila, v jakém jsi nebezpečí. Je načase to všechno skončit."

Jennifer najednou nebyla tak citlivá, byla vzdorovitá. "Nemyslím si, že by to mělo něco společného s tím, co se děje v nemocnici. To se jenom Beano snažil sehnat nějaké peníze na svůj návyk. Nemáme nejmenší důvod se domnívat, že by to souviselo s čímkoli jiným."

Mac nevěřil svým uším. Najednou ho mrzelo, že nechal Beana utéct. "Jennifer, to je bláznivý. Měli jsme tady co dělat se zabijákem."

Ale začínala věřit tomu, čemu chtěla věřit. Nebylo možné ji přesvědčit, což znamenalo - alespoň pro tuto chvíli -, že se nechystá poskytnout nějaké svědectví, které by mohlo Macovi pomoci.

Byl schopný ji přemlouvat, aby teď šla do hotelu, protože by tak o ni neměl strach. Mac počkal, až usne, přesvědčil se, jestli ho někdo nesleduje, a potom zamířil do nemocnice.

Na JIP bylo všechno tak, jako když odešel - s jednou velkou výjimkou. Pokoj Marie Valenzuelové byl prázdný. Nezůstalo tam nic, co by napovídalo, že tam Maria vůbec někdy byla. Několik lidí tam uklízelo. Na posteli bylo nové povlečení. Mac cítil, jak se mu sevřelo srdce.

Již mnohokrát předtím viděl první hlášení smrti. Kdyby přišel do nemocnice ráno, našel by prázdnou postel. Pacientka zemřela během noci. V Mariině případě byla naděje na šťastnější vysvětlení.

"Maria Valenzuelová je na operaci?" zeptal se Mac sestry.

"Odvezli ji před několika hodinami," odpověděla.

"Medici šli s ní?"

Přikývla. "A obávám se, že ti dva zůstali dole."

VanSlyka a Frosta neměl nikdo příliš v lásce.

Mac zamířil dolů do nitra nemocnice a přitom hledal VanSlyka a Frosta. Operační sál, stejně jako márnice, byl v suterénu. Z důvodů, které Mac nikdy plně nepochopil, byla tam dole neustále zima. Cítil, jak mu do těla pronikl chlad. Za chvíli znovu.

Znáčkl destičku na zdi a dvoukřídlé dveře, které sloužily jako hlavní vchod k operačním sálům, se otevřely. Uviděl dlouhou chodbu, ze které se dalo jít do šatny, na oddělení pooperační péče a do hlavní sesterny. Nebylo tam ani živáčka. V tuhle noční dobu byly v provozu pouze jeden nebo dva operační sály. Nevyplatilo by se, aby byly pooperační místnosti v provozu, takže někteří pacienti, kteří vyžadovali intenzivní pooperační péči, byli většinou převezeni na JIP.

Mac procházel chodbou tam a zpátky. Došel až tam, kam to bylo možné v běžném oblečení. Chtěl se jenom ujistit, že VanSlyka a Frost jsou tady dole. Potom mohl jenom čekat. Nakonec našel sestru, která měla službu.

"Na kterém sále je Maria Valenzuelová?" zeptal se jí Mac.

"Ty dvě plíce?"

Mac přikývl.

"Je na dvojce."

"Jsou tam nějakí medicí?"

"Je tam asi tisíc lidí. Někteří z nich jsou nejspíš medicí. A někteří zřejmě hokejoví fanoušci z města."

"Je u dvojky hlediště?"

Sestra přikývla a Mac opět hledal schodiště. Je jasné, že dvojitou transplantaci plic provádějí v jednom ze sálů s hledištěm. Maca napadlo, že by mohl na VanSlyka a Frosta lépe vidět seshora, než kdyby stál přímo v operačním sále. Jakmile by je objevil, stačilo by už pouze čekat.

O patro výš našel dveře označené OS-2. Hlediště uvnitř bylo tlumeně osvětlené. A samozřejmě tam byla zima. Jedna osoba tam už seděla a dívala se. Když Mac vstoupil, tmavá postava v operačním plášti se otočila. Karen Andersonová.

"Macu! Vždyť nemáš službu. Mohl bys být doma a spát." Potom, po přiměřené pauze, dodala: "Sám."

Usmál se na ni. "Dopadlo to tak, že už dál nemůžu spát sám." Za chvíli si všiml, že v tom operačním plášti vypadá opravdu sexy.

Objala ho v tom šeru, přitiskla své tělo k jeho a zašeptala mu do ucha: "Co budeme dělat? Dvojité transplantace plic

mě pěkně rozpaluje." Kousla ho do ucha, aby tomu dodala důraz.

"Možná později," řekl Mac. "Jak probíhá operace?"

"Teprve začali, ale všechno vypadá dobře."

Mac se naklonil nad sklo, které tvořilo strop operačního sálu a upřeně hleděl na scénu, která se odehrávala pod ním. Sestra byla napravo. Bylo tam docela hodně lidí. Maria měla otevřený hrudník. Vypadalo to, jako by se chystali vyjmout plíce, se kterými se narodila - nutný krok předtím, než mohou být implantovány plíce nové.

Mac si prohlížel obličej schované za rouškami. Někoho poznal, někoho ne. Nemohl rozeznat ani Frosta, ani VanSlyka.

"Kde jsou Zlatí hoši?" zeptal se Karen.

"Přišli jsme sem dolů společně, ale bylo jasné, že se všichni na operační sál nedostaneme. Já jsem se šla dívat sem nahoru; museli jít zpátky nahoru po schodech."

"Jak je to dlouho?"

"Asi půl hodiny."

Mac se ponořil zpět do svých myšlenek. Myslel na Jennifer a opět měl pocit, že se to všechno blíží ke konci. Jennifer ho zklamala. A ne poprvé.

Mac věděl, co se děje, ale jak řekl George Williams, je velký rozdíl mezi tím, co víš, a tím, co můžeš dokázat. Mac potřeboval důkaz.

Ještě jedna věc ho trápila - karty pacientů, které prohlíželi s Karen. Mac viděl nejnovější karty a karty staré patnáct let. Byl zde velký rozdíl v úmrtnosti. Karen mu řekla, že úmrtnost před pěti lety byla v podstatě stejná jako ta v současnosti. Pouze to od ní slyšel. Ty karty neviděl.

Co když mu Karen lhala? Co když v tom jede s VanSlykem a Frostem? Její zjištění, že úmrtnost pacientů ze semináře etiky byla před pěti lety stejná jako teď; očistilo Frosta a VanSlyka.

Ale Mac měl ještě další teorii, která vysvětlovala všechno kromě účasti Karen. Jak to ale dokázat?

"Řekneš mi, na co myslíš, Macu?" Karen ho už několik minut pozorovala.

"Vzpomínky, vzpomínky," řekl Mac.

"Umřel další pacient?"

Mac zakroutil hlavou. Nebyl zatím připraven říct cokoli o dobrodružstvích s Jennifer a Beanem. "Myslím, že jsem jenom rozrušený," řekl. "Asi se vrátím nahoru na JIP a zjistím, jestli je tam všechno v pořádku."

Když odcházel, lehce políbil Karen na tvář. Nechtělo se mu věřit, že by do toho byla zapletená, ale měl ještě v živé paměti, jak to dopadá, když jsou na něčem zainteresovány ženy.

PADESÁT TŘI

Na JIP byla pozdně noční nálada. Světla byla ztlumená. Všechny návštěvy už dávno odešly. Personál mluvil šepem. Jediný rozeznatelný hluk vydávaly přístroje - pomocníci moderní medicíny. Hučení respirátorů, cinkání a zvonění nejrůznějších monitorů, občasné zabzučení telemetrického zařízení, když vyjžděl papír se záznamem EKG.

Jediná neobvyklá věc, kterou Mac v tuto hodinu nikdy předtím neviděl, byla, když spatřil šéfa neurologie, Stana Schella, sedícího v sesterně a prohlízejícího si nějakou kartu. Mac se v tichosti posadil vedle něj, nic neřekl, dokud doktor Schell nezvedl oči.

Potom řekl: "Jak se daří paní Lawové?"

Schell zakroutil hlavou. "Ne moc dobře. Vypadá to, že bude potřebovat respirátor. Poslední věc na světě, kterou chci udělat, je připojit ji na respirátor bez souhlasu jejího manžela. Ale pokud neseženu Arthura, nevím, co jiného bych mohl udělat."

Mac se necítil na to, aby radil šéfovi neurologie. Schell se vlastně s Macem nebavil. Bylo to spíš, jako kdyby nahlas přemýšlel.

"Žádné zprávy o doktoru Lawovi?" zeptal se Mac.

Schell zakroutil hlavou. "Nakonec jsem zavolał na policii a požádal jsem je, aby se poohlédli po jeho autě. Opravdu ho potřebujeme, aby učinil to rozhodnutí."

Mac došel na druhý konec JIP, kde Ruby psala něco do karty. "Slyšel jsem, že s paní Lawovou to nevypadá moc dobře," řekl.

"Žádná reakce na antibiotika. Je ještě příliš brzo na nějaké závěry."

"Neviděla jsi Frosta a VanSlyka?"

"Byli tu oba. VanSlyke byl velmi dlouho u paní Lawové. Myslím, že ji velmi dobře zná."

"Měla nějaké problémy se srdečním tepem?"

Ruby na něho vrhla pohled s velkým P.

Mac pokrčil rameny a zamířil do pokoje paní Lawové. Nevypadalo to, že by se jí nějakým způsobem zlepšilo dýchání. Měla stále zvýšenou teplotu. Tlak měla velmi nízký.

Mac si poslechl její plíce a zjistil, že se jí do plic nedostává dostatek vzduchu. Kůži měla vlhkou. Vypadalo to, že si neuvědomuje jeho přítomnost, ale stav jejího vědomí bylo vzhledem k jejímu postižení velmi těžké posoudit.

U lůžka byl velmi silně cítit penicilin, což nebylo neobvyklé, když pacienti dostávali tento druh antibiotik. Mac zahlédl prázdné plastické sáčky od nafcilinu, které stále ještě visely nad postelí.

Přesto se zdál ten zápach nezvykle silný. Mac začal za pomoci čichu prohledávat okolí lůžka. Potom to našel, v peřině u její levé ruky.

Mac našel sestru, která zapisovala do karet podané léky. "Kdy dostala paní Lawová poslední dávku nafcilinu?"

Podívala se na hodinky. "Asi před půl hodinou."

"Byly nějaké problémy?"

Sestra zakroutila hlavou. "Proč?"
"Byl u toho někdo další, když dostávala nafcilin?"
"Jenom jeden medik."
"Mohla byste být konkrétnější?"
"Vysoký blondák."
Mám tě! pomyslel si Mac.

Další hodina utekla velmi rychle. Mac si byl jist, že nebude schopen každého přesvědčit a všechno včas zařídit. Nebylo snadné Ruby přesvědčit. "Neštěstí miluje společnost, Macu. Ty prostě děláš všechno proto, aby mě odsud společně s tebou vyhodili."

"Vůbec nic neriskuješ, Ruby. Mluvíme o jedné dávce antibiotik navíc - což opravdu není nic zvláštního - , a dále o pečlivém sledování pacientky. Jak by ses mohla dostat do nějakých problémů?"

"Proč mám pocit, jako kdyby ses mi snažil prodat lístek na Titanik - je to jenom krátká plavba, nejbezpečnější loď na světě. Co by se mohlo stát?"

Přesvědčit Schella bylo snadnější než Ruby. Celý ten nápad vzbudil jeho zvědavost. "Proč ne?" řekl.

Jakmile Laura Rubensteinová a doktor Schell byli na palubě, věci dostaly rychlý spád. Mac si musel být jistý, že všechno bude ostatními zaznamenáno. Až příliš dlouho byl jediný, kdo věřil v pravdu. Při troše štěstí by se to mohlo brzo změnit.

V době, kdy se domlouvali, hodiny běžely velmi rychle. Teď jako by se najednou zadržly. Uběhly dvě hodiny, během kterých se nic nestalo. Ani stopa po Peterovi VanSlykovi. Podle toho, co Mac věděl, se šel domů vyspat.

Nakonec Mac zamával Ruby a odešel z JIP. V tuto chvíli tam nebyl co platný. Jeho přítomnost mohla tu hru jenom pokazit.

Potom čekal. Pětadvacet minut. Šel do jídelny, ale neměl hlad. Šel dolů na radiologii, aby si prohlédl nějaké snímky, ale nemohl se soustředit.

Když se konečně přinutil vrátit na JIP, po VanSlykovi stále nebylo ani vidu, ani slechu. Laura Rubensteinová a Stan Schell stáli vedle lůžka Constance Lawové.

Ruby unaveně pokrčila rameny. "Je mi líto, Macu. Nic." Rukou prohledala lůžko a potom zakroutila hlavou.

"Byl tady?"

"Přišli jsme právě včas," řekl Schell. "Stál u lůžka s novou infuzí. Myslím, že jsi měl pravdu."

Mac se nadechl. Ve vzduchu byl jasně cítit penicilin. Jeho ruce překontrolovaly postel. Nic. Nadzvedl rohy matrací, aby se pod ně kouknul. Nic. Podíval se pod postel. Všiml si odpadkového koše u čela postele. Měl plastickou vložku. Na vrchu byly papírové ručníky. Na dně byla nějaká tekutina. Páchla penicilinem.

"Tentokrát tu dávku vylil do koše," řekl Mac. "Stačí jenom zjistit, o jakou tekutinu se jedná, a zjistit hladinu nafcilinu v krvi pacientky." Všechno bylo naprosto jasné. Mac měl konečně důkaz. Řekl jenom: "Máme ho."

PADESÁT ČTYŘI

Sestra řekla, že viděla VanSlyka, jak odchází z JIP po schodech směrem nahoru. Mohl by být na nejružnějších místech, ale Mac věděl moc dobře, kde ho najde. Je to jasné, pomyslel si Mac.

Schody na věž byly tmavší, než Mac očekával. A studenější. Nahore mohl být stále led.

Snažil se stoupat v co největší tichosti, jak mu jen rozviklané dřevěné schody dovolily. Přitom si slíbil, že toto je jeho poslední výlet tam nahoru. Matně si vzpomněl, že už si něco takového jednou slíbil.

Pokaždé, když stoupal nahoru, se mu zdál povrch méně bezpečný než předtím. Neustále se držel blízko studené zdi z cihel, aby se vyhnul propasti uprostřed věže, která byla hlubší a hlubší s každým krokem vzhůru.

Byl zvlášť opatrný, když stoupal po poslední příkré části schodů, která končila na nejvyšším patře věže. Když Mac prostrčil hlavu dírou v podlaze, uviděl Petera VanSlyka, jak stojí v jednom z obrovských portálů na vrcholku věže. Nepříjemný vítr se proháněl vnitřkem věže.

VanSlyke se otočil, když Mac prolezl otvorem v podlaze. "Co ty tady děláš?" zeptal se.

Mac nic neřikal, jenom přešel k jinému otvoru asi tři metry od místa, kde stál VanSlyke, aby byl z jeho dosahu. Byl větší než Mac. O pár centimetrů vyšší a o několik kilo těžší. Mac musel být opatrný.

Nakonec Mac řekl: "Chtěl jsem jenom, abych to byl já, kdo ti to řekne. Blíží se soudný den."

"Co to má znamenat?"

"Je konec, Petere."

"Čeho?"

"Tvé malé hry. Všeho. Zabíjení."

"To má být hrozba? Mám se začít bát?"

"Víš, kdo mi dal nejvíc zabrat?"

VanSlyke pokrčil rameny, aby Macovi naznačil, že je mu to úplně jedno.

"Austin Delacroix," řekl Mac. "Ozvalo se mu svědomí, nebo snad ne?"

VanSlyke se podíval Macovi přímo do očí.

"Delacroix zabil Havlicea, protože si myslel, že má Alzheimerovu nemoc. Vypadalo to, že Havlicek je nevyléčitelně nemocný. Potom se ukázalo, že se nejedná o Alzheimer. Havlicek nejspíš trpěl akutní depresí. Delacroix zabil muže, který měl vyléčitelnou nemoc."

"Austin byl zničený. Snažil se zjistit hladinu digoxinu u Jana Havlicea, aby dokázal, že byl zavražděn. Potom se snažil zjistit hladinu digoxinu u Annie Williamsové. Austin by to všechno prozradil. Chtěl se přiznat a stáhnout tě s sebou. Tak jsi ho zabil."

"Dokaž to," řekl VanSlyke.

"Byl bys překvapený, co všechno můžu dokázat - s pomocí Jennifer. No tak, neměj strach, Pete. Jennifer je v pořádku. Jenom malé škrábnutí na krku. Beano to celé zpackal. Policie ho zatím nechytla, ale myslím, že bude velmi hovorný, až se jim to povede. Až promluví Jennifer a Beano, myslím, že tě obžalují z jedné vraždy a z jednoho pokusu o vraždu - minimálně."

Mac cítil, jak mu ochabují svaly. Na věži byl mráz. Potřeboval se vyspat. Bez ohledu na svojí akrofobii si sedl na římsu. Když seděl, cítil se lépe. Snažil se nemyslet na to, kolik je to metrů dolů na chodník.

VanSlyke se zlověstně požíval na Maca. Jenom silný vítr rušil to ticho.

Mac zaměřil svoji pozornost zpátky na VanSlyka. "Pokud je pacient prezentován na semináři etiky, víš, jaká je šance, že zemře během následujících šesti měsíců? Osmdesát procent. Věřil bys tomu?"

Trochu jsem to studoval, porovnal jsem současnou úmrtnost s tou před pěti lety. Myslel jsem, že tam bude velký rozdíl a že to bude důkaz, co vy hoši provádíte. Ale úmrtnost před pěti lety byla skoro stejná jako teď: Před patnácti lety, to už bylo něco jiného. Pouze asi třicetiprocentní úmrtnost. Proč si myslíš, že to tak bylo, Petie?"

VanSlykův výraz se nezměnil. Nevypadalo to, že by měl právě teď družnou náladu.

"Co jsem potřeboval najít," řekl Mac, "byla nějaká konstanta, která by platila před několika lety, ale ne od začátku. Když jsem na to přišel, zbytek byl snadný."

VanSlyke byl stále nervóznější. Vypadal, jako by mohl každou chvíli vybuchnout. Opakovaně zatínal a uvolňoval pěsti.

"Bylo to něco, co řekla Eleanora Delacroixová, co dalo vzniknout myšlence v mé mysli, že vztahy, které udržovala s tebou a Austinem, byly víc sexuální, než intelektuální. Neobtěžuje tě to? Byli jste jenom částí její poslední sklizně roztoužených malých školáků."

VanSlyke se začal přibližovat k Macovi, zatím velmi zvolna.

"Constance Lawová vás postavila, tebe a Austina, proti sobě. Soutěžili jste o její přízeň. Jsem si jist, že takovou hru hrála za ta léta nesčetněkrát. A Austinovi - s jeho handicapem - celá ta věc musela připadat velmi nefér. Možná kvůli tomu se nakonec ozvalo jeho svědomí. Napadlo ho, že není tak těžké vzít tebe a Constance Lawovou s sebou ke dnu.

A když už mluvím o Constance Lawové, byl to docela chytrý nápad. Místo podání nějaké smrtelné drogy ji pouze připravit o životně důležitá antibiotika. Pokud bys nebyl chycen při činu, bylo by nemožné ti cokoli dokázat. Bohužel byl jsi chycen při činu. Je na to mnoho svědků."

Mac se pomalu postavil a začal ustupovat od širokého portálu a od obrovského prázdného prostoru za ním.

"Nemusíš se bát, Petie, dali jsme jí všechna antibiotika, o kterých sis myslel, že je nedostala." Mac na chvíli přestal mluvit, trochu se příkřčil, aby snížil svoje těžiště a připravil se na útok, který musel zákonitě přijít. "Proč jsi ji chtěl zabít? Kvůli její nemoci nebo kvůli té malé hře, kterou hrála s tebou a Austinem?"

Z ničehonic VanSlyke vyskočil, rozpráhl obě ruce a chytil Macovu košili. Sevření bylo velmi pevné. Spíš by se roztrhla košile, než by se uvolnilo jeho sevření.

Mac se řídil jeho příkladem. Jednou rukou chytil VanSlykovu kravatu a košili, druhou chytil jeho pásek. Byli jako dva zápasníci sumo. Vítězem je ten, kdo nebude vytlačen z ringu. Kariéra poraženého bude u konce. Navždy.

Začal boj. Oba muži se snažili udržet velmi široký postoj. VanSlyke se snažil dotlačit Maca blíž k okraji. Velmi brzo oba muži balancovali na pokraji věčnosti.

"Hej!"

Výkřik vyšel z otvoru v podlaze věže, kde končila poslední část schodů. Mac a VanSlyke se oba otočili tím směrem a uviděli Turnera Frosta, jak se k nim blíží po čtyřech..

Potom si Mac uvědomil, že padá.

PADESÁT PĚT

"Podívejte se," řekl Turner Frost, "řekl jsem vám to, o čem jsem si myslel, že by vám mohlo pomoci při vyšetřování. Ale pokud se mnou budete mluvit jako s podezřelým, chci tady mít právníka."

Polanski řekl: "Jak jsem vám řekl, v tuto chvíli nejste podezřelý. Byli bychom jenom rádi, kdybyste nám odpověděl na několik dalších otázek."

"Proč jste se rozhodl jít na věž?" zeptal se Mallory.

"Hledal jsem Petera," řekl Frost. "Sestra mi řekla, že šel nahoru na věž."

"Jak věděla, že tam šel?"

"Nevím."

Opět do toho vstoupil Polanski. "Věděl jste, že je nahoře Mac McCall?"

"Ne, nevěděl."

"Věděl jste," zeptal se Polanski, "že McCall obviňoval vás, Petera VanSlyka a Austina Delacroix ze zabíjení pacientů?"

"Věděl jsem, že si myslí, že někdo zabíjí pacienty. Každý to věděl. Nevěděl jsem, že podezírám mě."

Polanski se na to zaměřil. "Podílel jste se na zabíjení pacientů, pane Froste?"

"Rozhodně ne."

"Byl jste si vědom toho, že by někdo jiný záměrně způsoboval smrt pacientů?"

"Ne."

Mallory řekl: "Mohl byste nám ještě jednou přesně říct, co jste viděl, když jste se dostal na vrchol věže?"

"Jak jsem řekl, zápasili spolu. Byl to spíš boj. Navzájem se drželi. Stáli blízko okraje."

"Co jste udělal, když jste se tam dostal?" zeptal se Mallory.

"Zakřičel jsem na ně. Na vteřinu nebo na dvě přestali bojovat. Ale potom hned zase začali."

"Co se stalo potom?"
"Šel jsem k nim."
"Šel?" zeptal se Polanski.
"No, spíš jsem běžel. Snažil jsem se k nim dostat co nejrychleji."
"Proč?"

"Proč? Abych zabránil právě tomu, co se potom stalo."

"Co se stalo potom?"

Frost se zhluboka nadechl a snažil se to vylíčit. "Oba byli blízko okraje. Všude byl led. Najednou to vypadalo, jako kdyby oba ztráceli rovnováhu. Vypadalo to, že se oba zřítí. Jenom jsem naslepo máchnul rukou a snažil se někoho zachytit."

Polanski se sklonil velmi blízko Frostovu obličej. "Jste si jistý, že jste někoho zachytil? Nemohlo to být tak, že jste spíš někoho strčil?"

"Ne. Nikoho jsem nestrčil. A tohle je poslední otázka, na kterou jsem odpověděl bez přítomnosti mého právníka."

Mallory se požíval, jako kdyby se chystal k dalšímu útoku, potom se ale stáhl. "Dobrá," řekl, "to je zatím všechno. Můžete jít. Abyste to věděl, právě teď se chystáme promluvit si s vaším kámošem. Pokud nebude moct potvrdit všechno, co jste řekl, ještě o nás uslyšíte."

V místnosti pro výslechy na konci chodby začal mluvit Mallory. "Myslím, že váš kámoš Frost se už skoro přiznal," řekl. "Jestli to udělá, a vy budete stále všechno popírat, hodně si tím polepší a vy na tom budete velmi špatně."

"A k čemu bych se měl přiznat?"

"Že jste do něho vy a Frost trochu strčili. Že jste ho chtěli zabít."

"Podívejte se, řekl jsem vám, že jsem s Frostem sotva promluvil. Myslím, že je zapletený do těch vražd. Když jsem viděl Turnera, jak stoupá na věž, myslel jsem, že já jsem ten jediný, kdo zemře."

"Řekněte mi ještě jednou," řekl Polanski, "jak vás vůbec napadlo jít na věž?"

"Hledal jsem VanSlyka."

"Proč?"

"Abych mu řekl, že hra skončila."

"Nebylo to proto, abyste mohl být soudcem, porotou a katem?"

"Ne."

Mac tomu nemohl uvěřit. Chtěl jim dohodit případ století a oni se neustále snaží na něj něco najít! Vypadalo to, jako by se stal jejich oblíbeným podezřelým a oni by se neustále drželi představy, že je něčím vinen.

"Už jste našli profesora Lawa, pánové?" zeptal se Mac.

Polanski a Mallory zakroutili hlavami.

"Paní Lawová stále žije?"

"Podle posledních zpráv ano," řekl Mallory.

"Chystáte se ji obvinít?"

"I kdybychom měli svědky," řekl Mallory, "nebo nějaký důkaz, který by měl šanci obstát u soudu, žádný prokurátor nepodá žalobu - alespoň ne do té doby, než se ona nějakým zázrakem vyléčí z mrtvice." Mac pokrčil rameny. "Žádný trest by se nemohl rovnat tomu, který jí připravilo její vlastní tělo. A v tuto chvíli není prakticky žádná šance, že by se její stav mohl zlepšit."

"Myslím, že můžete jít," řekl Mallory. V jeho hlase bylo cítit zklamání. "Zatím jste se ze smrti VanSlyka ještě nevykroutil. Poslední slovo bude mít koroner."

"Snažil se mě zabít," protestoval Mac.

"To říká každý."

Co Mac čekal, vřelé podání ruky a sborové děkujeme?

Město, kterým Mac procházel, bylo stále v pevném objetí ledové zimní noci. Mělo by při nejmenším ještě několik hodin trvat, než první sluneční paprsky začnou zvědavě vykukovat ze sevření noci.

Mac by měl jít domů, dát si horkou sprchu a vlézt do postele. Zaslouží si to. A taky to udělal - záhy. Málem to skončilo.

Málem

PADESÁT ŠEST

Když Mac vcházel do nemocnice, všiml si, že se v prvním patře fakulty svítí. Snažil se vzpomenout si na rozmístění místností na tom patře. Je to Lawův kabinet? Mac si pomyslel, že asi ano. Možná se konečně doktor Law objevil a všechno se nakonec vysvětlilo. Nebo to možná je jenom policie, která důkladně prohledává Lawův kabinet stejným způsobem jako Macův byt. Dříve nebo později dostane předvolání k soudu. Určitě budou chtít vidět ty jeho záznamy, když už nic jiného.

Na JIP panovala stále ještě noční nálada, ranní hemžení mělo teprve začít. Mac našel Karen u lůžka Marie. Chytla ho kolem krku.

"Och, Macu, to je strašné!" Potom udělala krok zpět, aby si ho pořádně prohlédla. "Jsi v pořádku?"

Mac přikývl. "Měl jsem štěstí."

"Řekni mi, co se vlastně stalo."

"Mrzí mě to. Ty jsi byla dole u operačního sálu. Všechno se seběhlo tak rychle. Potom jsem byl vlastně ve vazbě." Podíval se směrem k lůžku. "Jak je Marii?"

"Tak dobře, jak jen to je možné. Vypadá to, že operace proběhla bez problémů. Výsledky vyšetření vypadají velmi

dobře. Pokud se neobjeví nějaké technické problémy z chirurgického hlediska, bude záležet jenom na tom, jak tělo přijme nové orgány a jestli nevznikne nějaká infekce."

"To je všechno?"

"Vidím, že události včerejšího večera nezměnili nic na tvém sarkastickém založení."

Mac se usmál. "Promiň. Bylo by skvělé vidět, že něco konečně probíhá bez problémů. Maria si to zaslouží."

Stiskl jí ruku a odešel do sesterny, kde seděla Laura Rubensteinová.

"Jak se daří paní Lawové?"

"Macu! Kde jsi sakra byl?"

"Měl jsem mít v noci volno, vzpomínáš?"

"Předpokládám, že teď, když jsi tak velká hvězda, budeš chtít volnou noc každý týden." Stará dobrá Ruby.

"Změnil se nějak stav paní Lawové?"

"Nic pozitivního. Překvapuje mě, že je stále s námi. Vypadá to, že je septická. Myslím, že test jejich krevních kultur bude pozitivní na stafylokoky."

"Dostala všechna antibiotika?"

"Podle toho co víme - pokud ovšem nemá VanSlyke kámoše ve výdejně léků, který by jí přidal nějaký roztok do sáčku s léky."

"A co její manžel?"

"Zmizel z povrchu zemského."

"Když jsem přicházel, viděl jsem, že se v prvním patře svítí, myslím, že to mohlo být v jeho kabinetě."

"Zkoušeli jsme tam volat. Nikdo to nezvedal. Stejně tak doma."

Mac šel na fakultu - nebyl ani moc nervózní. Zatím ještě odolával únavě, která na něho doléhala, ale zdálo se, že už to nebude schopn dlouho vydržet.

Dveře do kabinetu byly zavřené. Mac zaklepal a potom - asi z nějaké nostalgie - se o ně opřel. Dveře povolily.

Svítilo tam jediné světlo, lampička na profesorově stole. Profesor Law tam seděl, v šeru, pistoli v ruce - mřil na Maca.

Mac vešel dovnitř a v klidu za sebou zavřel dveře. Stál tam před vchodem do pracovny a upřeně se podíval na doktora Lawa. Profesor mu pohled opětoval, s pistolí v ruce.

"Všichni vás hledají, doktore Lawe."

Pokud ho Law slyšel, vůbec na to nezareagoval. Ten muž byl najednou starý a sešlý a poražený. Žádné světlo nezůstalo v jeho proslulých modrých očích.

"Vaše žena je velmi nemocná, doktore Lawe. Pneumonie. Uvažuje se o tom, jestli provést intubaci a připojit jí na respirátor."

Někde hluboko v tom muži se něco pohnulo. "Chce zemřít," řekl. "Neví, proč by měla být léčena nějak jinak."

"Jinak?"

"Jinak, než ti ostatní, kteří zemřeli." Law se opět na chvíli stáhl do sebe, potom řekl: "Víte, co udělala?"

Mac přikývl.

"Dlužím vám omluvu, Macu. Měl jste pravdu. Ve všem."

"Ne úplně ve všem. Určitě jsem se zmýlil v případě Ralphi Perkinse." To byla ta hladina digoxinu, která Maca málem stála kariéru.

"Věděl jste, že měla milence?" zeptal se Law. "Že to byli studenti medicíny?"

Mac si nemyslel, že by bylo nutné prozradit, že na to přišel. Nebyl důvod, aby se Law trápil tím, že je to všeobecně známé.

"Řekla mi všechno," řekl Law. "Nejprve jsem tomu nechtěl uvěřit. Myslel jsem, že mě chce jenom rozčilit - abych ji zabil." Po tvářích mu začaly stékat slzy. Podíval se na pistoli ve své ruce, jako kdyby si jí teprve teď poprvé všiml. "Ta pistole je její. Byla v zásuvce. Nevěděl jsem o tom. Chtěla, abych ji zastřelil."

Law začal pohlížet na tu pistoli s novým zaujetím, jako kdyby v ní viděl řešení.

"Nikdo vás z ničeho neobviní, doktore Lawe. Nic z toho není vaše chyba."

"Všechno je to moje chyba, Macu. Nevidíte to? To kvůli mně se účastnila semináře. To kvůli mně měla přístup ke všem těm chlapcům."

Mac se trochu přiblížil, aby mohl dosáhnout na pistoli.

"Jak to že si byli tak jistí, že jsou v právu?" zeptal se profesor Law. "Co byli zač, že rozhodovali o tom, kdo by měl zemřít?"

"To nikdy nezjistíme," řekl Mac, hlavně proto, aby udržel konverzaci.

"Měl jsem si všimnout, co se děje. Bylo to přímo tady. Přímě pod mým nosem. Proč jsem to neviděl?"

"Byli v tom velmi dobří. Dělali to nenápadně." Maca napadlo, že by měl rychle popadnout tu pistoli. Musel být velmi opatrný.

"Vy jste to viděl, Macu. Poznal jste, co provádějí."

"Měl jsem jenom štěstí," řekl Mac.

Udělal rychlý pohyb a pravou rukou pevně chytil hlaveň pistole.

"Dejte mi tu pistoli, doktore Lawe. Prosím."

Law pustil pistoli a svěsil hlavu. Rukama si zakryl obličej. Začal vzlykat. Pravděpodobně ne poprvé za posledních čtyřadvacet hodin.

EPILOG

Mac si udělal včera volno. Nikoho nežádal o svolení. Jenom zavolał Ruby a řekl jí, že musí zařídít pár věcí. Řekla mu něco ve smyslu: Proč mi tohle medicí dělají? "Uvidíme se zítra, Ruby," řekl jí.

Dnes se přinutil přijít, ale ze všech sil se snažil, aby se nemusel účastnit péče o pacienty. Pacienti vyžadovali více pozornosti, než jim Mac mohl v tuto chvíli věnovat. Možná zítra, nebo pozítří, by mohl Mac začít dělat to, co po zbytek svého života. Dnes na to nebyl ještě zcela připravený.

Mac se snažil ještě jednou pochopit Jennifer. Nebyla si teď jistá, jestli by měla vůbec vznést nějaká obvinění proti Beanovi a otevřít tak tu krabici plnou zmijí. Po VanSlykově smrti si myslela, že by možná měla celou tu záležitost nechat být.

Mac nerad přemýšlel o tom, že by z toho Beano vyšel jen tak, ale - na druhou stranu - on sám byl sobě největším nepřítelem. Dřív nebo později, spíš dřív, se Beano sám potrestá.

Stan Schell, šéf neurologie, převzal zodpovědnost za Arthura Lawa. Schell a Law společně učinili rozhodnutí nenapojit Constance Lawovou na ventilátor. Zemřela o několik hodin později.

Mac si nemohl pomoci, ale přemýšlel o tom, co by se mohlo stát, kdyby Constance Lawová zůstala naživu - kdyby neměla mrtvici. Během těch let, kdy byla její účast jedinou konstantou, byly spáchány stovky vražd, aniž by kdokoli pojal sebemenší podezření. Bylo by možné na toto spiknutí přijít, kdyby to ona celé dál řídila?

Mac neviděl Turnera Frosta od té doby, co spolu šli včera velmi brzo ráno dolů z věže. Takže když Turner Frost přišel na JIP, Mac vstal a podal mu ruku. Bylo to k Turneru Frostovi nezvykle zdvořilé chování.

"Myslím, že jsem byl včera ráno trochu rozrušený," řekl Mac, "takže jsem ti ani pořádně nepoděkoval za to, že jsi mi zachránil život. A dlužím ti omluvu - myslel jsem si, že si v tom zapletený s Lawovou a VanSlykem."

Turnerova ruka byla jako neuvažený studený losos. Mac ji proto velmi rychle pustil a musel se velmi snažit, aby odolal pokušení utřít si svoji ruku do kalhot.

"Byla to jenom náhoda," řekl Turner, "že se mi podařilo zachránit tebe a ne Petera. Ty jsi byl jediný, na koho jsem mohl dosáhnout. Kdybych zachytil Petera, měl bys zítra místo něj pohřeb ty."

Starý dobrý Turner. Pan Vělý.

Mac se snažil být zdvořilý, ale nepochoval nutnost v tom dále pokračovat. Proto změnil téma hovoru.

"Stejně by ale rád viděl Constance Lawovou, jak se zodpovídá ze svých zločinů," řekl Mac.

Nebylo překvapením, že Frost nesouhlasil. "Ne, takhle je to lepší, je to vyřešeno jednou provždy."

"Takhle je to vhodnější," řekl Mac. "Nejsem si ale jistý, jestli je to lepší."

Turner pokrčil rameny a bez nějakého dalšího komentáře odešel. Mac šel na druhý konec JIP, aby se podíval na Marii Valenzuelovou. U jejího lůžka stála Karen Andersonová. Maria měla zavřené oči.

"Jak se jí daří?" zašeptal Mac.

"Skvěle," řekla Karen. "Brzo ji budeme moci odpojit od ventilátoru. Pokud nebudou nějaké komplikace."

Mac ji chytnut rukou kolem pasu a ona udělala to samé. Někdo by je mohl vidět. Macovi to ale bylo jedno. Právě teď potřeboval trochu lidského tepla a pocitu jistoty.

"Je zvláštní," řekl, "že ona nemá ani ponětí o tom, co se stalo."

"Doufám, že se to nedozví dřív, než se dostane z nemocnice," řekl Karen. "Alespoň je v bezpečí. Nemusíme se bát, že ji někdo bude chtít zabít kvůli tomu, že její záchrana stojí hodně peněz."

"Chtěl bych tomu věřit," řekl Mac.

Karen se na něho tázavě podívala.

"Nezapomínej na malou studii, kterou jsme provedli," připomněl jí Mac. "Že pětasedmdesátiprocentní úmrtnost pacientů ze semináře etiky před pěti lety nezpůsobili VanSlyke a Delacroix. Tenkrát tady ještě nebyli. Někdo jiný zabil ty pacienty."

"Takže si myslíš, že by tady stále mohl být někdo, kdo zabíjí pacienty?"

"Možná," řekl Mac. "Víme, že tady byli před pěti lety. Možná jsou tady pořád; možná se přesunuli do jiné nemocnice. Možná začali se svým vlastním malým seminářem etiky někde na druhém konci země, aby vychovali celou novou generaci Peterů VanSlyků a Austinů Delacroix. Kdo ví?"

"Tak co bychom měli udělat, Macu?"

"Teď se můžeme tak akorát znova podívat do Lawových spisů, jak dlouho trvalo to zabíjení. Ale co bychom měli udělat dál," řekl Mac a zakroutil hlavou, "to opravdu nevím."

Maria Valenzuelová se probudila a uviděla je, jak stojí u jejího lůžka. Mac a Karen se rychle přestali objímat.

Maria se velmi ostražitě podívala. Zatím tahle mladá statečná žena zvládala pooperační rekonvalescenci bez nejmenších problémů. Teď poprvé mohla realisticky plánovat budoucnost se svými dětmi - místo plánování jejich budoucnosti bez ní.

Maria naznačila, že chce něco napsat.

Karen našla zápisník a držela ho, zatímco Maria se snažila, jak nejlépe mohla, napsat čitelnou zprávu.

Na prvním řádku, který napsala, bylo: "Kdy uvidím svoje děti?"

Potom Maria nabrala trochu síly a napsala druhý řádek: "A co je vlastně mezi vámi dvěma?"